

222
JMS

THE GURUNATHAN. ഗുരുനാഥൻ

L No. 85/15—7—26.

പുസ്തകം 12

1108 കന്നി

ലക്കം 2

നാനാലേഖനസൂക്തിമാലകളുണിഞ്ഞുല്പാദകന്മാർക്കുവി
ജ്ഞാനാനന്ദസുധാരസംസുമധുരംചേർത്തുള്ളിലാത്താദരം
യുക്തമാശയചോഷണൈകരതയായ് സമ്പൂർണ്ണകല്പാണയായ്
നീണ്ടാളുഷയദീപ്തിപൂണ്ടുതന്നാഥേയംഭൃശംഭോസതാം.

വിഷയവിവരം.

1.	ഇറാലിയിലെ വിദ്യാഭ്യാസം	...	53
2.	രണ്ടുമൂന്നു ഭാഷയിണാതു കവയിത്രികൾ	...	57
3.	ഒരു പുതിയ വിദ്യാലയം	...	67
4.	വിദ്യാഭ്യാസസിപ്പാർട്ട്മെൻറ്	...	72
5.	ഒരു ശിശുവിന്റെ വളർച്ച	...	76
6.	നിരാഹാരവ്രതം	...	80
7.	വിദ്യാലയവിനോദങ്ങൾ	...	82
8.	ഉദ്ധാരണങ്ങൾ	...	92
9.	പുസ്തകാഭിപ്രായം	...	97
10.	കുറിപ്പുകൾ	...	98

മഹാകവി ഷേക്സ്പിയറുടെ

നാടകകഥകൾ.

ഗ്രന്ഥകർത്താ:- ആർ. ഇശ്വരപിള്ള ബി. എ.

മഹാകവി ഷേക്സ്പിയർ എഴുതിയിട്ടുള്ള സുപ്രസിദ്ധങ്ങളും ഹൃദയോവർജകങ്ങളും ആയ രണ്ടു ദൂരന്തനാടകങ്ങൾ കഥാരൂപേണ എഴുതിയിട്ടുള്ളതു്. മഹാകവിയുടെ കഥാമാലക നാലൈപിത്രം വരെയിച്ചു നോക്കേണ്ടതാണു്.

വില 5 ണ.

പ്രസാധകന്മാർ

സി. ജി. ബ്രദേഴ്സ്, പറവൂർ.

ചില നല്ല പുസ്തകങ്ങൾ.

നളിനി	(കുമാരനാശാൻ)	0	6	0
ലീല	"	0	10	0
പ്രഭോഭനം	"	0	12	0
ചിന്താവിഷ്ടയായ സീത	"	0	8	0
ഭരതസ്ഥ	"	0	8	0
ചണ്ഡാളഭിക്ഷുക്കി	"	0	8	0
കരുണ	"	0	6	0
വനമാല	"	0	6	0
കൊടുങ്ങല്ലൂർ കുഞ്ഞിക്കുട്ടൻതമ്പുരാൻ				
	കൃതികൾ ഒന്നാംഭാഗം	1	0	0
	രണ്ടാംഭാഗം	1	4	0
	മൂന്നാംഭാഗം	1	0	0
	നാലാംഭാഗം	0	12	0
വീരമാർത്താണ്ഡൻ നോവൽ		1	8	0
കമ്പോളബാലിക		1	4	0
എഫ്. എം. എസ്സ്. യാത്ര		0	8	0
ചഞ്ചകല്യാണി		0	8	0
പ്രണയപാശം		0	8	0

മാനേജർ, "ഇശ്വരപരിലാസം" പുസ്തകശാല-പറവൂർ.

ഗുരുനാഥൻ.

പുസ്തകം 12

1108 കന്നി

ലക്കം 2

ഇറാലിയിലെ വിദ്യാഭ്യാസം

ലോകമഹായുദ്ധത്തിന്റെ പരിസമാപ്തിയോടുകൂടി യൂറോപ്യൻ രാജ്യങ്ങളുടെ ചരിത്രത്തിൽ പല പരിവർത്തനങ്ങളും സംഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. രാഷ്ട്രം, നമുദായം, മതം, വിദ്യാഭ്യാസം ആദിയായ പല വിഷയങ്ങളിലും ഓരോ ദേശത്തിന്റേയും ചരിത്രത്തിൽ നവീനങ്ങളായ അഭ്യൂതങ്ങളും ആരംഭിക്കുന്നതിന് ആ യുദ്ധം മേതുവായി ഭവിച്ചിരിക്കുന്നു. യാഥാസ്ഥിതികവും ദേശീയജീവിതത്തിന് ഹാനികരവും ആയ സ്ഥിതിഗതികളെ അകറ്റുന്നതിന് പശ്ചാത്തമമായിത്തീർന്നിട്ടുള്ള ഈ പരിവർത്തനങ്ങളുടെ നാമശ്രവണത്താൽ തന്നെ ഭയവിഹ്വലരായി വിസ്മയഭരിതരായിത്തീരുന്നവരുടെ സംഖ്യയും ചില്ലറയല്ല. റഷ്യ, ഇറാലി എന്നീ രാജ്യങ്ങളിലാണ് വലിയ പരിവർത്തനങ്ങൾ ഉണ്ടായിട്ടുള്ളത്. റോമാസാമ്രാജ്യത്തിന്റെ അധഃപതനത്തിനു ശേഷം പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടുവരെ നിർഭാഗ്യമായ ഇറാലി ആഭ്യന്തരകലഹങ്ങളുടേയും വിദേശീയാക്രമണങ്ങളുടേയും നടനരംഗമായിത്തീർന്നിരുന്നു. അവിടത്തെ ചെറിയനഗരങ്ങളും പാപ്പാമാരും ഇറാലിയൻ ഐക്യത്തിന്റെ പരമശത്രുക്കളായിട്ടാണ് നിലകൊണ്ടിരുന്നത്. കാവർ, ഗാരിബാൾഡി, മസ്സിനി എന്നീ ഇറാലിയൻ നേതാക്കന്മാരുടെ അശ്രാന്തപരിശ്രമഫലമായി പത്തൊൻപതാം നൂറ്റാണ്ടിന്റെ ഉത്തരാർദ്ധത്തിൽ ഇറാലി യോജിച്ച്, ഏകച്ഛത്രാധിപത്യത്തിൻ കീഴിലായി. എങ്കിലും ലോകമഹായുദ്ധാനന്തരമാണ് ഇറാലി യൂറോപ്പിലെ ഒരു പ്രധാനശക്തിയായിത്തീർന്നത്.

യുദ്ധത്തിനു മുമ്പുതന്നെ ഇറാലിവിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കരണത്തിൽ ഉദ്യുക്തയായിരുന്നു. എന്നാൽ വിദ്യാഭ്യാസപുനസ്സംഘടനക്ക് ഒരു രാഷ്ട്രീയ വിപ്ലവത്തിന്റെ പ്രേരണാശക്തി അത്യന്താപേക്ഷിതമായിരുന്നു. ഈ ശക്തിഹാസിസം എന്ന പ്രസ്ഥാനം നരുകി. ഹാസിസം എന്നു പറയുന്നത് ഒരു രാഷ്ട്രീയപ്രസ്ഥാനം മാത്രമല്ല. ബോർഷവിസത്തെപ്പോലെ

അത് ഒരു ദേശത്തിന്റെ വ്യക്തിപരവും സാമുദായികവും സാംസ്കാരികവുമായ ജീവിതത്തെ സ്പർശിക്കുന്ന ഒന്നാണ്. ഇറ്റലിയുടെ വസ്ത്രീയവും പ്രകൃതിഭേദമായ വാസ്തവയെ ഉദ്ദിപിപ്പിക്കുന്നതിന് ആ പ്രസ്ഥാനത്തിന് സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഒരു ദേശത്തിന് സമജഃയുള്ള വാസ്തവമാണ് അതിന്റെ ജീവൻ. അതിനെ നശിപ്പിച്ച്, മറ്റൊന്നിനെ തൽസ്ഥാനത്തു പ്രതിഷ്ഠിച്ചാൽ തന്മൂലം ദോഷമെ ഉണ്ടാകയുള്ളൂ. ഇറ്റലി ഒരു കാലത്ത് ലോകത്തിന്റെ സാംസ്കാരികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ കേന്ദ്രമായിരുന്നു. ആ സുവർണ്ണകാലത്തെപ്പറ്റിയുള്ള സജീവമായ ഒരു ബോധം ജനങ്ങളിൽ ഉണ്ടാക്കിത്തീർക്കുവാനാണ് പുതുപ്രസ്ഥാനക്കാർ പരിശ്രമിച്ചത്. ആ പരിശ്രമം ഏറെക്കുറെ സഫലമായിത്തീർന്നിട്ടുണ്ടെന്ന് സമ്മതിക്കാതെയും തരമില്ല. ഫാസിസ്റ്റ് കക്ഷിക്കാരുടെ ഉരുവുകാലത്ത് ഇറ്റലിയുടെ ചിത്രം ദയനീയമായ ഒന്നായിരുന്നു. അന്നെകമത്വദേവത സകല രംഗങ്ങളിലും നൃത്തം ചെയ്തിരുന്നു. രാഷ്ട്രീയനേതാക്കന്മാർ അസ്ഥിരബുദ്ധികളും ഇതികർത്തവ്യതാമൂർഛയായി ഭവിച്ചിരുന്നു. യുദ്ധവിജയം കൊണ്ടു നേടിയ ഫലങ്ങളെ അന്യദേശീയർ അപഹരിച്ചിരുന്നു. ജനങ്ങൾ അസഹ്യവും അസമാധാനവും വിപ്ലവേച്ഛിക്കുമായി കാണപ്പെട്ടു. ഫാസിസത്തിന് പ്രാബല്യവും അധികാരവും സിദ്ധിച്ചപ്പോൾ അതിന്റെ ആടർങ്ങളെ തെറ്റിദ്ധരിച്ച ശത്രുപക്ഷത്തെ അമർത്തുന്നതിന് മദ്ദനനയം മാത്രമെ സ്വീകാര്യമായി തോന്നിയിരുന്നില്ല. അനേകം പേരെ വധിക്കുകയും കാരാഗൃഹങ്ങളിലടക്കുകയും ചെയ്തു. എന്നാൽ ഭാവി, യുവജനങ്ങളുടെ ഹസ്തങ്ങളിലായിരുന്നു. അവർ മദ്ദനത്തിനുള്ള സ്ഥാനം വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് നൽകി. ആദർശനയോജ്യമായ വിദ്യാഭ്യാസസൗകര്യം കൊണ്ട് ഉദ്ദിഷ്ടസ്ഥാനത്തെത്താമെന്ന് അവർ ബലമായി വിശ്വസിച്ചു.

വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കാരം ഫാസിസ്മിന്റെ കക്ഷിക്കാരുടെ കാര്യപരിവാടിയിലെ ഒരു പ്രധാന ഭാഗമായിത്തീർന്നു. ഉയർജസ്വലമായ ഭരണവും കാര്യക്ഷമതയും അനുപേക്ഷണീയങ്ങളെന്നറിഞ്ഞിരുന്നതുകൊണ്ട് ഈ ജാലി വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയായ ജെൻറയിലിന്റെ പരിപൂർണ്ണനിയന്ത്രണത്തിലാക്കി. അദ്ദേഹം ഒരു പ്രസിദ്ധതത്വജ്ഞാനിയും വിദ്യാഭ്യാസവിമർശകനുമായിരുന്നു. സാഹിത്യത്തിനും ബുദ്ധിശക്തിക്കും നേരിട്ടിരുന്ന നിജ്ജീവാവസ്ഥയെ അദ്ദേഹം കുറിയായി പ്രതിഷേധിച്ചു. വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കാരത്തിൽ, ആപാദമൃഗം ദോഷപങ്കിലായിരുന്ന ഒരു പദ്ധതിയോട് അദ്ദേഹത്തിന് മല്ലിടേണ്ടിവന്നു. പാഠശാലകളുടെ അഭാവം എല്ലായിടത്തും കാണാൻണ്ടായിരുന്നു. അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന നിയമനം അത്യാധികാരമായിരുന്നു. കുട്ടികളുടെ ഹാജർ നാൾ

ക്കനാൾ ക്ഷയിച്ചു വന്നിരുന്നു. രാജ്യത്തിനാവശ്യമായ സാമാന്യജോലികളിൽ പ്രവേശിക്കുന്നതിന് അപ്രാപ്തരായ ബിരുദധാരികളെ സർവ്വകലാശാലകൾ അവഗ്രഹിച്ചിരിക്കുകയും സൃഷ്ടിച്ചിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി ദേശീയാശക്തയെ അകറ്റുന്നതിന് പകരം വർദ്ധിപ്പിക്കുകയാണ് ചെയ്തിരുന്നത്. വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രിയുടെ പ്രമേയവും ശക്തവും കാര്യക്ഷമവുമായ ഒരു ഭരണസമ്പ്രദായം ഏറ്റെടുത്തുകയായിരുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസവിഷയം ഗവണ്മെന്റിന് ഒരു പ്രധാന ചുമതലയുള്ളതും അതിന്റെ ഗുണത്തിനുവേണ്ടിയുള്ളതും ആകുകൊണ്ട് എല്ലാ പ്രവൃത്തികളും മന്ത്രിസഭയിൽ കേന്ദ്രീകരിക്കുക എന്ന തത്വത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് പരിഷ്കാരം ആരംഭിച്ചത്. പ്രാദേശിക ഭരണസൗകര്യത്തിനായി ഇറാലിയുടെ ചരിത്ര വിഭാഗങ്ങളെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തി അതിനെ പത്തൊമ്പതായി വിഭജിച്ചു. അവയിൽ ഓരോന്നിന്റേയും മേലധികാരി ഓരോ സൂപ്രഡണ്ടമാരാണ്. അവർ പ്രധാന അധികാരിയുടെ പ്രതിനിധികളും പ്രാദേശികാവശ്യങ്ങളനുസരിച്ചു വിദ്യാഭ്യാസം രൂപവൽക്കരിക്കുന്നതിന് ഉത്തരവാദികളും ആകുന്നു.

അവർക്ക് വിദ്യാഭ്യാസസംവികരണത്തിൽ രണ്ടു പ്രശ്നങ്ങളെ അഭിമുഖീകരിക്കേണ്ടിവന്നു. ഒന്നാമതായി സാമാന്യജനങ്ങൾക്ക് വിദ്യാഭ്യാസം നൽകുവാനും വേണ്ടിടത്തോളം പ്രാഥമിക പാഠശാലകൾ സ്ഥാപിക്കുക; രണ്ടാമത് എല്ലാ ജീവിതവ്യാപരങ്ങളിലും വേണ്ടിടത്തോളം നേതാക്കന്മാരെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനും സജ്ജമാക്കുന്നതിനും അനുകൂലമായ സൗകര്യങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി രൂപവൽക്കരിക്കുക. പാഠശാലകൾ സുലഭമായി സ്ഥാപിച്ച് അജ്ഞാനദൂരീകരണം സാധ്യമാക്കുന്നതിന് ഗവണ്മെന്റ് ശക്തമല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് മൂന്നുതരത്തിലുള്ള പ്രാഥമികപാഠശാലകളെപ്പറ്റിത്തേണ്ടിവന്നു. അവ പ്രാദേശികഗവണ്മെന്റുകൾ നടത്തുന്നവ; ഗവണ്മെന്റ് സഹായത്തോടുകൂടി തലശ്ശേരികളായി മാത്രം നടത്തുന്നവ; ഗവണ്മെന്റിന്റെ സഹായത്തോടും മറ്റുള്ളവരുടെ സഹായത്തോടും കൂടി പരീക്ഷാധോഷ്യതയില്ലാത്ത അദ്ധ്യാപകന്മാർ പഠിപ്പിച്ചുവരുന്നവ എന്നീ രൂപങ്ങളിലാകുന്നു. പതിനാലു വയസ്സുവരെ എല്ലാ കുട്ടികളും പഠിക്കണമെന്ന് നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ട് വ്യവസ്ഥചെയ്തിട്ടുണ്ട്.

ഇറാലിയിലെ കുട്ടികളിൽ ഭൂരിഭാഗത്തിനും അഞ്ചാറു സംവത്സരത്തെ പ്രാഥമികാഭ്യാസം മാത്രമേ ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ. ഭാവിനേതാക്കന്മാരാകുവാനുള്ള അധികാരം ഗവണ്മെന്റിനുണ്ടെന്നുള്ള തത്വത്തെ ആസ്പദമാക്കിയാണ് സൗകര്യങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി രൂപവൽക്കരിച്ചിട്ടുള്ളത്. തന്നിമിത്തം കുട്ടികളെ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതും തരം തിരിക്കുന്നതും ഒരു പ്രധാന കാര്യമാണ്. പ്രാഥമികപാഠശാലകളിലെന്നപോലെ സൗകര്യങ്ങൾ

റി വിദ്യാലയങ്ങളിലും ഒരു നവചൈതന്യം പ്രകാശിക്കുന്നത് ആദ്യം ദൃശ്യമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ അളവിലോ ഓർമ്മശക്തിയിലോ അല്ല അധികം വിശ്വസിക്കുന്നത്; പ്രത്യുതവിദ്യാർത്ഥികളുടെ മഹത്വത്തെ വളർത്തുന്ന സംസ്കാരത്തിലാണ് അവിടെ അധികം ദൃഷ്ടിപതിഞ്ഞിരിക്കുന്നത്.

മന്ത്രിസഭയുടെ പ്രസിദ്ധീകരണങ്ങൾ അദ്ധ്യാപകന്മാർക്ക് ഉപദേശശുപേസയുള്ള നിദ്ദേശങ്ങളാണ്. ഈ നിദ്ദേശങ്ങൾ പ്രദേശികാലശൃങ്ങളനുസരിച്ച് സ്വീകരിക്കുന്നതിന് അർക്ക സ്വാതന്ത്ര്യമുണ്ട്. സംഗീതം, ചിത്രമെഴുത്ത്, ഭാഷാഭിമാനം എന്നിവയ്ക്കുള്ള പ്രോത്സാഹനം പ്രകൃതിസിദ്ധമായ വാസനയുടെ പോഷണത്തിന് സഹായിക്കുന്നു. പ്രാദേശികവും ദേശീയവുമായ ജീവിതാസ്വാദനത്തിന് ഉപയുക്തങ്ങളായ സകലതിനേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. എല്ലാ ക്ലാസ്മുറികളേയും കരിയ്ക്ക് രാജാവിന്റേയും പ്രധാന മന്ത്രിയുടേയും ചിത്രങ്ങൾ മുതലായവ കൊണ്ട് അലങ്കരിച്ചിരിക്കുന്നു. അദ്ധ്യാപകന്മാർ ഫാസിസ്റ്റ് കക്ഷിയിൽ പെട്ടവരായിരിക്കണമെന്നില്ലെങ്കിലും അവർ രാഷ്ട്രീയവും മതപരവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ നിഷ്പക്ഷപാതികളായിരിക്കണമെന്ന് നിർബന്ധമുണ്ട്.

ഇങ്ങിനെ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി മുഴുവനും ദേശീയമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. രാജ്യത്തിന്റെ പുരാതനം രിതന്തേയും നവചൈതന്യത്തേയും സംസ്കാരത്തേയും സ്നേഹിക്കുന്ന വ്യക്തികളെ വളർത്തുക എന്നുള്ളതാണ് അവർ വിദ്യാഭ്യാസാദർശമായി സ്വീകരിച്ചിട്ടുള്ളത്. എന്നാൽ പരീക്ഷകൾ കൊണ്ടും പാഠപുസ്തകങ്ങൾ കൊണ്ടും സ്വാതന്ത്ര്യത്തേയും സ്വർവ്വലിയേയും നിയന്ത്രിച്ചിട്ടുണ്ട്. എങ്കിലും പാഠശാലകളിൽ ദേശീയമൊ സൈനികമൊ ആയ ഒരു മനോഗതികാണുന്നില്ല. സൈനികമനോഗതി ഫാസിസ്റ്റ് കക്ഷിക്കാരുടെ ഭരണാന്തരീക്ഷത്തിലാണ് പ്രതിഫലിച്ചുകാണുന്നത്. പാഠശാലകൾക്കു വെളിയിൽ ഫാസിസ്റ്റ് കക്ഷിക്കാർ ഒരു സ്ഥാപനമേല്പട്ടത്തിയിട്ടുണ്ട്. അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം യുവജനങ്ങളെ ആകർഷിക്കിയുടെ തത്വങ്ങളനുസരിച്ച് പരിശീലിപ്പിക്കുകയാണ്.

ഈ സ്ഥാപനത്തിന്റെ ചേർ "ബാലില" എന്നാകുന്നു. സംഭാവനകൾകൊണ്ടും ഗവണ്മെന്റുസഹായംകൊണ്ടുമാണ് അതു നടത്തിവരുന്നത്. ബാതിൽ എട്ടുവയസ്സുമുതൽ അംഗങ്ങളായിത്തീരുന്നു. ഈ സ്ഥാപനത്തിലാണ് ബാലികാബാലാർക്ക് രാഷ്ട്രീയവും സൈനികവുമായ പരിശീലനം ലഭിക്കുന്നത്. മറ്റു രാജ്യങ്ങളിൽ വ്യവസായവിദ്യാഭ്യാസം, പ്രായമായവരുടെ വിദ്യാഭ്യാസം എന്നീ രൂപങ്ങളിൽ നൽകുന്ന അഭ്യസനവും ഇവിടെനിന്നും ലഭിക്കുന്നുണ്ട്. ബുദ്ധിപരമായ പ്രവൃത്തികൾക്ക് ധാരാളം

സൗകര്യം സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ട്. കാഴ്ചബഗ്ഗോവുകൾ, സ്നാനകുളങ്ങൾ മുതലായവ സന്ദർശിക്കുന്നതിനു വേണ്ടുവരുന്നതും അതുനൽകുന്നുണ്ട്. മെഡിറ്ററേനിയൻ സമുദ്രയാത്രകൾ കായികവിനോദങ്ങൾ മുതലായവയും നടത്തുന്നു. “ജീവിതത്തിന്റെ സുപ്രഭാതം ആരംഭിക്കണം. രാജ്യത്തിന്റെ ഉൽക്കർഷക സാധിക്കണം. എല്ലാത്തിലും ഉപരിയായി ഭാവിയിലെ സൈന്യവും ഉണ്ടാകണം. ഇതാണ് നമ്മുടെ ഉദ്ദേശ്യം. അതുകൊണ്ട് ലത്തീൻ പരിഷ്കാരത്തിന്റെ ഹൃദയമായ റോമെഡിറ്ററേനിയനിലെ സമ്രാട്ടും എല്ലാജനങ്ങളുടേയും മാർഗ്ഗദീപവുമായി ഈ ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ചരിവഴിക്കത്തക്കവണ്ണം നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുക. നാം മെഡിറ്ററേനിയൻകാരാണ്. ആരേയും അനുകരിക്കാതെ തന്നെ നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിരംഗം സമുദ്രമായിരുന്നു. ഇനിയും നമ്മുടെ പ്രവൃത്തിരംഗം സമുദ്രമാണ്.” എന്നാണ് മസ്സോളിനി ഈ സ്ഥാപനത്തിലെ അംഗങ്ങളോടു് പ്രസംഗിച്ചത്. ഇററലിയുടെ ആദർശം എന്താണെന്ന് ഇതിൽ നിന്നും സ്പഷ്ടമായി അറിയാവുന്നതാണ്. പുരാതനകാലത്തുണ്ടായിരുന്ന സ്ഥാനവും പ്രതാപവും ഇററലി വീണ്ടും ആഗ്രഹിക്കുന്നു. അവ വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ട് നേടേണ്ടതാണെന്ന് അവർക്ക് ബോദ്ധ്യപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. അതിനു യോജിച്ച വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായം അവർ രൂപവൽക്കരിച്ചും കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. ഇററലിക്ക് പരിപൂർണ്ണമായ രാഷ്ട്രീയ സ്വാതന്ത്ര്യമുള്ളതുകൊണ്ട് ദേശഭിരുദ്ധിക്കുപയുക്തമെന്നു തോന്നുന്ന ഏതുപ്രവൃത്തിയും ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കും. ഇതാണ് ഒരു സ്വാതന്ത്രരാജ്യത്തിനുള്ള മെച്ചം.

* രണ്ടുമൂന്നു ദാക്ഷിണാത്യകവയിത്രികൾ.

(വി. കെ. നാരായണപിള്ള ബി. എ., ബി. എൽ.)

സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്സംഘം വകയായി പ്രതികാലം പ്രസിദ്ധമാകുവാൻ പോകുന്ന പ്രബന്ധാവലിയുടെ പ്രഥമാവതാരത്തിൽ എങ്ങനെ സഹകരിക്കേണ്ട എന്നു വിചാരിക്കുവാൻ തുടങ്ങിയപ്പോൾ പ്രഖ്യാപനമായ തോട്ടത്തോട്ടിക്കാവുമയുടെ സുഭദ്രാജ്ഞാനം നാടകവും സമസ്തതീപക്ഷപാതഭാഗിനിയായ ശ്രീമതി ലക്ഷ്മിക്കുട്ടിനേഴ്യാമ്മ അനർകൾക

* സമസ്തകേരളസാഹിത്യപരിഷത്തു വക ക്രൈമാസികത്തിൽ നിന്ന്.

ഴിഞ്ഞ പരിഷൽസമ്മേളനത്തിൽ ചെയ്ത പ്രസംഗവാരാണ മനസ്സിൽ ആദ്യമേ സ്ഫുരിച്ചത്. “ഖൊല്ലുറ കവിതയ്ക്കു മാതൃവരാളല്ലെന്നു വന്നിട്ടു മോ” എന്ന ചോദ്യത്തോടുകൂടി ശങ്കാകാടംഗ്ലിയിായി കംഗ്രസത്തിൽ പ്രവേശിച്ച ഇക്കാവമ്മയുടെ “സഭാസഭാ ജ്ഞാനം” വായിച്ചും അഭിനയിച്ചു കണ്ടും ബാഹ്യകാലത്തുതന്നെ പരിചയപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതാണ്. നേത്രാരമ്മ അ വർകളുടെ പ്രസംഗത്തിലെ സൂചിസൂക്ഷ്മങ്ങളും പക്ഷെ വേധനത്തിലും വേദനപ്പെടുത്താത്തവയും, സുഖചർച്ചങ്ങളും എന്നാൽ രസനിർഭരങ്ങളും ആയ വാക്യങ്ങൾ ഇപ്പോഴും ചെവിയിൽ സ്ഫുരിക്കുന്നതുപോലെ തോന്നുന്നു. ഇവരെപ്പോലെ തന്നെ പ്രാപ്തിയില്ലെങ്കിലും വൈദഗ്ദ്ധ്യവും സാഹിത്യഭാഷയിലും ഉള്ള സ്ത്രീജനങ്ങൾ വേറെയും നമ്മുടെ ഇടയിൽ ഉണ്ട്; പൂർവ്കാലത്തുണ്ടായിരുന്നിട്ടുണ്ട്. മനോരമനുസരാട്ടി, കുട്ടിക്കണ്ണുതങ്കച്ചി മുതൽപേർ പൂർവ്കാലോദാഹരണങ്ങളാണ്. വാസുദേവഭട്ടതിരി തിന്ന പഴത്തിന്റെ തൊലി ശകലം കളയാതെ പത്രപ്രായത്തിൽ ഭക്ഷിച്ചു ദിവ്യപ്രസാദം കൊണ്ടു വൈദഗ്ദ്ധ്യം സമ്പാദിച്ച ഒരു വാതുസ്സുഗ്രാമക്കുമാരൻ ചാലരിത്തിൽ വായിച്ചിട്ടുണ്ട്. പക്ഷെ അവരുടെ കൃതികളൊന്നും കണ്ടിട്ടില്ല. പഴത്തൊലിയുടെ തുണസംക്രമംകൊണ്ടുതെല്ലാം പക്ഷെ “പത്രഭക്ഷിത”മായിപ്പോയോ? ഇംഗ്ലീഷുസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ ജെയിൻ ആസ്റ്റിൻ, ജാജ് എലിറ്റ്, മേരി കോറലി, ആലിസ് മെയ്നേൽ മുതൽ പേർ പ്രശസ്തിപ്രതിഷ്ഠയെ പ്രാപിച്ചിട്ടുള്ള സ്ത്രീകളാണ്. അത്രമാത്രം കീർത്തിഭാഗം താരതമ്യേന നമ്മുടെ പ്രബന്ധകാരിണികൾക്കു സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

“ആചാരതത്ത്വമനുവാരിധിഭീമനാമ-

കാചാതുർയ്യനുടെ ശിഷ്യയൊരംബുജാക്ഷി

മോചാരസോഭാധരനിർദ്ദൃഷ്ടധാടിയായ

വാചാമരിച്ച മമ മാനസമെന്നൊരുനാൾ”

എന്ന കേരളസാഹിത്യസാമ്രാട്ടായിരുന്ന കേരളവർമ്മ വലിയ കോയിൽ തമ്പുരാൻ തിരുമനസ്സിലെ മംഗളമായ പ്രശംസക്കു പാത്രീഭവിച്ച വിദഗ്ദ്ധിയേപ്പോലെ പല സ്ത്രീകളും കേരളത്തിൽ ഉണ്ടായിട്ടുള്ള സ്ഥിതിക്ക് സാഹിത്യവൃദ്ധത്തിൽ സ്ത്രീകൾക്കു മുന്നണിയിൽ സ്ഥാനം വളരെ വിരളമായിപ്പോയത് എന്തെന്നു വിചാരിച്ചുനോക്കേണ്ടതാകുന്നു. വൈദഗ്ദ്ധ്യശുഷ്ണത കാരണമല്ലെന്നു കാണുന്ന സ്ഥിതിക്ക് കാരണാന്തരങ്ങൾ ഈ കാര്യത്തിൽ പ്രവർത്തിച്ചിരിക്കണം. സാമുദായികസംവിധാനങ്ങളും കുലസ്ത്രീകളുടെ കൂടെ പിറപ്പായി സങ്കല്പിച്ചിരുന്ന സങ്കോചകണ്ഠകവും സാഹിത്യകൗതുകത്തെ ഉല്പലിപ്പിക്കുന്നതിനു വേണ്ട ലോകാവലോകത്തിനുള്ള അസൗകര്യങ്ങളും

സൂരികളുടെ കവിതാപ്രവേശങ്ങൾക്കു പൂർവ്വകാലത്തു പ്രതിഷ്ഠിക്കേണ്ടതായിരുന്നു.

ഈ അഭിപ്രായത്തെ സംസ്കൃതഭാഷാസാഹിത്യസ്ഥിതിയും ആധാരമെന്നു ഞാൻ വിശ്വസിക്കുന്നു. സംസ്കൃതഭാഷാസാഹിത്യചരിത്രത്തിൽ മുന്നണിയിൽ ഗണനീയകളായി സൂരികളില്ലെന്നതന്നെ പറയാം. ആ ഭാഷയിൽ നല്ല വിദഗ്ദ്ധരായിരുന്നു എന്നുള്ളതിന്നു തർക്കമില്ല. എന്നു തന്നെയുമല്ല, കവനകലയിൽ ഗണ്യമായ പ്രാവീണ്യം സമ്പാദിച്ചിരുന്ന വിദഗ്ദ്ധരായിരുന്നു. സുഭാഷിതരത്നഭാഗ്യാശ്രം മുതലായ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിയ പദ്യങ്ങളിൽ സൂരികളുണ്ടാക്കിയിട്ടുള്ള പല പദ്യങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചു കാണുന്നു. ആ കൂട്ടത്തിൽ, വിജയാ, വിജയക, ശീലാ, ഭാരിക, വികസിതംബാ, ഫൽഗുനസ്തിനി, മാരിക, നാഗമാ, പ്രഭാതകളായ പല സൂരികളുടേയും നാമധേയങ്ങൾ പ്രസ്താവയോഗ്യങ്ങളാകുന്നു. മുമ്പു ജീവിച്ചിരുന്നവർക്കും കവിതയില്ലെന്നു ഭാവിച്ചെന്നു ചില അഭിനവകവിപ്രഗവന്മാരുടേയും അവരുടെ കീർത്തികർത്താക്കളായ വിമർശകർഷഭന്മാരുടേയും നവീനമാനദണ്ഡപ്രയോഗത്തിൽ മേൽപറഞ്ഞ സൂരികൾക്കു സാഹിത്യരംഗത്തു പ്രവേശിക്കുന്നതിന്നു കാര്യമുണ്ടായിരിക്കയില്ല. നൂതനശാഖയിൽ പെട്ടവർക്കു വിക്രമം ജനിപ്പിക്കേണ്ട കാര്യമൊന്നുമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് അവരുടെ മാനദണ്ഡങ്ങളേയും തുലായന്ത്രങ്ങളേയും പറ്റി ഇവിടെ ഒന്നും പ്രസ്താവിക്കുന്നില്ല. പ്രസ്തുതസൂരികൾക്കു സമകാലികന്മാരായിരുന്ന പണ്ഡിതരിൽ താരതമ്യത്തിൽ വളരെ താഴ്ന്നുപോകുമെന്നു തോന്നുന്നില്ല.

“സരസ്വതീവകാശ്ണാദീ-വിജയാങ്കാജയത്സൈത
യാ വൈദർഭഗിരാം വാസഃ—കാളിദാസാഭിനവന്തരം”

എന്നു വിജയയെപ്പറ്റിയും

“നീലോൽപലഭട്ടശ്യാമാം വിജയകാം മാമജാനതാ
വൃദ്ധൈ പദണ്ഡിനാപ്രോക്തം-സർവ്വതും സരസ്വതീ”

എന്നു വിജയകസ്വപനമായും പറയുന്ന സ്ഥിതിക്കു അവർ അസാമാന്യകളായിരുന്നു എന്നു വിചാരിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

“തൃനയനജടാവല്ലിപുഷ്പം നിശാവരണസ്തിതം
ഗുഹകീസലയം സന്ധ്യാനാരീനിതംബനഖക്ഷതിഃ
തിമിരഭിഭരം വ്യാപ്തം ശൃംഗം മനോഭവകാർമ്മുകം
പ്രതിപദിനവസ്ത്രേന്ദോർബ്ബിംബം സുഖോദയമസ്തസഃ”

എന്നുള്ള പ്രതിപദ്യരചണ, ഫൽഗുനസ്തിനിയുടെ ശ്ലോകമാണെന്നു

പറഞ്ഞു കാണുന്നു. ഇവിടെ പ്രതിപദത്തിലെ ചന്ദ്രക്കലയെ ശിരന്റെ ജടാവല്ലിയുടെ പൂവായിട്ടും രാത്രിയുടെ മന്ദസ്ഥിതമായും ഗ്രഹങ്ങളുടെ തളിരിലയായും സന്ധ്യയുടെ കടിപ്രദേശനഖ ഷതമായും ഇരുട്ടിനു വളയായുമായും ആകാശമാകുന്ന ജന്തുവിന്റെ കൊമ്പായും കാമദേവന്റെ വില്ലായും ഉൽപ്രേക്ഷിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇത് ഏതു പുസ്തകവിയുടെ പ്രതിഭയോടും കിടപിടിക്കുന്നതിനു അലംഭൂഷണം പറയാം.

“ഉന്നിദ്രകോകനദരേണപിശംഗിതാംഗാ

ഗായന്തി മഞ്ജുധുപാഗ്രഹദീർഘകാസ്യ

ഏത ചുകാസ്തിച രവേന്വബന്ധുജീവ

പുഷ്പാഭമദയോചലചുംബിബിംബം”

എന്ന സൂര്യോദയവണ്ണശ്ലോകം വിജയകയുടെ കവിതയ്ക്കു ശാന്തമായ ഒരു ദൃഷ്ടാന്തമാണ്. ശാന്തമെന്നു പറഞ്ഞതെന്തെന്നാൽ “നിലോൽപലലലശ്രാമ”യായ വിജയക ലജ്ജയേജ്ജ്ഞിച്ചു പ്രകടിപ്പിച്ചിട്ടുള്ള ശൃംഗാരശൃംഗങ്ങളുൾ നോക്കിയാൽ അവർ ഒരു പെൺവെൺമണിയാണെന്നു തോന്നാതിരിക്കയില്ലെന്നുള്ളതുകൊണ്ടാണ്. അതുപോലെ ശീല, ഭട്ടാരിക, വികടനിതംബ മുതൽപേരും നിരങ്കുശമായി ശൃംഗാരസ്വഭാവത്തിനു ശങ്കിച്ചിട്ടില്ലെന്നതന്നെ പറയാം. ഒറ്റശ്ലോകങ്ങൾ വെച്ചുകൊണ്ടു പറച്ചെടുക്കുന്ന ഈ അഭിപ്രായത്തിന് അനൂപമാത്രം അവരുടെ കൃതികൾ സമ്പൂർണ്ണമായി ലഭിക്കുന്നപക്ഷം സംഭവിക്കുമെന്നുണ്ടെങ്കിൽ കരേന്ദ്രിനന്തോഷകരമായിരിക്കും.

ഇങ്ങനെ കേവലം കവിതാവലംകൃതകളായവരുടെ കാര്യമിരിക്കട്ടെ. സ്ത്രീകൾ സംസ്കൃതഭാഷയിൽ രചിച്ചിട്ടുള്ള ഏതാനും പ്രബന്ധങ്ങൾ മിക്കവാറും സമ്പൂർണ്ണാവസ്ഥയിൽ തന്നെ ഇപ്പോൾ ഉപലഭ്യങ്ങളായിട്ടുണ്ട്. അവയേപ്പറ്റി വിചാരിക്കുന്നതിനു കരേന്ദ്രിനി ആസ്പദമുണ്ട്. ഈ പ്രബന്ധങ്ങളുടെ രചയിത്രികൾ വിജയനഗരസാമ്രാജ്യവുമായി അടുത്തു അകന്നു ഇടപെട്ടിട്ടുള്ളവരാണ്. ഒന്നാമതു ഗംഗാദേവി, പിന്നെ തിരുമലാംബ, അനന്തരം രാമഭദ്രാംബ എന്നിങ്ങനെ മൂന്നു സ്ത്രീകൾ ഇവിടെ പ്രസ്തുതകളാകുന്നു. മധുരാവിജയം അഥവാ വിരകമ്പരായചരിതം ഗംഗാദേവിയുടേയും, വരദാംബികാപരിണയം തിരുമലാംബയുടേയും, രാലുനാമാഭ്യുദയം രാമഭദ്രാംബയുടേയും കൃതിയാകുന്നു. ഇവയിൽ മധുരാവിജയം മുഴുവൻ പ്രസിദ്ധീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. മറ്റുള്ളവ രണ്ടു ഭാഗശഃപ്രകാശിക്കപ്പെട്ടതായെ കണ്ടിട്ടുള്ളു. പുരാണേതിഹാസകഥകളിൽ ഭൂമിക്കാരെ, സ്വജീവകാലമഹമുരതിതോലംബിച്ചു പ്രബന്ധകല്പനക്ക് ഇവർ മൂന്നുപേരും മുതിർന്നു പ്രത്യേകം പ്രമുഖപ്രശംസയെ അർഹിക്കുന്നു. ഗംഗാദേവി സ്വപ്ര

യതമനാമ കമ്പരായന്റെ കഥതന്നെ കവിതയ്ക്കു വിഷയമായി സ്വീകരിച്ചു. ശരീരസുഖഭാഗ്യവും പ്രതിഭാവിഭാസവും പ്രിയതമപ്രീതിക്കു സമർപ്പിച്ച സതിയായ ആ മഹതി സ്വർഗ്ഗം കൊണ്ടാടപ്പെടേണ്ടവളാകുന്നു. വിജയനഗരം ഭരിച്ചിരുന്ന മഹാരാജഗോത്രങ്ങളിൽ ആദ്യഗോത്രത്തിൽ ഹെട്ട ഒരു മഹാപുരുഷൻ ആയിരുന്നു കമ്പരായൻ അഥവാ കമ്പനൻ. പിതാവായ ബുക്കരായന്റെ നിദേശമനുസരിച്ചു കമ്പനൻ, ചമ്പുരായൻ എന്ന ഭൂമിഡരാജാവിനോടു പോരിനു പറപ്പെട്ടതും ശത്രുവിനെ ജയിച്ചു തൃണ്ഡിശ്ശിയിലേക്കു കിഴക്കി കാഞ്ചീപുരം കരസ്ഥമാക്കിയതും പിന്നീടു മധുരയിൽ സ്ഥാനമുറപ്പിച്ചിരുന്ന മഹമ്മദീയരെ മർദ്ദിച്ചു നിഷ്കാസനം ചെയ്തതും മറ്റുമെന്തെല്ലാം മധുരവിജയത്തിലെ പ്രതിപാദ്യവിഷയം. കമ്പനന്റെ കാലം ക്രിസ്തുവർഷം 1367 (കൊല്ലം 542) ഇടയ്ക്കാണെന്നു കാണുന്നു. കൊല്ലത്തു ചക്രവർത്തിയായിരുന്ന രവിചന്ദ്രദേവൻ കാഞ്ചീപുരം ആക്രമിച്ച ശേഷമേ അദ്ദേഹം കമ്പനന്റെ കാഞ്ചീപുരപ്രവേശമെന്നും ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിന്റേയും മധുരവിജയത്തിന്റേയും നിർമ്മിതികാലങ്ങൾ തമ്മിൽ വളരെ അകലമില്ലെന്നും പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഉണ്ണുനീലിസന്ദേശത്തിൽ ആഭിപ്രായമനുസരിച്ചു തുല്യകാര്യമോടു പടവെട്ടിയ കാര്യം പറഞ്ഞിരിക്കുന്നത് മധുരവിജയകഥയോടു മിക്കവാറും അനുസന്ധിപ്പിക്കാമെന്നു തോന്നുന്നു. ചമ്പുരായന്റെ നേക്കു കമ്പരായന്റെ പ്രസ്ഥാനത്തിൽ അകമ്പടിയായിപ്പോകുമ്പോഴും കേരളരാജാവും മറ്റുമുണ്ടായിരുന്നെന്നും ശത്രുവിധംസനശേഷം മരതകപുരത്തു വിശ്രമിച്ചിരുന്ന കമ്പനന്റെ ഭർത്താവിന്റെ ഭൂമിഡകേരളാഭിരാജാക്കന്മാർ കാത്തു നിന്നിരുന്നു എന്നും ഗംഗാദേവി വർണ്ണിക്കുന്നു. “പോളകേരളപാണ്ഡ്യർ ചൈവേന്ത്രിതപം പ്രശ്വപദ്യത” എന്നും

“മഗധമാളവനേമണ സിംഹമുദ്രമിളകേരളഗൗരമുച്ചൈർത്തുചൈ

അവസരാപ്പിപരൈരനവാസരം തരുധിരേപ്രതിമാരളവപ്രഭോഃ”

എന്നുമുള്ള ശ്ലോകങ്ങൾ നോക്കുക. ഇതു വാസ്തവമോ അതിശയോക്തി വിക്രമമോ മനോധർമ്മമുള്ളികയോ എന്നു പരിശോധിക്കുവാൻ മാർഗ്ഗമില്ല. ഒരു പക്ഷേ പ്രസ്തുതവർണ്ണന പരന്തപനും പ്രതാപശാലിയും അനുരക്തനും രാജകുമാരനും ആയ പ്രിയതമന്റെ പരകൃമപ്രശംസയിൽ അതിശയോക്തികൊണ്ടുപസ്തരിച്ചിട്ടുള്ളതും പ്രതിഭാസുപഭാവസീദ്ധവും ആയ വാഗ്വിലാസമാണെന്നു കിട്ടി തന്നെയും ആക്കം സസന്തോഷം സ്മരിക്കാവുന്നതേ ഉള്ളൂ. രണത്തുറന്നിരുന്ന കമ്പരായൻ ഗംഗാദേവിക്ക് വളരെ മുഴുവനായിരുന്നു. ഗംഗയുടെ അധരപുഷ്പത്തിൽ നിന്നു വാക്കുകൾ നിർഗ്ഗമിച്ചാൽ ഉടൻ അവയുടെ രസം ആസ്വദിക്കുവാൻ വിപാസാവിവശമെന്നതു പോലെ കമ്പരായന്റെ കാതുകൾ ജാഗരൂകങ്ങളായിരുന്നെല്ലാതെ തോന്നുകയില്ല. കമ്പനൻ ഗംഗയോടു പറയുന്നു:-

“കമലാക്ഷി! കടാക്ഷ്യതാമയം
സമയോ വണ്ണനയാ രസാർദ്രയാ
ജന ഏഷ വചസ്സവാമുതം
ശ്രവണാപായതിതും കരുഹവി.”

എന്നിട്ട്

“ഇതി സാ ഭയിതേന ഭാഷിതഃ
ഭരണമു ഭധതീമുഖാംബുജം
വദതിസ്ത ശന്നൈഃ ശുചിസ്തിതാ
സുരസോദാരപദം സരസപതീം.”

ഇത്യാദി ഭാഗങ്ങൾകൊണ്ടു അകൃത്രിമപ്രമദസാർദ്രമായ ദാമ്പത്യസുഖം കലാവിഭാസചതുരയായ ഗംഗയും ജിതപരനായ കമ്പരായനും അനുഭവിച്ചിരുന്നു എന്നു കാണാവുന്നതാണ്. തന്നിമിത്തം ഗ്രന്ഥകർത്രിയുടെ മാനസികമായ ഉല്ലാസവും പ്രതിഭയുടെ ഉന്മേഷവും മധുരവിജയത്തിൽ സർവ്വതൃപ്തിയിരിക്കുന്നു. ബുദ്ധിയുടെ മന്ദതയോ മനസ്സിന്റെ കണ്ഠതയോ നമ്മെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നില്ല. പിന്നെ ഒരു ഗുണം ഈ കൃതിയിൽ കാണുന്നതു സ്രീസഹജമായ വിചാരസൗകമാലുമാണ്. സൂതകയായ രാജ്ഞി ശിശുവുമായി കിടക്കുന്നതു്

“അവൈക്ഷതക്ഷാമശരീരയഷ്ടഃ
കുമാരമുൽസംഗതം സ ദേവ്യാഃ
ശരൽകൃശായാ ഇവ ശൈവലിന്ത്യാ
സ്തരംഗലഗ്നം കളഹംസശാബം”

എന്നും, ശിശുക്കൾ മുട്ടുകുത്തി ഇഴയുന്നതു്

“കളകുപണൽകാഞ്ചനകിങ്കിണീകം
ഗൃഹാങ്കണേ ജാതചരം കുമാരം
ആലോകയന്താവമുതാംബുരാശേർ-
മഗ്നാവിവാന്തഃ പിതരാവഭൂതാം.”

എന്നും, വണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

“ഭൂശൃംഗാലാലാലാകാരൈഃ പ്രാകാരാൽ ബാണപാതിഭൈഃ
രണശ്രീകന്ദുകഭ്രാന്തിവിഭധേ വീരമുഖഭിഃ”

എന്ന യുദ്ധവണ്ണനശ്ലോകത്തിൽ, പ്രാകാരത്തിലിരുന്നിരുന്ന വീരന്മാരുടെ തലകൾ ബാണംകൊണ്ടു പനന്തേങ്ങ വീഴുന്നതുപോലെ പതികയും രണ

ശ്രീയുടെ കന്ദുകൾക്കുളോ എന്ന ഭ്രാന്തിനെ ജനിപ്പിക്കയും ചെയ്തു എന്ന പറയുന്നതിൽ ഗ്രന്ഥകർത്രിയുടെ പ്രാബല്യം കന്ദുകൂടിയെന്ന കടന്നുകൂടിയതുപോലെ തോന്നുന്നു. പന്ത്രണ്ടാമത്തെയുടെ കഥ ശത്രുവീരന്മാരുടെ ശരീരകാഠിന്യത്തേയും അസൂയകർമ്മത്തേയും പ്രോത്സാഹിപ്പിക്കുന്നു. യുദ്ധയാത്രക്കു മുമ്പ് കമ്പനോടു ചിതാവു ചെയ്തു ഉപദേശത്തിന്റെ മഹിമയെ ഗംഗ ഇങ്ങനെ വർണ്ണിക്കുന്നു.

“ഗുരുപദേശ കിലകഥ്യതേ ബുധൈ-
രകർക്കശം കിഞ്ചനരത്നകണ്ഡലം
അമേച്ഛകം നൃതനമഞ്ജനം സതാം
അജാതഗാത്രക്ഷയമതുഭൂതം തപഃ”

പിന്നേയും ഹിതങ്ങൾ ചെയ്താലും പരഷഭാഷിയായ രാജാവിനോടു പ്രജകൾ അനുരഞ്ജിക്കയില്ലെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതു നോക്കുക

“ഹിതാനികർഷണപിന്നാശരക്തയേ
ജനസ്യജപ്തൻ പരഷം രക്ഷാ ഗുപഃ
പയാസി വർഷണപി കിം ന ഭീഷണഃ
കരോരവിസ്ഫുജ്ജഗുഗജ്ജിതോ ഹിനഃ”

ഇങ്ങനെ സരസങ്ങളായ പല ശ്ലോകങ്ങൾ ഈ കൃതിയിൽ കാണുന്നു. അർത്ഥനൈർമ്മല്യം നോക്കുമ്പോൾ ഗംഗാദേവിയുടെ കൃതി ഒരു ഗംഗാപ്രവാഹമെന്നുതന്നെ പറയാം. പലപ്രയോഗകോമളതപം വിചാരിച്ചാൽ

“യാ വൈദർഭഗിരാം വാസാം കാളിഭാസാഭനന്തരം”

എന്ന പ്രശസ്തി കേവലം അജ്ഞാതപ്രായമായ വിജയയുടെ പേരിൽ നിന്നു നീക്കി ഗംഗാദേവിയുടെ പേരിൽ വരുവു വയ്ക്കേണ്ടതായും തോന്നുന്നു.

വരദാംബികാപരിണയം ഒരു ചമ്പു ആണ്. ഏകദേശം നാനൂറു സംവത്സരങ്ങൾക്കു മുമ്പു വിജയനഗരചക്രവർത്തിരായിരുന്ന അച്യുതരായൻ വരദാംബയെ വിവാഹം കഴിച്ചതും അവർക്കു രെങ്കടാചലപതിയുടെ പ്രസാദം നിമിത്തം പിന്നവെങ്കിടാടി എന്ന പുത്രൻ ജനിച്ചതും ആയ ചരിതം കൊണ്ട് ഈ കാവ്യം അർപ്പണമെന്നു കാണുന്നു. ഈ കൃതി ആരംഭിക്കുന്നതു് അച്യുതരായന്റെ പൂർവ്വകരുടെ വംശവിവരണമായിട്ടാണ്. അച്യുതരായന്റെ പിതാവായ നരസിംഹ അഥവാ നരസിംഹൻ ചോളരാജാവിനെ ജയിച്ചതും ദിഗ്വിജയം ചെയ്തതും രാമേശ്വരത്തും ഗോകുണ്ഠത്തും മറ്റും ഈ ശ്ലോകാർച്ചനം ചെയ്തതും ഗോകുണ്ഠത്തു വച്ച് തുലാപര്യവേഷണം കഴിച്ചതും മറ്റും ഇതിൽ പ്രതിപാദിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവിടവിടെ ചില ഭാഗങ്ങൾ മാത്ര

മറ്റൊരു ഈ കൃതി മുഴുവൻ പ്രസിദ്ധപ്പെടുത്തിക്കണ്ടിട്ടില്ല. പ്രകാശിതമായ ഭാഗങ്ങളിൽ രസവിഷയകമായ അഴകു വിവരിക്കത്തക്കതായി ഒന്നുമില്ല. മാതൃകയ്ക്ക് ഒരു ശ്ലോകം താഴെ ചേർത്തിരിക്കുന്നു.

“അനന്യസാമാന്യമുന്മാദിസാന്ദ്ര-
സ്തദനപവാന്യവപുണ്ണപന്ദ്രഃ
കൌക്ഷേയസാക്ഷീകൃതവീരലക്ഷ്മീ
കരഗ്രഹോഭൃദ്ഭൂവിതിമഭൂപഃ”

മേൽപറഞ്ഞ അച്ചുതരായന്റെ അപഭ്രാന്തപ്രധാനമായി അച്ചുതരായാഭ്യുദയം എന്നൊരു കാവ്യമുണ്ട്. അതിന്റെ സമ്പ്രദായത്തിലാണ് രാമഭദ്രാംബ രാഘനാമാഭ്യുദയം രചിച്ചിട്ടുള്ളതെന്നു തോന്നുന്നു. രാഘനാഥനായ്ക്കു തഞ്ചാവൂർ നായ്ക്കർവംശത്തിൽ പെട്ട ഒരു മഹാനായിരുന്നു. രാഘനാഥന്റെ പിതാവായിരുന്നു അച്ചുതനായ്ക്കൻ. ഈ പിതാപുത്രന്മാരുടെ പ്രാതിഗാത്ഥ്യമായി വളരെ കവികളുണ്ടായിരുന്നു. അക്രൂരത്തിൽ ഒരു കീർത്തിവിസ്താരവിശിഷ്ടതയാണ് രാമഭദ്രാംബ. സംസ്കൃതം, തെലുങ്കു മുതലായി എട്ടു ഭാഷകളിൽ സാമന്തവും സമ്പാദിച്ചിരുന്ന രാമഭദ്രാംബ തന്നെ രാഘനാഥനായ്ക്കനോടു പല വിദ്യകൾ അഭ്യസിച്ചിട്ടുള്ളതായി പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. സാഹിത്യത്തിലും ഒരുപക്ഷെ അതിൽ കൂടുതലായി സംഗീതത്തിലും രാഘനാഥൻ അഗ്രഗണ്യനായിരുന്നു. ജഗത്തസേന മുതലായി ചില രാഗങ്ങളുടേയും രാമാനന്ദം മുതലായി ചില താളങ്ങളുടേയും സൃഷ്ടികർത്താവ് ഈ നായ്ക്കരാജാവാകുന്നു. നർത്തനപ്രവർത്തനത്തിലും അദ്ദേഹം അതുസ്തംഭനമായിരുന്നു. കലകളിൽ എന്നതുപോലെ പേർക്കുള്ളത്തിലും രാഘനാഥനായ്ക്കൻ കശലനായിരുന്നു. തഞ്ചാവൂർസംസ്ഥാനത്തിന്റെ മേലേക്കായ്ക്കു വഹിച്ചിരുന്ന വിജയനഗരം രാമായണങ്ങളായ രണ്ടഭംഗത്തിനു ശേഷം ചെങ്കുടിപതിരായന്റെ ഭരണത്തിനു ന്യൂനീകൃതപ്രതാപമായി കഴിഞ്ഞുവന്നു. അപ്പയ്യടീക്ഷിതരുടെ ശാസ്ത്രനായിരുന്ന പ്രസ്തുതചെങ്കുടിപതിരായോടു മഹമ്മദീയർ പോരിനാരംഭിച്ചു. അപ്പോൾ അധിരാജനെ സഹായിച്ച ശത്രുക്കളെ വിദ്രാവണം ചെയ്തു് രാഘനാഥനായ്ക്കൻ നായിരുന്നു. പറങ്കികളാൽ (പോർട്ടുഗീസുകാരാൽ) സിംഹാസനത്തിൽ നിന്നു ഭ്രംശിതനായ യാപ്പാണം രാജാവ് (സംസ്കൃതത്തിൽ യാപ്പാണം നെപാളമെന്നെങ്ങനെയൊരു പാത്താപ്പെട്ടു കാണുന്നു.) തഞ്ചാവൂർ ചെണ്ട രാഘനാഥനെ അഭയം പ്രാപിച്ചു. അതേ കാലത്തുതന്നെ സമുദ്രതീരവാസികളെ പീഡിച്ചിരുന്നുകൊണ്ടു സമീപസ്ഥമായ ദുർഗ്ഗയിൽ സങ്കേതമുറപ്പിച്ചു മോളകൻ എന്നൊരുവൻ ഗർവ്വിയനായി വാണിരുന്നു. ചെങ്കുടിപതിരായന്റെ കാലശേഷം ജഗ്ഗരായൻ എന്നൊരു രാജമത്സരി വിജയനഗരരാജാവിനെ വധിച്ചു്

രാജ്യം അപഹരിച്ചു. അടുത്ത അവകാശിക്ക് തല്ലാലം പലായനവും പിന്നീട് രാജ്യാധിപനായും സാഹായ്യവുമാകാതെ പരയണമുണ്ടായിരുന്നില്ല ഈ വക പല കാര്യങ്ങളുടേയും നിർവ്വഹണത്തിന് രാജ്യാധിപൻ മഹത്തായ ഒരു സൈന്യത്തോടുകൂടി തഞ്ചാവൂരിൽ നിന്നു പുറപ്പെട്ടു. ഇതെല്ലാം ക്രിസ്തുവർഷം 1617 ഇടയ്ക്കാണെന്നു പറയേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. രാജ്യാധിപൻ ആദ്യം മേലോളം കയറ്റം കഴിച്ചു. പിന്നെ പറങ്കികളെ പറയുവാൻ പുറപ്പെട്ടു. “തരിദിശേതത്തറനായതുണ്ണു അകല്പയൽ സേതുമനസ്സായും” എന്നു രാമദ്രാമൻ പറയുന്നതിൽനിന്നു രാജ്യാധിപൻ സാക്ഷാൽ രാജ്യാധിപനെപ്പോലെ നെന്തെന്തിനുമായ കൃത്രിമനേതൃത്വമുള്ള ഒരു കയറ്റിൽ പ്രവേശിച്ചതായി കാണുന്നു. യുദ്ധത്തിൽ പറങ്കികളെ തോല്പിച്ചു യാദാണ രാജാവിനെ സിംഹാസനത്തിൽ വീണ്ടും പ്രതിഷ്ഠിച്ചു. അവിടുന്നു ജഗ്ഗരായൻറെ ദിക്കിലേക്കു പുറപ്പെട്ടു. പാണ്ഡ്യതൃണ്യൂരിലേക്കു ഗമനമാകട്ടെ മൈത്ര്യംകൊണ്ടു ബലിയുനായിരുന്ന ആ ശത്രുധൂർത്തനെ രാജ്യാധിപൻ ജയിക്കയും വിജയനഗരത്തെ പൂർവ്വം പ്രതിഷ്ഠാപിക്കയും ചെയ്തു. അനന്തരം നമ്മുടെ കഥാനായകൻ തഞ്ചാവൂരിലേക്കു പ്രത്യാഗമിച്ച് അന്ത്യപരസ്യങ്ങളുടെ സംഗീതസാമീപ്യനാത്തനാദികൾക്കുവിലാസസാരസ്യങ്ങൾ ആസ്വദിച്ചു സുഖമായി രാജ്യം ഭരിച്ചു. ഇതെല്ലാമാണ് രാമദ്രാമന്റെ കവിരാവാസനയെ ഉദ്ദീപിപ്പിച്ചു കാണുന്നത്. ഈ കൃതിയും സമ്പൂർണ്ണമായി എനിക്ക് കാണാൻ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കണ്ടിടത്തോളംകൊണ്ട് ഒരഭിപ്രായം പറയുക എന്ന വല്ലാൽ രാമദ്രാമന്റെ രീതി ഗംഗാഭേരിയുടെ തീർത്ഥാടനത്തിനെ ആദരിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി അവരുടെ വാക്യങ്ങൾ മനോഹരങ്ങളെ സ്മരിപ്പിച്ചു മറുത്തവരുടെ മനസ്സിനെ ഹരിച്ച് സേപ്രദേശം ഗംഗാഭേരിയെ ദ്രവീകരിക്കുന്നതിനു പററിയതും ആകുന്നു. അദ്ദേഹസമുദായ പദപ്രയാഗത്തിനു ഗംഗാഭേരിയുടെ പാടവം അന്യാദൃശമാണ്. രാമദ്രാമൻ, രാജാവിന്റെ സ്വാഗതം പറയുവാൻ നോക്കിയിരിക്കുന്ന കൂട്ടത്തിലല്ല. രാജാവിനോടുകൂടി വൈമുഖ്യമില്ലെന്നു പറയേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ അവർ കവലാ നീരസമല്ല. ജഗ്ഗരായൻ പോരിൽ മരിച്ചശേഷം അയാളുടെ പക്ഷത്തായ പാണ്ഡ്യതൃണ്യൂരിലേക്കു ഭ്രമിച്ചുവന്ന സമുദായം വർണ്ണിച്ചിരിക്കുന്നതു നോക്കുക.

“ജന്മൈസ്സൈസ്സൈജഗ്ഗരാജാദിമേവ
 ധ്യാപനേഷു ധ്യാപിഭിഃ പാണ്ഡ്യവിഃ
 ക്ഷോണീക്ഷാക്ഷാഭൃബാഹാബലാഭ്യോ
 ധ്യാതവ്യാപാണയാണയനാകലോഭ്യം

സ്തസാവാശേഗന്ധനാഗാശപസംഘാൻ
 യോഷാരതദ്രുപ്രഭുഷാവിശേഷാൻ
 പാണ്ഡ്യസ്തക്തപ്രാണഭീത്യാസമിത്വാ
 ധീമാൻ ക്രോശം പ്രാദവദ്ഭീനഭീനഃ,
 തുണ്ഡിരണാമീശിതാഭന്യേന
 പ്രാപയ്യേ ച പാണ്ഡ്യമത്യന്തഭംഗം
 സദ്യോധാവിത്തേന സാകം രണോദ്യാ
 അഗ്രൈസ്സൈസ്സൈർമാസ്യമാനോസ്തലജ്ജം.”

അതായത് ഭൂമിരക്ഷയിൽ അക്ഷോഭ്യമായ ഭൂപരാക്രമമുള്ളവനാണെങ്കിലും പാണ്ഡവീൻ സ്വപ്രാണരക്ഷയ്ക്കു വളരെ പരുഷങ്ങളായി വന്നു. തന്റെ പാളയത്തിൽ തന്നെ ഗജപുരുഷന്മാരേയും അശ്വസംഘങ്ങളേയും സ്മിരത്താഭരണാഭിവിഭവങ്ങളേയും ആ ബുദ്ധിമാൻ ഉപേക്ഷിച്ചിട്ടു യുദ്ധത്തിൽ പ്രാണഭീതിയോടെ ഭീനഭീനനായി കൂവിടുകയും ചെയ്തെങ്കിലും. എന്നാൽ കൂടെ ഓടുന്നതിനു മൊരു വശമായിരുന്നു. അയാൾ തുണ്ഡിരേശാധിപതിയാണ്. ഇയ്യോളുടെ കനയം കൊണ്ടാണ് പാണ്ഡ്യരാജാവു ദാമംകത്തിൽ അകപ്പെട്ടത്. ഇയ്യോളുടെ ഓട്ടം കണ്ട് സൈനികന്മാരുപോലും ചിരിച്ചുപോയി. ചതുര നിർല്ലജ്ജമായും തിടുക്കത്തിലുമായിരുന്നു ഓട്ടം. യുദ്ധസന്നദ്ധശയ്യത്തിൽ നില്ക്കുന്ന സൈനികന്മാർ ചിരിക്കണമെങ്കിൽ ഓട്ടം സാമാന്യത്തിലധികം പ്രാകൃതമായിരുന്നിരിക്കണമല്ലോ. പാണ്ഡ്യൻ ബുദ്ധിമാനെന്നു പറഞ്ഞിരിക്കുന്നതിലെ ആക്ഷേപവും ഭംഗിയായി. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ അന്തഃപുരസ്ത്രീകളേയും വിലപിടിച്ച സാധനങ്ങളേയും കരിതരമാഭിസേനാവിഭാഗങ്ങളേയും രക്ഷിക്കുവാൻ നോക്കിനിന്നു പ്രാണൻ ഏകാകൃതമുണ്ടാക്കത്തെ അദ്ദേഹത്തിന് അവിടന്നു കടന്നുകയറാമെന്നു തോന്നിയല്ലോ. ഈ ഭാഗത്തു സ്ഫുരിക്കുന്ന ഉപമാസരസം ആസ്വാദ്യമായിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ രസസ്ഫർമില്ലാതെ വെറും വിഷയപ്രതിപാദനമായും ഒട്ടുവളരെ ഭാഗങ്ങൾ കാണുന്നുണ്ട്.

കമ്പരാഭൻ, രഘുനായ്ക്കൻ മുതലായ മഹാപുരുഷന്മാരുടെ അസാധാരണ പരുഷാചാരങ്ങളെ സ്മരിക്കുക കവിതാവസനം പൂജിച്ചിരുന്നില്ലെന്നു പ്രസ്തുത ചരിത്രകാവ്യങ്ങൾ തോന്നിപ്പിക്കുന്നു. പക്ഷെ ജനസമുദായത്തിൽ നടക്കുന്ന എത്രയോ സംഗതികൾ സൂക്ഷ്മാവലോകനപട്ടക്കാരക്കു സാഹിത്യസാമഗ്രികളായിട്ടില്ലാതെ ഉപകരിക്കുന്നു. അതിനാൽ, പരിശീലനം കൊണ്ടു, വാസനയുണ്ടെങ്കിൽ, സാഹിത്യയത്നം സഫലമാക്കുവാൻ സ്മരിക്കുവാനും പുരുഷന്മാർക്കെന്നുപോലെ സാധിക്കുമെന്ന് സ്പഷ്ടമാകുന്നു.

ഇങ്ങനെയുള്ള വിമാധാരയെ വിച്ഛേദിച്ച് ഇപ്പോൾതന്നെ ഏറ്റെടുക്കേണ്ടതായ ഈ പ്രസംഗം ഇവിടെ ഉപസംഹരിക്കുന്നു.

ഒരു പുതിയ വിദ്യാലയം.

(എൻ. ശ്രീധരൻനായർ ബി. എ.)

ഇപ്പോൾ നടപ്പിലാക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസസമ്പ്രദായങ്ങളെപ്പറ്റി പരാതികൾ പറപ്പെട്ടുവെച്ചു തുടങ്ങിയിട്ടു വളരെക്കാലമായി. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉൽകൃഷ്ടാദർശങ്ങളെ സാധിതപ്രായമാക്കുന്നതിനു അവയ്ക്കു പരിഹാരമില്ലെന്നാണ് പലരുടേയും അഭിപ്രായം. ഒരു വലുതായ പരിവർത്തനംകൊണ്ട് അവയെ എല്ലാം മാറ്റി പുരാതനമായ 'ഗുരുകുല'രീതിയിൽ ഒരു നവീനവിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതി സ്ഥാപിക്കണമെന്നു ചിലർ സിദ്ധാന്തിക്കുന്നു. പഴയ ഗുരുകുലസ്ഥാനങ്ങൾ പുനരുദ്ധരിക്കുക ഇപ്പോൾ സാദ്ധ്യമല്ലെന്നും, സാധിച്ചാൽതന്നെ മുമ്പുണ്ടായിരുന്നതുപോലുള്ള ഫലം കിട്ടുവാൻ വിഷമമാണെന്നും, ആയതിനാൽ കാലാനുസൃതമായ മാറ്റങ്ങൾ വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ വരുത്തി അവയെ പരിഷ്കരിക്കേണ്ടതെ ഒരു സമുപരിവർത്തനം അനാവശ്യമാണെന്നും ഒരു കൂട്ടർ വാദിക്കുന്നു. ഇതൊന്നുംതന്നെ ആവശ്യമില്ലെന്നും ഇന്നത്തെ ജീവിതരീതിക്കും കാലസ്ഥിതിക്കും ഇപ്പോൾ ഉള്ള രീതികൾ തന്നെയാണ് ഏറ്റവും ഉത്തമമെന്നും വളർച്ച ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ അതിനുള്ള ശക്തി സ്വതഃ അതിനു സിദ്ധമായിട്ടുണ്ടെന്നും പറഞ്ഞ് ഇന്നുള്ള രീതികളെ അനുകൂലിക്കുന്നവരും അപൂർവ്വമല്ല.

ഇവരിൽ ഒന്നാമത്തേയും മൂന്നാമത്തേയും കൂട്ടരുടെ വാദഗതി ചില സംഗതികൾ ആലോചിച്ചു നോക്കുമ്പോൾ ശരിയായിത്തോന്നുമെങ്കിലും ഓരോ പ്രത്യേകവീക്ഷണകേന്ദ്രങ്ങളിൽ നിന്നാണ് ഇവർ കാൽപ്പോലോചനയ്ക്കുളളമിടുന്നതു് എന്നു മനസ്സിലാക്കാൻ പ്രയാസമില്ല. അതിനാൽ ഈ രണ്ടു കൂട്ടർക്കും വിഷയം അതിന്റെ പരിപൂർണ്ണഭാവത്തിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു നില്ക്കുന്നു. രണ്ടാമത്തെ കൂട്ടരുടെ വാദഗതി കറച്ചുകുടി കാൽപ്പോലോചനയായിരിക്കുന്നു. ആദർശഗുണവും പ്രയോഗസൗകര്യവും ഇതിൽ അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. അതിനാൽ ഈ അഭിപ്രായത്രയങ്ങളിൽ അതു കൂടുതൽ ആദരണീയമെന്നതിൽ സംശയമില്ല.

അഭിപ്രായങ്ങൾക്കും ആദർശങ്ങൾക്കും ഒരിക്കലല്ലെങ്കിൽ മറ്റെന്തെങ്കിലും പ്രായോഗികതയും സിദ്ധിക്കണമല്ലോ. ചിന്താബീജങ്ങൾ കാലക്രമേണ ഫലപ്രാപ്തിയിൽ തന്നെ പരിണമിക്കും. ഇവയുടെ ഫലമായി ആധുനികവിദ്യാഭ്യാസരീതികളിൽ പല മാറ്റങ്ങളും സൂക്ഷ്മദൃഷ്ടികൾക്ക് കാണുവാൻ സാധിക്കും. ഇവയിൽ അധികവും പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ ആരംഭിച്ച പ്രായേണ പരമസ്തരാജ്യങ്ങളിലേക്കു പകരുന്നതായിട്ടാണു കാണുന്നത്. പരമസ്തര ആദർശശാലയിലോ, കാർയ്യപ്പിടിച്ചിലോ പിന്നാക്കമെന്നു ഇതുകൊണ്ടുതീർന്നില്ല. നിരവധി മഹത്തായ ആശയങ്ങളും പദ്ധതികളും പരമസ്തരയിൽ നിന്നുണ്ടായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അവയെ പരിപകടമാക്കുന്നതിനുള്ള പരിതസ്ഥിതികൾ അവർക്കില്ലാതെ പോയി. അവരുടെ പാശ്ചാത്യഭരണകർത്താക്കൾ അതിനു വേണ്ട സ്വാതന്ത്ര്യം അനുവദിക്കുന്നതിൽ വിമുഖരായി കാണപ്പെട്ടു. അതിനാൽ അവർ അലസന്മാരായതിൽ അതിശയിക്കാനില്ല. ഇതിന്റെയെല്ലാം ഫലമായി ഓരോ നവീനസമ്പ്രദായങ്ങളുടേയും പ്രാഥമികപരീക്ഷണങ്ങൾ, കൂടുതൽ രാഷ്ട്രസ്വാതന്ത്ര്യവും വ്യക്തിസ്വാതന്ത്ര്യവുമുള്ള പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിൽ സംഭവിച്ചു.

ഇപ്രകാരമുള്ള അനവധി പരീക്ഷണങ്ങളിൽ ഐക്യനാടുകളിലെ ഒരു മഹതി ആരംഭിച്ച ഒരു പദ്ധതി, പുതിയ രീതികളുടെ പൂർവ്വകത്വം സഹായമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്. അവർ സ്ഥാപിച്ച പുതിയ വിദ്യാലയവും അവിടെത്തന്നെ രീതികളും സാധാരണ വിദ്യാലയങ്ങളിൽ നിന്നും വിഭിന്നമാണ്. അവരുടെ അഭിപ്രായങ്ങളോടോ രീതികളോടോ സമ്പൂർണ്ണസംഗമം പ്രദർശിപ്പിക്കണമെന്നില്ല. എന്നിരുന്നാലും അതൊരു പുതിയ പരീക്ഷണമാകുകൊണ്ട് ശ്രദ്ധാർഹമായ ഒന്നുതന്നെയാണ്. ഈ പുതിയ വിദ്യാഭ്യാസപദ്ധതിയുടെ ഒരു സംക്ഷിപ്തവിവരണം താഴെ ചേർക്കുന്നു.

ഈ നവീനപദ്ധതി, വിദ്യാഭ്യാസത്തെ പൊതുവായി ബാധിക്കുമെങ്കിലും കൂടുതലായി പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിലാണ് ശ്രദ്ധ പതിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതാരംഭിച്ചിട്ട് ഇപ്പോൾ 25 കൊല്ലം പൂർത്തിയാക്കിയിരിക്കുന്നു. ഇതിന്റെ ജനപ്രിയത്വം മിസിസ് മേരിയറ്റ് ജോൺസൺ എന്ന മാതൃവനിതയാണ്. ഐക്യനാടുകളിൽ അലബാമാ എന്ന സ്ഥലത്ത് “ഫയർഹോപ്പ്” എന്ന കൃഷിപ്രദേശത്തിനു സമീപത്തായിട്ടാണ് അവരുടെ വിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ളത്. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ അവിടെ വിദ്യാർത്ഥികളായി അവരുടെ രണ്ടു കുട്ടികളും സമീപഗ്രാമങ്ങളിലെ മൂന്നുനാലു ബാലന്മാരും മാത്രമേ ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളൂ. ഇന്നാകട്ടെ സ്ത്രീസംബന്ധമായി വെത്തിൽപരം വിശാലമായ കെട്ടിടങ്ങളും ഇരുപതിൽ പരം അദ്ധ്യാ

വികമാരുമുണ്ട്. ആ ഭേദമുള്ള കുട്ടികളിൽ അധികംപേരും അവിടെ യാണു പഠിക്കുന്നത്. ഒരു വിശാലമായ സ്ഥലത്തു സ്ഥാപിച്ചിട്ടുള്ള ഈ വിദ്യാലയം—“വിദ്യാഭ്യാസരീതിയിൽ ഒരു പരിവർത്തനഘട്ടത്തെ പ്രവചിച്ചുകൊണ്ടു നില്ക്കുന്നു.”—എന്നാണ് ഒരു വിദഗ്ദ്ധവിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകൻ പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുള്ളത്.

ഇവിടെയുള്ള ചില പ്രത്യേകതകൾ ആരുടേയും ശ്രദ്ധയെ ആകർഷിക്കുന്നതാണ്. ഇവിടെ പരീക്ഷയില്ല; പരാജയമില്ല. മാക്കില്ല; സ്ഥാനമില്ല. ഇതുകൊണ്ടാണെന്നു വിദ്യാർത്ഥികൾക്ക് യാതൊരു തൂനതയുമില്ലതാനും. ഇവിടെയുള്ള പല വിദ്യാർത്ഥികളും വിദ്യാഭ്യാസാനന്തരം സർവ്വകലാശാലകളിൽ നിന്നു സ്മൃതർഹമായ പല പ്രശംസകൾക്കും പാത്രീഭൂതരായിട്ടുണ്ട്. ഇവരുടെ ബുദ്ധിശക്തി, വിശാലമനസ്ഥിതി, സ്വന്തത്താലി പ്രായരൂപികളാണ്, വിചാരസാധനത്താലും ഇവയൊക്കെ പല വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകന്മാരെയും അത്ഭുതപരതന്ത്രരാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തെ പററി മിസിസ് ജോൺസനുള്ള അഭിപ്രായങ്ങൾ ഒരു പ്രത്യേകരീതിയിലുള്ളവയാണ്.

“ശൈശവകാലത്ത് പരാജയം എന്നാൽ എന്തെന്നുപോലും കുട്ടികൾക്കറിയാൻ ഇടകൊടുക്കരുത്. ഒരേ സ്ഥാപനത്തിൽ ഒരേ ക്ലാസിൽ പഠിക്കുന്ന ഒരു കുട്ടി തോല്പുകയും മറെറൊരു കുട്ടി ജയിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് ശിശുഹൃദയത്തിനു വലുതായ ഒരിടിയാണ്. അപ്രകാരമുണ്ടായേക്കാവുന്ന ആശങ്കാഭംഗം കുട്ടിയുടെ വളർച്ചയേയും ബുദ്ധിവികാസത്തേയും സാരമായി സ്പർശിക്കും. മാക്കിനു വേണ്ടിയും, സ്ഥാനത്തിനു വേണ്ടിയും, പ്രൊമോഷനു വേണ്ടിയും, അല്പാപകർപ്പിനുള്ള വേണ്ടിയും മറ്റും ശ്രമിക്കുവാൻ കുട്ടികളെ ആദ്യമുതൽ പരിശീലിപ്പിക്കുന്നത് യഥാർത്ഥസാന്നാറ്റികവളർച്ചക്കും സമത്വത്തിനും വിചാതമായി വീണേക്കും. പലപ്പോഴും അവ അനാവശ്യകലാഹങ്ങൾക്കും, ഇടുങ്ങിയിരുണ്ട മനസ്ഥിതിക്കും വഴി കാട്ടിയേക്കും. ഇത്തരത്തിൽ പുകയടഞ്ഞ ഒരു സംവരണസ്ഥിതിയിൽ നിന്നു മാറി ബാലഹൃദയത്തിനു കൂടുതൽ ഓജസ്സും പ്രോത്സാഹനവും നൽകി, ശരിയായ പരമബോധം ബീജാവാപം ചെയ്യേണ്ടത് ഭാവിസമുദായോൽക്കഷേപ്തിലായ ഏതൊരുവന്റേയും കർത്തവ്യമാകുന്നു.”

ഇതേ ആലോചനകൾ ലാക്കാക്കിക്കൊണ്ടു തന്നെയാണ് ഫയർഫോപ്പിലെ വിദ്യാലയം സ്ഥാപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. അവിടെത്തെ അഭ്യന്തരരീതി ഇവയ്ക്കുനുകലമായ മാറ്റത്തിൽ കൂടിയാണ്. ആദ്യം മിസിസ് ജോൺസൺ സ്വന്തകുട്ടികൾക്കു വേണ്ടി മാത്രം തുടങ്ങിയ ഈ വിദ്യാലയം കാല

ക്രമേണ പരിപൂർണ്ണമായിത്തീർന്നു. സമീപവാസികൾ അവരുടെ കുട്ടികളെ ഈ വിദ്യാലയത്തിലേക്കയച്ചുതുടങ്ങി. ചിലവുകക്കായി ഓരോരുത്തരും മാസത്തോറും 25 ഡോളർ വീതം കൊടുത്തുവന്നു. ഇതിൽ 15 ഡോളറോളം സ്കൂൾകെട്ടിടത്തിന്റെ വാടകവകയായും, ബാക്കി 10 ഡോളർ അദ്ധ്യാപികമാരുടെ ശമ്പളം മുതലായ ചിലവുകൾക്കായും വിനിയോഗിച്ചുപോന്നു. ആദ്യകാലങ്ങളിൽ വെളിയിൽ നിന്ന വിദ്യാർത്ഥികളെ ഭേദിക്കുന്നതിനുവേണ്ടി സ്വന്തം കീഴ്വരയിൽ നിന്നുപോലും ഈ മഹതി ഒട്ടുവളരെ തുക ചിലവാക്കുവാൻ സന്നദ്ധയായിരുന്നു എന്നതിൽ നിന്നും വിദ്യാലയത്തിന്റെ വിജയത്തിനായി അവർക്കുണ്ടായിരുന്ന അതിയായ ജാഗ്രതയും സ്ഥിരോത്സാഹവും സ്പഷ്ടമാകുന്നുണ്ട്.

പുസ്തകങ്ങൾ പഠിക്കുന്നതിനു മുമ്പായിത്തന്നെ അവിടുത്തെ വിദ്യാർത്ഥികൾ പ്രതിദിനജീവിതപരിപാടിയിൽ നിന്നും കണ്ടും കേട്ടും മനസ്സിലാക്കുന്നവയെല്ലാം പഠിച്ചു തീരും. പുസ്തകങ്ങൾ കണ്ടു വായനയായിന്റെ ശേഷമെ അവർ കൊടുക്കുകയുള്ളൂ. പാടിയും, പാടുന്നതു കേട്ടും, അദ്ധ്യാപികമാർ പാടുന്നതു സൂക്ഷിച്ചും അവർ സംഗീതം അഭ്യസിക്കുന്നു. തുറന്ന വെളിപ്രദേശങ്ങളിൽ സഞ്ചരിച്ച് ചെടികൾ വൃക്ഷങ്ങൾ മുതലായവ കണ്ടും, അവയുടെ വളച്ചു പരിശോധിച്ചും, അവയെപ്പറ്റി അദ്ധ്യാപികമാരോടു സംഭാഷണം ചെയ്തും അവർ പ്രകൃതിപഠനം നടത്തുന്നു. “റോബിൻ ഹുഡ്” (—തച്ചൊള്ളിക്കഥകൾ എന്നിവ പോലുള്ള കൈകഥകളും പാട്ടുകളും—) മുതലായവരുടെ രസകരമായ ജീവിതകഥകളും കഥനങ്ങളും കേട്ടും പറഞ്ഞും പാടിയും അവർ പ്രാഥമികപരിശ്രമസമയം ചെയ്യുന്നു. മഞ്ചാടിക്കു പോലുള്ള സാധനങ്ങൾ കൈകൊണ്ടു എണ്ണിക്കളിച്ചാണ് അവർ കണക്കു പഠിക്കുന്നത്. എഴുത്തോ വായനയോ ഈ കാലങ്ങളിലെങ്ങും അവരെ അഭ്യസിപ്പിക്കുകയില്ല. ഇപ്പോൾ ക്ലാസുമറികളിൽ മുഷിഞ്ഞിരുന്ന് എഴുതുകയും വായിക്കുകയും ചെയ്യുന്ന സമ്പ്രദായം ബാലപ്രകൃതിക്കൊരിക്കലും യോജിച്ചതല്ലെന്നാണ് മിസിസ് ജോൺസന്റെ ദൃഢമായ വിശ്വാസം. പ്രസരിപ്പുള്ള ശൈശവകാലം യന്ത്രംപോലെ തിരിഞ്ഞു ജോലി ചെയ്യുന്നതിനുള്ള ഒരു ഘട്ടമായി വിവരിക്കുന്നതിൽ പരമൊബദ്ധം മറ്റെന്തെങ്കിലും തന്നെയില്ലെന്ന് അവർ ഉറപ്പായി വിശ്വസിച്ചു പോന്നു.

ഏഴു വയസ്സ് പ്രായമാകുന്നതിനു മുമ്പ് വിദ്യാർത്ഥികളിൽ ഒരുത്തരേയും വായന പഠിപ്പിച്ചിട്ടില്ലെന്നു വന്നില്ല. എന്തുകൊണ്ടെന്നാൽ ഏഴോ എട്ടോ വയസ്സാകുമ്പോൾ അഞ്ചു വയസ്സുള്ള ഒരു കുട്ടിയേക്കാൾ ഇരട്ടി വേഗത്തിൽ അവർ വായന പഠിക്കുന്നു. 5 വയസ്സു മുതൽ 10 വയസ്സു വരെ

അഞ്ചു കൊല്ലം കൊണ്ട് പഠിക്കുന്നത് 8 വയസ്സു മുതൽ 10 വയസ്സു വരെ ഉള്ള രണ്ട് കൊല്ലംകൊണ്ട് ആയാസം കൂടാതെ സാധിതപ്രായമാകുന്നു. കൂടാതെ, ബാലന്റെ ബുദ്ധിക്കുള്ള വളർച്ച ഇതുകൊണ്ട് ക്രമവ്യയമായിരിക്കും. ദേഹവും മനസ്സും ഒരുപോലെ അരോഗാവസ്ഥയിലിരിക്കും. ശൈശവത്തിലെ പ്രസരിപ്പും ഉഷ്ണവും എല്ലായ്പ്പോഴും ഉണ്ടായിരിക്കുകയും ചെയ്യും. അവിടെയുള്ള രീതിയെപ്പറ്റി അവർതന്നെ പറയുന്നതു നോക്കുക:-

“ഏഴു വയസ്സുകുലായതിന്റെ ശേഷം മാത്രമേ ഒരു വിദ്യാർത്ഥിയെ ഞങ്ങൾ പുസ്തകം കാണിക്കാറുള്ളൂ. വിദ്യാലയം സ്ഥാപിച്ചിടയ്ക്ക് ഇന്ന് സാധാരണ എല്ലായിടത്തും പതിവുള്ളതു പോലെ തന്നെ, നോത്തെ പുസ്തകങ്ങളെല്ലാം പഠിപ്പിച്ചു തീർത്തുനോക്കി. 6 വയസ്സുള്ള കുട്ടികളെപ്പോലും എന്റെ ഉററ ശ്രമത്താൽ നാലാംപാഠം വരെ പഠിപ്പിച്ചു തീർത്തു. എന്നാൽ പിന്നീടാണ് ഞാൻ കാണിച്ച മഹാബലത്തിന്റെ ഗൗരവം മനസ്സിലായത്. ചെറുചൈതന്യങ്ങളെ യന്ത്രങ്ങൾ പോലിട്ട് കറക്കുന്നത് അവരുടെ ദേഹത്തിനും ബുദ്ധിക്കും ഒരുപോലെ അപാകകരമാകുന്നു.”

ഈ വസ്തുത മനസ്സിലാക്കിയതിൽ പിന്നീടാണ് അവർ പുതിയ പദ്ധതി രൂപവൽക്കരിച്ചത്.

പരീക്ഷയും പരാജയവുമൊന്നും ഈ സ്ഥാപനത്തിലില്ല. പ്രായമനുസരിച്ചാണ് ക്ലാസുകൾ വിഭജിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളത്. തോൽവി മൂലം ഒരു കുട്ടിക്കും ഇച്ഛാഭോഗമോ, പഠിത്തത്തിൽ വിരക്തിയോ ഉണ്ടാകാതിരിക്കാൻ ഈ രീതി അത്യധികം ഉപകരിക്കുന്നുണ്ട്. പരീക്ഷ നടത്തി മാർക്കിട്ട് പാസാക്കുന്നതിനു പകരം, ഓരോ കൊല്ലം കഴിഞ്ഞാൽ മുഴുവനോടെ ഓരോ “ഗ്രൂപ്പ്”യിട്ടാണ് ഫ്ലോമോട്ട് ചെയ്യുന്നത്. ബുദ്ധിശക്തിയിൽ പിന്നോക്കമായിട്ടുള്ളവരുടെ പഠനത്തിൽ അദ്ധ്യാപികമാർ കൂടുതൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നു. അസാമാന്യബുദ്ധിസാമർത്ഥ്യം പ്രകടിപ്പിക്കുന്നവരെ സ്പെഷ്യലായ ചില്ലറ ജോലികളിലേക്കു നയിക്കുന്നു. ഇരുകൂടർക്കും വർഷാന്തത്തിൽ ക്ലാസുകയറ്റം ഒരുപോലെതന്നെ. തന്മൂലം വിദ്യാഭ്യാസത്തിൽ പോലും ഒരു സന്മാർഗ്ഗീകസമത്വം സ്ഥാപിതമാകുന്നു എന്നാണിവർ വാദിക്കുന്നത്. ഏതായാലും ഇതു പ്രയോഗത്തിൽ കൊണ്ടുവരുന്നത് അസാധ്യമല്ല എന്നതു മിസിസ് ജോൺസന്റെ വിദ്യാലയം തന്നെ പ്രഖ്യാപനം ചെയ്യുന്നു.

ജ്ഞാനസമ്പാദനത്തിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം, അസമത്വം, അസൂയ ഇത്യാ

ഭിദ്ഗ്ഗണങ്ങളെ പോഷിപ്പിക്കുന്ന വിദ്യാഭ്യാസരീതികളെല്ലാം പാടെ ഉച്ചാടനം ചെയ്യണമെന്നാണ് ഇവരുടെ അഭിപ്രായം. “നിങ്ങളുടെ ജ്ഞാനസമ്പാദനമാർഗ്ഗം തന്നെ ഭൂചിട്ടുതെങ്കിൽ നിങ്ങളുടെ ജ്ഞാനത്തെ ആർ വിലവെയ്ക്കുന്നു?” എന്നാണിവരുടെ ചോദ്യം.

ആൺകുട്ടികൾക്കും പെൺകുട്ടികൾക്കും ഒരുപോലെ ഈ വിദ്യാലയത്തിൽ പ്രവേശനമനുവദിച്ചിട്ടുണ്ട്. ജീവിതത്തിൽ സ്രീപുരുഷന്മാർ തെന്താരുമിച്ച പ്രവർത്തിക്കേണ്ടവരാകയാൽ ബാല്യം മുതലേ അത്തരമൊരു മനോഭാവം അവരിൽ സംജാതമാക്കേണ്ടതു് അത്യാവശ്യമെന്നു തന്നെ ഇവരും വാദിക്കുന്നു.

മിസിസ് ജോൺസന്റെ മുൻവിവരിച്ച പദ്ധതി വിദ്യാഭ്യാസപരിഷ്കരണശ്രമങ്ങളിൽ ഒരു പുതിയ അനുബന്ധമാണ്. ഇതു പൂർണ്ണമായ ഒരു മാതൃകയെന്നു ഞാൻ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നില്ല. ഏതായാലും ഇതിലെ ചില തത്വങ്ങൾ അറിഞ്ഞിരിക്കുക പലതുകൊണ്ടും പ്രയോജനകരമെന്നു തോന്നുന്നു.

* വിദ്യാഭ്യാസഡിപ്പാർട്ടുമെൻറ്.

(പി. ആർ. നീലകണ്ഠനായർ)

രണ്ടു പന്തിരാണ്ടുകളിൽ പരം സമകാലം കൊണ്ടു വേർപെട്ടിരുന്ന ഗുരുശിഷ്യബന്ധം ഒരനമാത്രത്താമെങ്കിലും നവീകരിപ്പാൻ സംഗതിവന്ന ആ ശുഭമുഹൂർത്തത്തെ ജീവിതസ്മരണകളിൽ അശേഷവും അപ്രധാനമായി ഗണിപ്പാൻ സംഗതി വന്നില്ല. അദ്ധ്യാപനപരിശീലനത്തിനു തീരുവന്നപ്പോഴത്തെ താമസകാലത്തു് ഉപദേശം കൊണ്ടും ഉത്തരദൃഷ്ടാന്തം കൊണ്ടും അദ്ധ്യയനങ്ങളുടെ ഭേദവിധിമാറ്റങ്ങൾക്കു പാത്രമായ ഒരു ഗുരുവായ്ക്കു് ‘ഭേദവിധിമാറ്റം’ അധിവാനിക്കുന്നുണ്ടു്. തീരുവതാമസകാലം ഏതു

* നോർമൽസ്കൂൾ ഹെഡ്മാസ്റ്ററായിരുന്ന മി: വെങ്കിടേശ്വരയ്യരുമുള്ള ഒരു അഭിമുഖസംഭാഷണത്തിൽ അദ്ദേഹം നിദ്ദേശിച്ച ചില കാര്യങ്ങളാണു ഈ ലേഖനത്തിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നതു്.

കോണിലും (അവിടെ പാഠശാലയുണ്ടെങ്കിൽ) ഒരു അദ്ധ്യാപകനെങ്കിലും ഈ ദേഹത്തെ മനസാ ആരാധിക്കുന്നുണ്ടാകാം. ട്രെയിനിംഗ് കാളേജ് സ്ഥാപിക്കുന്നതുവരെ ഒരു നോർമൽ സ്കൂൾ എന്ന പേരിനെ താഴെത്തട്ടായി ഭരിച്ചിരുന്ന ഒരാരം ഇദ്ദേഹം തന്നെയാണിരുന്നു. അത് മി: വെങ്കിടേശ്വരൻ ബി. എ., എൽ. ടി. അറർക്കർ എന്ന് ആവർത്തിക്കുന്നതു പക്ഷെ പരമ്പരാഗതമാണെന്നുവരികാം.

ഈയിടെ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടു വന്നിരുന്നതിനുള്ള ഭാഗ്യം ഈ ലേഖകനുണ്ടായി അദ്ദേഹത്തെ കശലാപ്പോപചരണത്തിനു ശേഷം ചിരാട്ടാസിനാലും വിദ്യാഭ്യാസപ്രസംഗത്തിൽ സംഭാഷണം അവതരിപ്പിച്ചു. അതിന്റെ രീതിവിശേഷംകൊണ്ട് എന്റെ വയസ്സിൽ ഒരു ശതകം കുറഞ്ഞു എന്ന് എന്നെ തോന്നിപ്പോയി. 'നൂറുനാഥൻ' മാസികയ്ക്ക് ഒരു ലേഖനാഭ്യർത്ഥനയായ എനിക്ക് അങ്ങിനെ ഒരു എഴുതുവാൻ ഉള്ള നിർദ്ദേശങ്ങളും അനുജന്യയും അവിടന്നു നൽകി. അതിനെ യഥാശക്തം താഴെ ലേകുന്നു.

ജീവിതത്തിന്റെ സകല വകുപ്പിലും അഭൂതപൂർവമായ ഒരു പ്രകമ്പനം ഈ കാലത്തുണ്ട്. അതിൽനിന്നും അശേഷവും ഒഴിവാക്കിട്ടല്ല വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നില. പരിഷ്കൃതരീതിയെന്നു അഭിമാനിക്കുന്ന ഒരു രീതിയെ ഇവിടെ നടപ്പിൽ വരുത്തണമെന്ന് ഇച്ഛിക്കുമ്പോൾ ആ രീതിയെ മാറി മററാന്നു വരുത്തുവാൻ അതിന്റെ ഉത്തരവുമാണത്ത് മുറവിക്കിട്ടുള്ളത്. സുസ്ഥമായ ഒരു രീതിയും എങ്ങും കാണാൻമില്ല. എങ്കിലും ഇന്നത്തെ നമ്മുടെ വിദ്യാഭ്യാസനിലയെ ഒരു ഉള്ളക്കി പ്രതിഷ്ഠിക്കേണ്ടത് അനുപേക്ഷണീയമായി തീർന്നിട്ടുണ്ട്.

വിദ്യാഭ്യാസവിഷയത്തിൽ വരുന്ന ചിലവ് ഭവനമാകുന്നു എന്ന് ഒരു രാജ്യവും പറയരുതാത്തതാണ്. അങ്ങിനെ വരുന്നതു വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ നൂതനതയ്ക്കു മാത്രമാണ്. ഗ്രാൻഡ് പള്ളിക്കുള്ളിലെ വലുതായ കൊണ്ട് ഗവണ്മെൻറിന്റെ ഭാരം കുറയ്ക്കാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചതാണ് ഇവിടെ വന്നുപേർ ഭീമാപരമായ. വിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ ഉദ്ദേശം തന്നെ ഉദ്യോഗസ്ഥിയെന്നു ധരിച്ചപ്പോൾ അതിനുള്ള മഹത്വം നശിച്ചു. പോരുകിൽ ഗ്രാൻഡ് പള്ളിക്കുള്ളിൽ മൂലം അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ അഭിമാനം വിൽക്കേണ്ടതായും വന്നു. അഭിമാനശൂന്യമായ അദ്ധ്യയനം അടിമത്വമനോഭാവം സൃഷ്ടിക്കുന്നതിൽ ആശ്ചര്യമില്ല.

ഗവണ്മെൻറിന്റെ നിയന്ത്രണത്തിൽ നാട്ടുകാർ കാൺസ്റ്റിറ്റ്യൂഷനൽ ആയി നടത്തിയാൽ മാത്രമേ ഇതിനു പരിഹാരം ഉണ്ടാകയുള്ളൂ.

നിശ്ശേഷം.

—:0:—

നിയമനിർമ്മാണകൊണ്ടു സാധ്യമായിട്ടുള്ള ഒരു പദ്ധതി ആദ്യമായി ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടതാണ്.

താല്പരീകനെയോ, ജനസംഖ്യയേയോ, പാഠശാലകളുടെ എണ്ണത്തെയോ അടിസ്ഥാനമാക്കി പല ബോർഡുകളായി സംസ്ഥാനത്തെ തിരിക്കണം. ബോർഡുകളേതതിന് ആദ്യം ഗവണ്മെൻറു തന്നെ നോമിനേററുചെയ്ത അംഗങ്ങൾ ആയിരിക്കേണ്ടതും എന്നാൽ കൊല്ലത്തോടും ആ ബോർഡിൽനിന്നു ജനങ്ങൾ തിരഞ്ഞെടുക്കുന്ന രണ്ടു മെമ്പർമാരെ വീതം മേൽത്ത് ഏതാനും കാലംകൊണ്ടു ബോർഡ് അംഗങ്ങൾ ജനപ്രതിനിധികൾ തന്നെ ആയിരിക്കേണ്ടതും ആണ്.

ഇരുപത്തഞ്ചു വയസ്സ് കഴിഞ്ഞ എല്ലാ സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കും വോട്ടുവകാശം ഉണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്.

ഈ ബോർഡിന്റെ പൂർണ്ണാധിപത്യത്തിൽ അല്ലാതെ ഒരു സ്കൂൾ പോലും നാട്ടിൽ ഉണ്ടായിരിക്കരുത്. ഇന്ന് ഗ്രാൻറുസ്കൂൾ നടത്തുന്ന കെട്ടിടങ്ങളും സ്ഥലങ്ങളും ഗവണ്മെൻറിൽ നിന്നു വിലകൊടുത്തു വാങ്ങി ബോർഡിനെ ഏൽപ്പിക്കേണ്ടതാണ്. ഒരു എഞ്ചിനീയർ, റവന്യൂ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, ഉടമസ്ഥൻ നിയമിക്കുന്ന ഒരു മദ്ധ്യസ്ഥൻ ഇവർ കെട്ടിടത്തിനും പരമിടത്തിനും വില നിശ്ചയിക്കണം. കെട്ടിടത്തിനോ സ്ഥലത്തിനോ ഗ്രാൻറു കൊടുത്തിട്ടുണ്ടെങ്കിൽ അതു നിണ്ണുനിക്കുന്ന വിലയുടെ ശതമാനമായിട്ടു കുറവുചെയ്യാം. ഇങ്ങിനെ വരുന്നത് ഏതാനും കൊല്ലങ്ങൾ കൊണ്ടു മാത്രം കൊടുത്തു തീർക്കേണ്ടതാണ്.

അദ്ധ്യാപകന്മാർ ബോർഡിന്റെ കീഴിലാണ്. അവരുടെ ശമ്പളത്തിന്റെ മിനിമം, ഇൻക്രിമെൻറ് എന്നിവ ഗവണ്മെൻറിൽ നിന്നു നിശ്ചയിക്കണം. അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കു ശമ്പളം തുടങ്ങിപ്പോകുമ്പോൾ ഫീസ്, സംഭാവന, വിദ്യാഭ്യാസനികുതി, സഹായധനം എന്നിങ്ങനെ നാലിനങ്ങളിൽ വരുവുണ്ടായിരിക്കണം.

ഫീസും നികുതിയും വ്യവസ്ഥിതമായിരിക്കേണ്ടതാണ്. സംഭാവന ഓരോ ബോർഡിന്റെ സാമർത്ഥ്യത്തെയും അതിലുൾപ്പെട്ട ജനങ്ങളുടെ വിദ്യാഭ്യാസാഭിരുചിയേയും ആശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതാണ്.

ഗവണ്മെൻറിൽ നിന്നും വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു നൽകുന്ന ധനത്തെയാണ് സാധാരണയായി പറഞ്ഞത്. ഓരോ ബോർഡിന്റെയും വരുവു

ചിലവു അതിസൂക്ഷ്മമായി പരിശോധിച്ച് ആഡിറ്റർ ചെയ്യാൻ വിദേശ നാരെ ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്നും നിരമിക്കേണ്ടതാണ്. അപ്പോൾ മൂന്നു തരം കണക്ക് കാണുമെന്നു പ്രകടമാണല്ലോ. (1) ആദായംകൊണ്ടു ചിലവിനു മതിയാകാത്തത്. (2) വരവും ചിലവും സമം. (3) ചിലവിനേക്കാൾ വരവ് അധികം.

(1) ആദായംകൊണ്ടു ചിലവിനു മതിയാകാത്തത്. ഇതിനു പല കാരണങ്ങൾ ഉണ്ടായേക്കാം. ജനങ്ങളുടെ ധനസ്ഥിതിയുടെ കുറവ്, സമ്പന്നന്മാരുടെ കുറവ് എന്നു തുടങ്ങി പലതും അന്തർഭവിച്ചേക്കാം. എന്നാൽ അവിടേക്ക് എന്തു പോരാതെ വരുന്നുവോ ആ സംഖ്യ സഹായധനം കൊടുക്കണം.

(2) വരവും ചിലവും സമം. ഒരു ഫണ്ടു സ്വരൂപിക്കുന്നതിന് അവിടെ യുണ്ടാകുന്ന വരവോളം ഒരു സംഖ്യ സഹായധനം അനുവദിച്ചു ഗവണ്മെന്റിൽ നിക്ഷേപിച്ചിരിക്കണം.

(3) വരവു അധികരിച്ചിരിക്കുമ്പോൾ ചിലവിനോടു തുല്യമായ ഒരു തുക അങ്ങിനെ ഡിപ്പാസിറ്റു ചെയ്യണം.

വിദ്യാഭ്യാസനികതി ചുമത്തേണ്ടത് വോട്ടിനധികാരമുള്ള സ്ത്രീപുരുഷന്മാർക്കായിരിക്കണം.

വിദ്യാഭ്യാസവിദേശനാരെയെന്ത് ഒരു ബുക്കുകമ്മിറ്റി രൂപീകരിക്കണം. അവർ വിദ്യാഭ്യാസത്തിനു വേണ്ട നിശ്ചേശങ്ങൾ കൊടുക്കുന്നതിനും പുസ്തകങ്ങൾ നിർണ്ണയിക്കുന്നതിനും അധികാരികളായിരിക്കും. ഓരോ വിഷയത്തിനും ഉചിതങ്ങളായ ഗ്രന്ഥങ്ങളെ നിശ്ചയിച്ചതിനു ശേഷം ബോർഡും അദ്ധ്യാപകന്മാരും ചേർന്ന് ഓരോ കൊല്ലത്തേക്കും ഉള്ള പുസ്തകം തിരഞ്ഞെടുക്കേണ്ടതാണ്.

അദ്ധ്യയനത്തിന്റെ പരിപൂർണ്ണഫലം സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടോ എന്നു പരിശോധിപ്പാൻ വിദ്യാഭ്യാസവിദേശനാരെ ഗവണ്മെന്റിൽ നിന്നു നിരമിക്കണം. അവർ അദ്ധ്യാപകന്മാർക്ക് ആവശ്യമുള്ള നിശ്ചേശം കൊടുക്കുകയും പരിശോധിക്കുകയും ചെയ്യണം. വല്ലവരേക്കുറിച്ചും അഭിപ്രായഭേദമുണ്ടെങ്കിൽ വിവരത്തിനു ബോർഡിനറിനു കൊടുക്കേണ്ടതാണ്. ബോർഡ് അദ്ധ്യാപകനോടു ചെയ്യുന്ന എല്ലാവിധ വ്യവസ്ഥകൾക്കും വിദ്യാഭ്യാസമേലധ്യക്ഷൻ (വിദ്യാഭ്യാസമന്ത്രി) ഇടപെടാവുന്നതാണ്.

പാഠശാലകളെ പ്രൈമറി, മിഡിൽ, സെക്കൻഡറി എന്നിങ്ങനെ മാത്രം തിരിച്ചാൽ മതി. ആൺകുട്ടികളുടേയും പെൺകുട്ടികളുടേയും വിദ്യാഭ്യാസമിതി ഒന്നായിരിക്കുന്നിടത്തോളം കാലം രണ്ടു വകുപ്പ് ആവശ്യമു

ഉള്ളല്ല. സിലമ്പത്തിൽ ആണുങ്ങൾക്കും പെണ്ണുങ്ങൾക്കും പുതു സം വ
രുത്തുന്നെങ്കിൽ മാത്രമേ ഇങ്ങിനെ ഒരു വിഭജനം ആവശ്യമുള്ളൂ.

അദ്ധ്യയനവിഷയങ്ങളെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കുന്നത് അതിഗഹനമായ
ഒരു വിഷയമാണ്. അത് ഇനി ഒരിക്കൽ ആകാമെന്നു വിചാരിക്കുന്നു.

ഒരു ശിശുവിന്റെ വളർച്ച.

(എൻ. ശിവശങ്കരപ്പിള്ള ബി. എ., എൽ. ടി.)

വളർച്ചപ്പെറ്ററിയുള്ള അദ്ധ്യാപകർക്കും.

ഒരു ശിശുവിന്റെ വളർച്ചപ്പെറ്ററിയെക്കുറിച്ച് ഒരു അദ്ധ്യാപകൻ മന
സ്സിലാക്കുന്നതും അവന്റെ മാതാപിതാക്കന്മാർ മനസ്സിലാക്കുന്നതും ഭിന്ന
മായിട്ടാകുന്നു. ഒരു വൃക്ഷത്തെപ്പോലെ ശാഖകളും ഉപശാഖകളും സമ്പാ
ദിക്കുന്നത് ആ വൃക്ഷത്തിന്റെ വളർച്ചയാകുന്നു. എന്നാൽ കുട്ടികളുടെ
കൈകാലുകളുടെ നീളവും ശരീരത്തിന്റെ തൂക്കവും അദ്ധ്യാപകളുടേത് വള
ർച്ചയായി പരിഗണിക്കാവുന്നതല്ല. അദ്ധ്യാപകൻ വളർച്ചയായി എണ്ണേ
ണ്ടവയെ കുറിച്ചാണ് ഇവിടെ ചിന്തിക്കുവാൻ പോകുന്നത്.

1. ശിശുക്കൾ പ്രസരിപ്പു കൂടിയവരാണ്. സഭാ പ്രവർത്തിച്ചു
കൊണ്ടിരിക്കുന്നതാണ് അവരുടെ സ്വഭാവം. അവരുടെ പ്രവൃത്തികൾ
ശ്രദ്ധയുടെ ഫലമാണെന്നു കാണുന്ന പക്ഷം ശ്രദ്ധയുടെ ആധാരമായ മ
നോപാപാരത്തെ കുറിച്ചു ചിന്തിക്കാൻ നമുക്ക് ഒരാവശ്യം നേരിടുന്നു. ഒ
രു ശിശുവിന്റെ പ്രവൃത്തികളെ പരിശോധിക്കുക. ഒരു കാര്യത്തിൽ അ
വന്റെ മനസ്സ് വളരെനേരം പ്രവർത്തിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നില്ല. പെട്ടെന്ന്
ഒരു വികാരം അഥവാ ഉദ്ദേശം കൊണ്ട് ഒന്നു പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങും. അ
ല്പംകൂടി കഴിയുമ്പോൾ അതിൽനിന്നു വിരമിച്ച് വേറൊരു സംഗതിയിൽ
അവൻ വ്യാപൃതനായിപ്പോകും. ആദ്യത്തെ പ്രവൃത്തി പൂർത്തിയാക്കുകപോ
ലും ചെയ്തിരിക്കയില്ല. ഇങ്ങനെ ശിശുസ്വഭാവത്തിൽ കാണുന്ന വാനര
ത്വത്തിനു മേതുവായി മനശ്ശാസ്ത്രം ആരോപിക്കുന്നത് രസം എന്ന മനോ
ബന്ധത്തിന്റെ കാര്യങ്ങൾക്കുമാകുന്നു. ശിശുവായിരിക്കുമ്പോൾ ഒരു ഒ
റ്റ സംഗതിയിൽ തന്നെ അവന്റെ രസം അധികുന്നതും പതിഞ്ഞുനില്ക്കു

നീല്പ. പ്രായം ചെല്ലന്തോറും ഒരു സംഗതിയിൽ രസം നില്ക്കുന്ന സമയം അല്ലെങ്കിൽ രസപ്രതിഷ്ഠ അല്ലാത്ത കൂടിക്കൂടി വരും. ഇങ്ങിനെ രസപ്രതിഷ്ഠ ഭാരം സംഗതിയിലും വളർച്ച വരുത്തിന്റെ വർദ്ധനയോടുകൂടി വളരെ കൂടുതലായി കാണുന്നു. ഏതെങ്കിലും ഒരു ലക്ഷ്യത്തെ ഉന്നമിക്കിത്തന്നെയാണ് ശിശുവും വൃദ്ധനും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതും പ്രവർത്തിക്കുന്നതും. ലക്ഷ്യം സിദ്ധമാകുന്നതുവരെ അതിൽ പ്രവർത്തിക്കുവാൻ തന്റെ രസം വൃദ്ധനെ ഉന്നിഷ്കാണ്ടു പോകുകയും അതുവരെ സ്ഥായിയായി നില്ക്കയും ചെയ്യും. ശിശുവിന്റെ വാനരബുദ്ധിതപംകൊണ്ട് കാര്യസംഭരണം വരെ രസം അവനു സഹായം ചെയ്യുകയില്ല. അതുകൊണ്ടു വളർച്ചയെ നിശ്ചയിക്കുന്നതിന് രസകാലഭേദംപോലും ഒരുപാധിയായി കല്പിക്കാമല്ലോ.

2. ഒരു പ്രവൃത്തി ചെയ്യുന്നതിന് ഒരു ശിശു മുൻകൂട്ടി ആലോചന ചെയ്യാറില്ല. അതിനുള്ള മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ചും അദ്ദേഹം ചിന്താശീലനും ചിന്തിക്കുകയില്ല. പ്രായം ചെന്നവന്റെ പ്രവൃത്തികളെ പരശോധിക്കുക. അയാൾക്ക് ഒരുദേശ്യം വ്യക്തമായിട്ടുണ്ടായിരിക്കും. അതു നോക്കുന്നതിനുള്ള വഴികളെക്കുറിച്ചു ഗാഢമായി ആലോചന ചെയ്യും. പിന്നീട് അനുസൃതമായി പ്രവൃത്തിയും തുടങ്ങും. ഇക്കാലങ്ങളിൽ തന്നെ അയാളുടെ ശ്രദ്ധയും രസവും നീണ്ടുനില്ക്കുകയും ചെയ്യും. ഈ അംശവും വളർച്ചയെ കുറിക്കുന്നതാണല്ലോ.

3. ശിശുക്കളുടെ ഉള്ളിൽ കടന്നുകൂട്ടുന്ന എല്ലാ സംഗതികളും ഉടൻ പ്രവൃത്തിരൂപത്തിൽ പരിണമിക്കുന്നു. അതുകൊണ്ടു പ്രസരിപ്പാണ് അതിനു കാരണം. പ്രായം ചെല്ലന്തോറും ഈ പാടോലവും വ്യത്യാസപ്പെട്ടു വരുന്നു. ഉള്ളിൽ തോന്നുന്ന എല്ലാ സംഗതികളും അനുരൂപ്യതയുള്ളതാകുന്നില്ല. ചിലവയെ ഉപേക്ഷിച്ച് മറുവളവയിൽ പ്രവർത്തിച്ചുതുടങ്ങുന്നു. എന്തു സാധനം കിട്ടിയാലും അതിനെ ഒരു ശിശു വായിലിടുന്നു. കളിപ്പാട്ടവും കല്പനകളും അവനു ഭേദമില്ല. എന്നാൽ പ്രായം വളർച്ചയോടും അവനു ചില അനുഭവങ്ങൾ ഉണ്ടാകയും എല്ലാ സാധനങ്ങളും ഒരു പോലെ വായിലിടാവുന്നതല്ലെന്ന് ബോധം വരികയും ചെയ്യുന്നു. ഇങ്ങിനെ അനുഭവങ്ങളുടെ ഫലമായി സിദ്ധിക്കുന്ന അറിവുകൊണ്ടു മനസ്സിലാക്കുന്ന എല്ലാ ഉദ്ദേശങ്ങളിലും പ്രവർത്തിക്കുന്നതിന് അയാൾ മടിക്കുന്നു. ചുരുക്കത്തിൽ വിവേചനാശക്തി കൂടിക്കൂടി വരുന്നു. വളർച്ചയെന്ന പദയെന്നതിൽ വിവേചനാശക്തിയുടെ വളർച്ചയ്ക്കു ഉണ്ടാകണമെന്ന് നമുക്കിപ്പോൾ മനസ്സിലായല്ലോ.

വളർച്ചയുടെ ലക്ഷ്യങ്ങൾ:

വളർച്ചയിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന മൂന്നു ഘട്ടങ്ങളെയാണ് മുൻപു

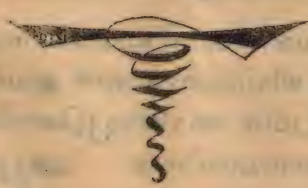
ബധിരകളിൽ കാണിച്ചത്, ഒന്നാമത്തെ ഘട്ടത്തിൽ ശിശുവിന്റെ പ്രവൃത്തികൾ കേവലം ഉദ്ദേശപ്രേരിതങ്ങളാകുന്നു. പ്രവൃത്തിക്കു യാതൊരു നവും ഇല്ല. സാധിക്കുന്നതുവരെ രസം നീണ്ടുനില്ക്കുന്നതും ഇല്ല. രണ്ടാമത്തെ ഘട്ടത്തിൽ ലക്ഷ്യം നിർദ്ദിഷ്ടമായിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ അതിനെ നിർവ്വഹിക്കേണ്ട മാർഗ്ഗങ്ങളെക്കുറിച്ച് മൺകൂട്ടി ചർച്ച ചെയ്തിട്ടില്ലാത്തതുകൊണ്ട് പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്ന ഫലം പലപ്പോഴും ലഭിക്കാതെ വന്നുപോകുന്നു. മൂന്നാമത്തെ ഘട്ടത്തിൽ അനുഭവങ്ങളുടെ ഫലമായി ചിലതിനെ ഉപേക്ഷിക്കുവാനും ചിലതിനെ സ്വീകരിച്ചു പ്രവർത്തിക്കാനുമുള്ള വിവേചനാശക്തിയും കൂട്ടി അതിന്റെ പ്രായത്തോടുകൂടി വർദ്ധിച്ചുകൊണ്ടു പോകുന്നു. രസം പരിണാമാവരെ നീണ്ടുനില്ക്കുകയും ചെയ്യും. പതിനാറു വയസ്സുള്ളപ്പോൾ മേൽക്കാണിച്ച ശക്തികൾ കൂട്ടികൾ സമ്പാദിച്ചിരുന്നാലും മുപ്പതോ നാല്പതോ വയസ്സാകുമ്പോൾ ആ വക ശക്തികൾ കരേന്ദ്രത്തിലേക്കായിച്ചതെന്നു വരും. ശരീരത്തിന്റെ വളർച്ച ഒരു ഘട്ടത്തിൽ ചെന്നു നിന്നു പോയാലും മേൽക്കാണിച്ച ശക്തികൾ പ്രായമായി മരണംവരെ വർദ്ധിച്ചുവരികു തന്നെ ചെയ്യും. വൃദ്ധന്മാരോടേ ഗുണഭോഷങ്ങളെ ചെറുപ്പക്കാർ ആദരിക്കണമെന്നുള്ള തത്വത്തിന്റെ കാരണവും അർത്ഥവും ഇതുകൊണ്ടു വ്യക്തമാകുന്നുണ്ടല്ലോ.

വിദ്യാഭ്യാസത്തെപ്പറ്റി ഒരു പുതിയ വ്യാഖ്യാനം.

മുമ്പു പ്രസ്താവിച്ച സംഗതികളെ ക്രോഡീകരിച്ച് അവ ജീവിതനവീകരണത്തിൽ ഏതു വിധം പ്രവർത്തിക്കുന്നു എന്നു നോക്കുവാനും അതുവഴി വിദ്യാഭ്യാസത്തിന് ഒരു പുതിയ വ്യാഖ്യാനം നൽകാനുമാണ് ഇനിയത്തെ ഉദ്ദേശം. ഇവിടെ രണ്ടു പുതിയ പദങ്ങളെ വായനക്കാരന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ കൊണ്ടുവരേണ്ടതുണ്ട്. അനുഭവസാക്ഷ്യവും അനുഭവനിയന്ത്രണവുമാണ് ഞാൻ ഉപയോഗിക്കുവാൻ ഇച്ഛിക്കുന്ന പദങ്ങൾ. കട്ടിക്കാലം മുതലേ സംഭരിച്ചിട്ടുള്ള എല്ലാ അനുഭവങ്ങളും അനുഭവസാക്ഷ്യം തന്നെ. എന്നാൽ അനുഭവസാക്ഷ്യത്തെ യഥാവശ്യം പ്രയോഗിക്കുവാനുള്ള കെല്പും പ്രവണതയുമാണ് അനുഭവനിയന്ത്രണത്തിൽ ഉൾപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. ഒരു ഭാഗം അനുഭവം കൊണ്ടു വിശദപ്പെടുത്താം. ഒരു കട്ടിയുടെ തലമുടി കെട്ടിക്കൊടുക്കുന്നത് അപന്റെ മാതാവിനു വളരെ സന്തോഷകരമായ പ്രവൃത്തിയാണു്. നിത്യവും കട്ടിയുടെ തലമുടി മീകി ശുദ്ധീകരിക്കി മനോഹരമായി കെട്ടിവെച്ച് അവനെ മാതാവു പള്ളിക്കൂടത്തിലേക്കയക്കുന്നു. മാതാവിന്റെ സഹായംകൊണ്ടു് ഈ ജോലി കട്ടി ചെയ്യുകയോ ചെയ്യാൻ ശ്രമിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടില്ല. വല്ല കാലത്തും മാതാവിന് ഇക്കാര്യത്തിൽ അസൗകര്യം വരുമ്പോൾ ആ കട്ടി തലമുടിശരിപ്പെടുത്തുന്നതിന് തന്നത്താൻ ഉദ്ദേശിക്കുന്നു.

കുറെ അനുഭവംകൊണ്ട് ചീപ്പു ഉപയോഗിക്കുക, എണ്ണ തേക്കുക, ചീകി ഭാഗിയുക്കുക, വൃത്തികേടു നീക്കുക മുതലായ എല്ലാ സംഗതികളിലും പാട വം സമ്പാദിക്കുന്നു. ആദ്യമായും അത്ര തൃപ്തികരമായിട്ടല്ലെങ്കിലും കുറെ പരിചരണംകൊണ്ട് അവൻ അത്ര ശരിയായി സാധിക്കുന്നു. ഇതിലുള്ള ജലാപജയങ്ങളെല്ലാം അവന്റെ അനുഭവസാക്ഷ്യമാകുന്നു. അങ്ങിനെ ലഭിച്ച ജ്ഞാനം യഥാസ്ഥാനത്തു പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള ശക്തി, യഥാർത്ഥം പ്രയോഗിക്കുന്നതിനുള്ള സന്നദ്ധത ഇവ രണ്ടും അവനുണ്ടായാൽ അനുഭവ നിയന്ത്രണവും അവൻ സമ്പാദിച്ചതായി വിചാരിക്കാം. ഈ ഒരു സംഗതിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളമെങ്കിലും അവൻ ഒരു സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിച്ച ഇങ്ങനെ മാതാവിന്റെ ആശ്രയത്തിൽ നിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യം ലഭിക്കുന്നതു മാതാവിന് സന്തോഷവും പക്ഷെ അല്പമായിട്ടെങ്കിലും മകൻ അവരിൽ നിന്നും അകന്നുപോകുന്നു എന്നുള്ള കണ്ണിതവും ജനിപ്പേക്കാം. ഏകിലും കട്ടിയുടെ ജീവിതത്തിൽ ഒരു നവീകരണം ഈ ചെറിയ കാര്യത്തെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളമെങ്കിലും സിദ്ധമാകുന്നു. ഇങ്ങിനെ അനുഭവസാക്ഷ്യവും അനുഭവനിയന്ത്രണവും എല്ലാ കാര്യങ്ങളിലും പ്രവർത്തിക്കുമ്പോൾ കട്ടിയുടെ ജീവിതം ഒരു പുതിയ പദ്ധതിയിൽ പ്രവേശിച്ചുപോകുന്നു. ഇങ്ങിനെ ജീവിതനവീകരണം വരുത്തുന്നതിനെയാകുന്നു വിദ്യാഭ്യാസമെന്നു പറയുന്നത്. മേൽക്കാണിച്ച അനുഭവനിയന്ത്രണം സിദ്ധിച്ചില്ലെങ്കിൽ ജീവിതനവീകരണമോ വളർച്ചയോ വിദ്യാഭ്യാസമോ സിദ്ധിച്ചതായി വിചാരിക്കുവാൻ കാരണമില്ല.

നല്ല വൈദ്യൻ, മരുന്ന് കർമ്മ കൈവശമുണ്ട്, രോഗിയെ മികിത്സി ക്ഷേപ്താർ ഭാരതയുദ്ധത്തിൽ കണ്ണൻ പററിയപോലെ തത്സമയത്തു ശരിയായ മരുന്ന് തോന്നിയില്ല. രോഗി മരിച്ചു എന്നു കേട്ട മാത്രയിൽ മരുന്ന് മനസ്സിൽ തോന്നുകയും ചെയ്തു. എന്തു ഫലം? എതിർവക്കീലിന്റെ വാദങ്ങൾക്കു ശരിയായ പ്രബുദ്ധരോ വിധിയെഴുതുമുമ്പു തോന്നാത്ത ഒരു വക്കീലിന്റെ പശ്ചാത്താപം കൊണ്ടെന്തു ഫലം? ഈ സംഗതികളിൽ ഇവരുടെ ജ്ഞാനത്തിനു ശരിയായ നിയന്ത്രണമില്ലായിരുന്നു എന്നു വേണം ഉറപ്പാക്കുവാൻ.

നിരാഹാരവ്രതം.

(ആർ. ഇശ്വരപിള്ള ബി. എ.)

ഭാരതവണ്ഡം ഒരു കാലത്തു് തപോധനന്മാരുടെ സങ്കേതമായിരുന്നു. അവർ അവരുടെ തപഃശക്തികൊണ്ടു പലതും സാധിച്ചതായും നമുക്ക് പുരാണങ്ങളിൽനിന്നും മറ്റും അറിയാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഇടക്കാലത്തു് ഈ വിഷയത്തിൽ ഒരു അധഃപതനം സംഭവിക്കുന്നതിനിടയായി. അജ്ഞനൻ തപസ്സുകൊണ്ടു് പാശുപതാസ്ത്രം സമ്പാദിച്ചു. ശൂവൻ തീക്ഷ്ണതപസ്സുകൊണ്ടുതന്നെ വിനിവൃത്തിമീനമായ സപോത്തരപദം സമ്പാദിച്ചു. പാവ്തിദേവിക്ക് തന്റെ ഇഷ്ടാനുസരണം ശിവനെ ഭർത്താവാ യി ലഭിച്ചു. പാണ്ഡലിക്ക് അക്ഷയപാത്രവും കിട്ടി. ഇങ്ങിനെ ഇനിയും അനേകദൃഷ്ടാന്തങ്ങളുണ്ടു്. രാവണാദികളുടേയും മറ്റും തപസ്സും തത്ഫലങ്ങളും നമുക്കറിയാമല്ലോ. പുരാണകാലം കഴിഞ്ഞു. ദീർഘകാലത്തേക്ക് ഇങ്ങിനെയുള്ള ദൃഷ്ടാന്തങ്ങൾ ലോകത്തിൽ അപൂർവ്വമായിരുന്നു. എന്നാൽ എത്ര ദീർഘമായ ഒരു രാത്രിക്കും അവസാനമായി ഒരുപ്രഭാതം ഇല്ലാതിരിക്കയില്ലല്ലോ. അനേകം അപൂർവ്വസംഭവങ്ങൾ ഉണ്ടായിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന ഇരുപതാം നൂറ്റാണ്ടിൽ ഇതാ, രണ്ടു തപോധനന്മാരും അവിദ്വിച്ചിരിക്കുന്നു. ഇവർ ഇരുവരും അവരുടെ മുമ്പിൽ അതിവിശാലങ്ങളും അത്യുൽകൃഷ്ടങ്ങളുമായ ആദർശങ്ങളെ ലക്ഷ്യം നിർത്തിക്കൊണ്ടാണു പ്രവർത്തിച്ചുവരുന്നതു്. അവർക്ക് സാധാരണമനുഷ്യർക്കു കണ്ണെത്താത്ത വിദൂര ഭാവിയെ കാണാൻ സാധിക്കുന്നു. അവർ ഈ വിഷയത്തിൽ ആരുംഭവും അവസാനവും തമ്മിലുള്ള അന്തരത്തെ ശരിയായി അളന്നു നോക്കിയിട്ടുള്ളവരും ഇന്നു വഴിക്കു പോയാൽ ഇന്നു ദിക്കിലെത്തുമെന്നു നിശ്ചയമുള്ളവരും മാണു്. രണ്ടുപേരും ഏറക്കുറവു ത്യാഗികളുമാണു്. അവർ നിരന്തരാഭ്യാസം കൊണ്ടു് തങ്ങളുടെ ആത്മീയശക്തിയെ വികസിപ്പിച്ചിട്ടുള്ളവരും എത്രയു പരിശുദ്ധമായ ജീവിതരീതിയെ അവലംബിച്ചിട്ടുള്ളവരും ആത്മബോധംകൊണ്ടു് നിഷ്കാമന്മാരും നിർമത്സരബുദ്ധികളും നിരഹങ്കാരികളുമാണെന്നുള്ളതിനു് സംശയവുമില്ല.

“യസ്തിൻജീവതിജീവതി ബഹവാഃ സതുജീവതി”

എന്ന തത്വമനുസരിച്ചു ജീവിക്കുന്നവരാണ് ഇവർ ഇരുവരും. ഇതു നോക്കുമ്പോൾ ഇവർ ഈ പേരിൽ അറിയപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെങ്കിലും യഥാർത്ഥത്തിൽ “തപസ്വികൾ” തന്നെയായിരുന്നു. ഇപ്പോൾ തപസ്സിന്റെ രീതി മാറിയെന്നു മാത്രമേയുള്ളു.

ഏറ്റവും കഠിനമായ തപസ്സി നിരാഹാരവ്രതമാണെന്നാണു പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നത്. മഹാഭാരതത്തിൽ,

“നാസ്തിവേദസമംശാസ്ത്രം
നാസ്തിമാതൃസമംഗുൽ”

“നാസ്തിധർമ്മസമംലാഭഃ
തപോനാഹശനാൽപരം”

ഈ തപസ്സിനു ശക്തി കൂടുമെന്നു മനസ്സിലാക്കിയാണ് ഇവർ ഇതിനെ വരിച്ചത്. അവർ അങ്ങിനെ വിചാരിച്ചതിൽ തെറ്റില്ലെന്നു അനന്തര സംഭവങ്ങൾ തെളിയിച്ചിട്ടുണ്ട്. തപസ്സിനുള്ള വിശേഷശക്തി അന്യന്മാരെ കൂടി തപിപ്പിക്കുക എന്നുള്ളതാണ്. ഇതിൽനിന്നും അനുമതിക്കേണ്ടത് ആത്മാവു എല്ലാവരിലും ഒന്നുതന്നെയാണെന്നാണ്. ഗ്രുവന്റെ തപോബലം കൊണ്ട് ഭിക്ഷുക്കൾ തിരുശ്ചന്ദ്രിതങ്ങളായി ഭവിച്ചു എന്ന് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ദേവന്മാർക്കു പോലും ഇരിക്കപ്പോരുന്നതിലും തായി വളരെ കഷ്ടപ്പെട്ടു. നമ്മുടെ ഇന്നത്തെ തപസ്വികളുടെ ശക്തിയും ഒട്ടും ചില്ലറയല്ല. ലോകം മുഴുവനും ഒന്നിച്ചു കി വശായില്ലയോ എന്നാണു സംശയം. ഇല്ലെങ്കിലും ഭാരതവണ്ഡം ഹിമവൽസേതുപർവ്വതം ഭൂകമ്പം നിമിത്തമെന്നുപോലെ പ്രംലിതമായി ഭവിച്ചു. തപസ്വികളെപ്പോലെ തന്നെ ഭാരതീയനേതാക്കന്മാരും,

“നീഹാരാതപവായുവന്ധാദികളും സമി-
ച്ചാഹാരാദികളേതുക്രൂടാതെ ദിവാരാതം”

പരിഭ്രാന്തചിത്തന്മാരായി ഓട്ടംതുടങ്ങി എന്നു പറയേണ്ടു. വിദൂരസ്ഥനായ രാജധൂരാധരന്മാരുപോലും പൂജാഗരം അനുഷ്ഠിച്ച് ചിന്ത ചെയ്യേണ്ടിവന്നു. ഇപ്രകാരം അജയ്യമായ ഒരായുധത്തെയാണ് പൂർവ്വഭാരതീയർ നമുക്കു അവസാനകൈയ്യായി പ്രയോഗിക്കുവാൻ കാതി വെച്ചിരിക്കുന്നത്. ഇതേവരെ അതിനെ ഉപയോഗിക്കുന്നതിനു മതിയായ പുരുഷന്മാർ ഇല്ലാതിരുന്നതുകൊണ്ട് അല്പം തുരുമ്പു പിടിച്ചിരുന്നുണ്ടാകാം. എന്നാൽ അതിനു ശക്തി കുറഞ്ഞിട്ടില്ലെന്ന് ഇന്നത്തെ അനുഭവം നമ്മെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ഗ്രുവനു അഭീഷ്ടസിദ്ധിക്ക് അഞ്ചു മാസം വേണ്ടിവന്നു എന്ന് പറയപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ മഹാത്മജിക്ക് ഇന്നു പത്തു ദിവസം മാത്രം മതിയായി എന്നു തോന്നുന്നു. മഹാത്മജി അഭീഷ്ടം സാധിച്ചു തന്റെ തപസ്സിൽനിന്നും വിരമിച്ചു. ശ്രീകേളപ്പൻ ഗുരുശാസനം അനുസരിച്ച് തല്ലാലത്തേക്കു മാത്രം തപസ്സു അവസാനിപ്പിച്ചു. ഈ പത്തു ദിവസങ്ങളിലും ഭാരതവണ്ഡത്തിലെ ഓരോ ഗ്രാമത്തിലും ഒരു വിധം നിരാഹാരവ്രതം

തവ്വം പ്രാർത്ഥനകളും നടന്നുവന്നിരുന്നു.

ശ്രീകേളപ്പന്റെ തപസ്സുമൂലം കേരളവും ഒന്നുണന്നു വശമായിട്ടുണ്ട്. പത്തു ദിവസവുമ്പുമാ വന്നു പോകയല്ല ചെയ്തിട്ടുള്ളത്. ഈ പത്തു ദിവസത്തിനുള്ളിൽ ഭാരതീയർക്ക് പത്തു കൊല്ലംകൊണ്ടുണ്ടാകാവുന്ന ആത്മവിദ്യാഭ്യാസവും സമ്പാദ്യശിക്ഷണവും സ്വകൃത്യബോധവും ചിത്തസംസ്കരണവും സിദ്ധിച്ചിട്ടുണ്ടെന്നു പറയുന്നതിൽ അതിശയോക്തിയുണ്ടെന്നു തോന്നുന്നില്ല. ആത്മീയശക്തി പീരങ്കി ഉണ്ടകളേക്കാൾ ഭീകരമാണെന്ന് നമുക്കിപ്പോൾ അറിയാറുണ്ട്. നമുക്കെല്ലാവർക്കും ഈ വിധം തപസ്സു ചെയ്യുവാൻ സാധിക്കുകയില്ല. നാം അതിനു യോഗ്യന്മാരുമല്ല. മൗനംകൊണ്ട് ആത്മാവിനെ വികസിപ്പിച്ചവർക്കും ധ്യാനംകൊണ്ട് അതിനെ ദൃഢപ്പെടുത്തിയവർക്കും ത്യാഗംകൊണ്ടു ജീവിതത്തെ പരിശുദ്ധമാക്കിയവർക്കും മാത്രമേ ഈ വിധമുള്ള തപസ്സനുഷ്ഠിക്കാൻ സാധിക്കുകയുള്ളൂ. ഏതായാലും തപസ്സിനു പുരാണങ്ങളിൽ ആരോപിക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ള ശക്തി അല്പമെങ്കിലും ഉണ്ടെന്ന് നമുക്കു മനസ്സിലാക്കാൻ ഇത് ഒരു അവസരം നൽകിയതിൽ സന്തോഷിക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. ഭാരതീയർക്ക് പണ്ടുണ്ടായിരുന്ന ആത്മീയ ശക്തി തീരെ ക്ഷയിച്ചിട്ടില്ലെന്ന് നമുക്കുശ്ചയിക്കാം.

വിദ്യാലയവിനോദങ്ങൾ.

പത്മിനി.

(എം. ആർ. ബി. എ., എൽ. ടി.)

രംഗം ൧.

(മതാചാര്യനുമായിട്ടുള്ള വസുധാരണത്തോടുകൂടി ഒരു ഹിന്ദു ഭക്തിപരമായ ഒരു പാട്ടുപാടിക്കൊണ്ടു പ്രവേശിക്കുന്നു.)

കാമക്രോധലോഭമോഹമദമാത്സര്യാദികളാൽ അന്ധകാരത്തിൽ നിമഗ്നരായ ഈ ലോകവാസികൾക്കു മോക്ഷപ്രാപ്തിക്ക് ഒരു മാർഗ്ഗം മാത്രമേ ഉള്ളൂ. അതു ഭഗവദ്ഭക്തിതന്നെ മാത്രമാണ്. എന്തുള്ളതും! ഇവിടത്തെ മഹാരാണി പത്മിനിരാണി തിരുമനസ്സുകൊണ്ട് പ്രതിഷ്ഠിച്ച ഭജിച്ചുപോ

രുന്ന ആ ദേവീക്ഷേത്രം എത്ര മനോഹരവും ചൈതന്യമയവുമായിരിക്കുന്നു. അതീലക്ഷ്യ ഭർഗ്ഗത്തിന് പോകുന്ന ജനങ്ങൾ അസംഖ്യം. അവിടെ ചെന്നാൽ എത്ര മനഃശ്യാന്വേദവും മനോഭീഷ്ടം സിദ്ധിക്കുന്നുണ്ടു പോലും. തെക്കേവീട്ടിൽ കഞ്ഞൻപിറയുടെ ഭാഗ്യക്കുണ്ടായിരുന്ന തലകറക്കം ആ ക്ഷേത്രത്തിൽചെന്നു ഭജിച്ചു വഴിവാടുകഴിച്ച് തിരികെ വന്നതുമുതൽ പൂണ്ണമായി മാറിയിരിക്കുന്നു. എന്റെ മകന്റെ വയറുവേദന തീരട്ടെ! ദേവി! ഞാൻ ഇതാ ദേവിയുടെ സന്നിധാനത്തിലേക്കു വരുന്നു. ഇപ്രകാരം ഭജിച്ചു വലഞ്ഞു നടക്കുന്ന എന്റെ ഓമനകൾന്റെ സുഖക്കേടിന് ഒരു ശമനമുണ്ടാക്കിത്തരണം!

(വേരൊരു ഹിന്ദു പ്രവേശിക്കുന്നു)

എന്താ! ഗോപാലൻപേട്ടാ! എന്തെല്ലാം വിശേഷം. എന്തെല്ലാമോ പറഞ്ഞതാണ്ടു നില്ക്കുന്നല്ലോ.

ഒന്നാമത്തെ ഹിന്ദു:- എന്തു പറയുന്നുവെന്നോ! എന്റെ മകന്റെ സുഖക്കേടിനെപ്പറ്റി ആരോചിച്ചു വിഷമിക്കുന്നു എന്നേ ഉള്ളൂ. ഇവിടങ്ങളിലുള്ള കന്നിയാന്മാരും വൈദ്യന്മാരും എല്ലാം പരിശോധിച്ചു കഴിഞ്ഞു. അവരുടെ സാമർത്ഥ്യവും വിദ്യയും ഒന്നും പറ്റിയില്ല. ഇനി ഒരു ഒറ്റ മാഗ്ഗ് മെ ശേഷിച്ചിട്ടുള്ളൂ. അതിലേക്കാണ് ഇപ്പഴത്തെ ഉദ്യമം.

രണ്ടാമത്തെ ഹിന്ദു:- അതെന്താണ്?

ഒന്നാമത്തെ ഹിന്ദു:- നിങ്ങൾ അറിഞ്ഞില്ലേ! നമ്മുടെ പത്മിനിറാണി ദേവിയുടെ അമ്പലത്തിൽ ചെന്നഭജനം പ്രാപിക്കുക. അവിടെ ചെന്നാൽ എല്ലാവർക്കും പൂണ്ണമായ സുഖം കിട്ടും എന്നാണ് ഇവിടങ്ങളിലെ കേൾവി! നമ്മുടെ ചെന്നറാണിയിരുമേനിയുടെ രൂപമാവാണുത്തിന്നനുരൂപമായ ഗുണം! ഗുണത്തിന് പേര് ഭഗവദ്ഭക്തി. ഇത്രയും തികഞ്ഞ ഒരു സ്ത്രീരത്നാ ഇവിടെയുള്ള രാജ്യത്തീയുടെ അറണഭൂതയായി വിലസുന്നു. ആ ദേവി എന്റെ കഞ്ഞിനേയും അനുഗ്രഹിക്കുകയില്ലയോ! ഞാൻ അവിടേയ്ക്കു പോകയാണ്.

രണ്ടാമത്തെ ഹിന്ദു:- ഞാനും ആ ക്ഷേത്രവിശേഷത്തെ പററി കേട്ടിട്ടുണ്ട്. ഞാനും കൂടെ അങ്ങോട്ടേക്കു വരാം. അല്ലാ! ഇതാ ഒരു ഗോസായി വരുന്നല്ലോ.

(ഒരു ഹിന്ദിഗാനം പാടിക്കൊണ്ടു് ഒരു ഗോസായി പ്രവേശിക്കുന്നു)

മോ-നാ-തുള്ളസിദാസ്-മൈ-ഹം-ഉത്തർഭേൾ-സെ ഇദർ ആയാ-മാസുന-ഇസ്-മല്ലമേ-ഏക്-ദേവി ക ദേവ്-വ.യെ. ദേവ്-ദേവ്

ബഹു ചന്ദ്രസിദ്ധ്വൈ-ഉസ്മെ ഇസ്മുൽ ക്കീറാണി പുജാ കർത്തിക്കൈ-
ഉസ്ദേവൽമേ-ബഹുദ്വേഗ്-ദർശൻ കർണ കേലിയേണഹത് ദേശ്
സെ-ആത്തേക്കൈ-ഹംസുനേ ഉസ്ദേവൽ മേ-ജാതേ-തൊ-സമസ്ത് ബ
മാരി-ചൽജാത്തേക്കൈ-ഉസ് കൈഫ്തത്ത് സച്ചിദൈ-ഹം കോഭി-
ഏക്ബഡാബമാരിക്കൈ-ഹം കോദാനേകൊ-ബഹുത് മുഷ്കിൽക്കൈ-
പേടൈ-സബ്-വക്ത്ത്ദർശ്ക്കൈ-ഉസ്ലിയേ ആത്ത് കൊനാതപാനി-
ഉസ്ലിയേ ഹാകോടി ഉസ്ദേവൽ മേ ജാനാ-

ഇദ്ദേഹ്ഗ്ജാമന്ദർ കൊജാത്തേക്കൈ-ക്വാ-

രംഗം ൨

(ഒരു ക്ഷേത്രം. പത്മിനി വിഗ്രഹത്തിന്റെ മുമ്പിലിരിക്കുന്നു. പുരുഷ, ഗാനം, ഭീഷ്മാരധന
മുതലായവ. രണ്ടു ഹിന്ദുക്കളും ഗോസായിയും മറ്റു ചിലരും ക്ഷേത്രത്തിലുള്ള
പ്രാർഥന സ്മർത്തുക്കൾ ദൂതൻ പ്രവേശിക്കുന്നു.)

ഹിന്ദു:- ആരത്ത്! അല്ലാ, മാന്മദീയനോ! ഹിന്ദുദേവാലയത്തിൽ നി
ന്നക്കേതെടാ കാര്യം! ഇറങ്ങു വെളിയിൽ!

ദൂതൻ:- ഞാൻ ദേവപുരുഷ കാണാൻ വന്നതാണ്. ധൃതരാഷ്ട്രൻ എല്ലാവ
ർക്കും ഒന്നുപോലെയാണോ! അതുകൊണ്ട് ഈ ദിവ്യസന്നിധിയിൽ
ഞാനും വന്നുവെന്ന്.

രണ്ടാമത്തെ ഹിന്ദു:- എന്തെടാ നീ പറയുന്നത്. എന്താകട്ടെ! നിന്റെ
വേദാന്തമെന്നും ഇവിടെ വേണ്ട. വേഗം ഇവിടെനിന്നു പുറത്തിറങ്ങി
ക്കോ! അല്ലെങ്കിൽ ഉണ്ടല്ലോ!

ദൂതൻ:- അല്ലെങ്കിൽ എന്തുതന്നെയും! പോകാൻ മനസ്സില്ല. ഞങ്ങളുടെ
ധർമ്മവിചക്രവർത്തി ഉള്ള കാലത്തോളം ഞമ്മക്കു എവിടെയോചെല്ലാൻ അ
വകാശമുണ്ട്. ഈ ദൂതിയാവിൽ കേന്ദ്രിതപ്പെട്ടാൽ എന്താ! ഞമ്മടെ സ്വാ
തന്ത്ര്യത്തെ തടയുവാൻ നിങ്ങൾക്കെന്തധികാരം. ഏ. ഹെ. കൊള്ളാം! എ
ന്നാലൊന്നു കാണട്ടെ.

ഹിന്ദു:- എന്താ, ഭജനം മുതൽ ധൃതരാഷ്ട്രനെയോ? എന്തെടാ വേല, നോ
ക്കി നിൽക്കണം. ഉപ്പുകുടി അല്ലയോ നീ മോദു തിന്നുന്നത്! എന്താ ക്ഷേ
ത്രം അമൃതമാക്കിയില്ലിയോടാ. എന്താ, കൊടക, അവന്റെ കൊകിട്ടത്തു
രണ്ട്. അടിച്ചു വെളിയിൽ ഇറക്കട. അവനും അവന്റെ വാക്കുവെ
ത്തിയോ.

(ഒരു അടിച്ചാൽ ഉണ്ടാകുന്നു. പത്മിനി മറയുന്നു. കർട്ടൻ വീഴുന്നു)

ദൂതൻ:- അള്ളാപാണെ വരിയ ഉള്ള പറ്റി ഡിപ്ലിചക്രവ

ത്തിയുടെ കൊട്ടാരത്തിനവിത്ത് വെട്ടുകിട്ടുന്നതിന്നു മണ്ടാകിണ്ടായെല്ലാം പെരുത്ത് ഇവന്മാരുടെ തല്ല കിട്ടാനാണ് പടച്ചവൻ ഞമ്മക്കു വിധിച്ചത്. ആവട്ടെ. ഇവന്മാരുടെ അമ്പലവും കിമ്പലവുമെല്ലാം 'ങ്ങിണം' എന്നാക്കിയേക്കാം. തല്ലുകൊണ്ടാലും പടച്ചവന്റെ കൃപയാൽ ഞമ്മ വിചാരിച്ചതെല്ലാം ശരിക്കു പററി. ഈ ഭൂമിമാവിൻററിത്തു കണ്ട പെണ്ണു, പത്മിനി, എന്തു തേജസ്സ്; എന്തു സൗന്ദര്യം. ചക്രവർത്തിക്ക് ഒന്നു കാണിച്ചാൽ മതി. റാഞ്ചിക്കൊണ്ടു പോവട്ടും. ഇവന്മാരുടെ അമ്പലവും തേവനും നമ്മുടെ വീട്ടു പാതുക്കലെ കല്ലു! പട്ടാണി വിടുമോ. ആട്ടെ, പാർപ്പോ.

രംഗം ൩

അലാവുദീന്റെ ഡർബാർ.

(അലാവുദീൻ സിംഹാസനത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു. മന്ത്രിമാർ ചുറ്റുമിരിക്കുന്നു)

അലാവുദീൻ:- കോൻരേ, സേവകാ?

ഭൃത്യൻ:- മഹാരാജ്.

അ:- അബ്ദുള്ളാ കോബുചാവ്.

ഭൃത്യൻ:- മഹാരാജ്. (ചോകുന്നു)

(അബ്ദുള്ളാഖാൻ പ്രവേശിച്ചു വരുന്നു)

അലാ:- മന്ത്രിയായ്, നിങ്ങളെ കണ്ടുകാലമായി കാണാത്തതുകൊണ്ട് നമ്മുടെ രജകുന്യാങ്ങളെപ്പറ്റി ചിലവിവരങ്ങൾ അറിയണമെന്നതുകൊണ്ടാണു നിങ്ങളെ വിളിക്കാൻ പറഞ്ഞതായത്.

അബ്ദുള്ള:- മഹാരാജ്. ഞാൻ ഇങ്ങോട്ടു വരാൻ ധ്രുസ്സു ചെയ്യുമ്പോൾ ആണ് ഇവിടത്തെ സേവകൻ വന്നത്.

അലാ:- ചിറകുകേട്ടയുടെ ബലവും അവിടത്തെ രാജപുത്രന്മാരുടെ നിലയും ബലവും അറിഞ്ഞുകൊണ്ടു വരുന്നുതിന് എന്തു ഏല്പാടു ചെയ്തു? അതിന്റെ ഫലമെന്തായി?

അബ്ദുള്ള:- മഹാരാജ്. ഇവിടത്തെ കല്പനപ്രകാരം അതിസമർത്ഥനായ ഒരു ധാരണെ ചിറകിലേക്കു കൊണ്ടുവന്നു ഞാൻ ആദ്യം നിശ്ചയിച്ചു. എന്നാൽ ആദ്യത്തെ പോകുന്നതിനാക്കാൾ താനേറെ പോകുന്നതു നന്ന് എന്നുള്ള വിചാരമറിഞ്ഞു പൂർവ്വചക്രത്തെ അടിസ്ഥാനപ്പെടുത്തിയും ഭീമസിംഹമഹാഭാഷാവിന്റെ പരാക്രമത്തേയും പ്രാബല്യത്തേയും ഉദ്ദേശിച്ചും ഞാൻ തന്നെ നേരിട്ടു വർത്തമാനങ്ങൾ അറിഞ്ഞു വരാമെന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

അലാ:- നിശ്ചയിച്ചതേ ഉള്ളോ?

അബ്ദുള്ള:- നിശ്ചയിച്ചതു മാത്രംല്ല. പ്രവർത്തിക്കയും ചെയ്തു.

അലാ:- സത്യം അതാ. എന്തിന്?

അബ്ദുള്ള:- പട്ടാളത്തിന്റെ കൂടെയായിട്ട് ആപത്താണു പറയാതെ തിരിച്ചു. ഞാൻ ഒരു പാവപ്പെട്ട മഹമ്മദീയന്റെ വേഷത്തിൽ ചിറകിൽ പ്രവേശിച്ചു. അവിടെയെല്ലാം ചുറ്റി നടന്ന സ്ഥിതിഗതികൾ എല്ലാം മനസ്സിലാക്കി.

അലാ:- സബാഷ്. എന്തെല്ലാം കണ്ടു.

അബ്ദുള്ള:- ചിറകുർദ്ദിസ് നേരിട്ടു പിടിച്ചുകൊണ്ടു പ്രവാസം രാജപുത്രൻ കാഴ്ചയിൽ തന്നെ ശ്രദ്ധിക്കുകയാണ്. അവരുടെ സ്വഭാവം ധർമ്മം അപരിമിതം. അവർ ഇവിടെത്തന്നെ അധികാരത്തെ പറ്റി തുല്യമായിട്ടാണ് സംസാരിക്കുന്നത്. ചിറകുർദ്ദിസ് കോട്ട ചെറുതാണെങ്കിലും സുരക്ഷിതവും വളരെ ബലമുള്ളതുമാണ്.

അലാ:- എന്ത്, മേലേ രാജപുത്രന്മാരുടെ വശനാശം വരുത്തുന്നതിനു ഒരുവെട്ടിലിടുന്ന നമുക്ക് ചിറകുർ പിടിച്ചുകൊണ്ട് വിഷമമെന്നു പറഞ്ഞ് എന്നെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നുവോ? താൻ പട്ടാണി അല്ലയോ? തന്റെ ഭേദത്തിൽ പട്ടാണിരക്തം ഒഴുകുന്നില്ലയോ? ഞാൻ ഭയപ്പെടുകയില്ല. ചിറകുർദ്ദിസ് എനിക്കൊരു പപ്പാ.

അബ്ദുള്ള:- മഹാരാജ് ഭയപ്പെടുന്നതിനോ നിരാശപ്പെടുന്നതിനോ അല്ല ഞാൻ അങ്ങനെ അറിയിച്ചത്. നിരാശപ്പെടേണ്ട ആവശ്യം തീരെയില്ല. രാജപുത്രന്മാർ ശ്രദ്ധിക്കുകയും അവർ അവിടെ സഖ്യം വളരെ കുറവാണ്. അതുകൊണ്ട് ഒരു മാസത്തെ നിരോധംകൊണ്ടു കോട്ട തീർച്ചയായും കീഴടങ്ങും.

അലാ:- ശരി, അതു നില്ലെട്ടെ. മറ്റൊരു സംഗതി എന്താണ്? പത്മിനി ചെപ്പറ്റി നാം കേട്ടിട്ടുള്ളതു ധാരാളം തന്നെയോ? അതിനെക്കുറിച്ച് എന്തെന്നു പറയണം നടത്തി?

അബ്ദുള്ള:- അതു പറയാം. അവിടെ പത്മിനീദേവി പ്രതിഷ്ഠിച്ചിട്ടുള്ള ഒരു ക്ഷേത്രം ഉണ്ട്. അവിടെ എന്തും സമ്പ്രദായം പത്മിനി തന്നെയാണ്. പൂജ, അതിൽ സകല ചിന്തകൾക്കും പ്രവേശനം ഉണ്ട്. അവിടെത്തന്നെ പൂജാസമയങ്ങളിൽ മറ്റൊരു സാധാരണ ആളുകൾക്കു പത്മിനിയെ കാണാൻ സാധിക്കുകയുണ്ട്. മറ്റു സമയങ്ങളിൽ അവർ കെട്ടും, കാവലും ഉള്ള അന്തഃപുരത്തിലാണ്. ഈ വിവരങ്ങളെല്ലാം അറിഞ്ഞ് ഒരുദിവസം രാത്രി പൂജാസമയത്തിൽ ക്ഷേത്രത്തിൽ പോകുന്ന ആളുകളുടെ കൂട്ടത്തിൽ ഞാനും പ്രവേശിച്ചു.

അലാ:- ഹാ! എന്തിന്. അവളെ കണ്ടുവോ?

അബ്ദു:- മഹാരാജ്. ഞാൻ എന്തു പറയട്ടെ! ഫജ്ജാ, പടച്ചവന്റെ ശക്തി. ഞാൻ അവിടത്തെ വിശേഷവും അവളുടെ രൂപലാവണ്യവും മനസ്സിലാക്കുക. ഒരു ഹിന്ദുവായി അവിടത്തെതന്നെ താമസിച്ചുകൂടയാം എന്നു നിശ്ചയിച്ചു.

അലാ:- എന്നാൽ പിന്നെയെന്താ തിരിയെ വന്നത്? അത്ര ആകർഷിക്കത്തക്കതെന്തായിരുന്നു അവിടെ?

അബ്ദു:- ഇവിടത്തേക്ക് അവളെ ലഭിക്കാൻ ഭാഗ്യമിരിക്കുന്നു. എന്നെന്നാൽ ഹിന്ദുക്കൾ എന്നെ പത്മിനിക്കുശ്ശതത്തിൽനിന്ന് അടിച്ചു പറത്താക്കി. അടികൊണ്ട് എന്റെ പുറമെല്ലാം കളമായി. ചിററുകോട്ടയ്ക്കു വെളിയിൽ ആക്കി ഒരു ഗർഭത്താ. അങ്ങനെയുടെ മൂടോടെ ഇവിടെ എത്തി. ഒന്നുകൂടെ അടി കൊണ്ടാലും വേണ്ടില്ലാ എന്നു തോന്നുന്നു. അത്ര മനോഹരമായ സൗന്ദര്യവിശേഷം ഇത്രയുള്ളവന്റെ കണ്ണുകൾക്കു ഗോചരമായിട്ടില്ല. അജ്ഞാതാണെ സത്യം.

അലാ:- സഹവാഷ്. അബ്ദുജ്ജാ, ചിററുകോട്ടം പിടിക്കയും പത്മിനിയെ കൈവശപ്പെടുത്തുകയും ചെയ്യണമെന്നാണ് നമ്മുടെ ഇനിയത്തെ പ്രയത്നം. നീ വേഗം യുദ്ധത്തിനു വേണ്ടതെല്ലാം തയ്യാറാക്കിക്കൊള്ളൂ.

രംഗം ൪

ഭീമസിംഹന്റെ ഡർബ്ബാർ.

(ഭീമസിംഹനും രണ്ടു മന്ത്രിമാരും ഇരിക്കുന്നു)

ഭീമസിംഹൻ:- സഖിവന്ദാരേ, നമ്മുടെ രാജ്യവും കോട്ടയും വളരെ പുരാതനമായിട്ടുള്ളവയാണ്. നമ്മുടെ ഇഷ്ടംതന്നെ ഒരു ശത്രുവും ആപത്തും വരുമെന്നു ഭയംപോലും ശങ്കിച്ചില്ല. പട്ടാണമാകട്ടെ ആക്രമണം എങ്ങനെയായിരിക്കുന്നു?

ഒന്നാമത്തെ മന്ത്രി:- ഡൽഹിയിൽ തിരിയുടെ സൈന്യം നമ്മുടെ സൈന്യത്തേക്കാൾ വളരെ വലിയതാണ്. അതു മാത്രവും അല്ല, ഒന്നു കരക്കും മറ്റൊരു വെള്ളത്തിലും എന്നുള്ളതുപോലെയാണ്. കോട്ടക്കും അതിനകത്തുള്ള സൈന്യത്തിനും എത്രത്തോളം ശക്തിയുണ്ടെന്ന് പട്ടാണസൈന്യത്തിനു നിശ്ചയിച്ചില്ല. അതുകൊണ്ട് പട്ടാണിക്കൾ ഇതുവരെ പൂർണ്ണബലം ഉച്ചതോഴിച്ചിട്ടില്ല. അതിനാൽ നമ്മുടെ സൈന്യത്തിന് ഇതുവരെ വലുതായ നഷ്ടമൊന്നും ഉണ്ടായിട്ടില്ല എങ്കിലും പട്ടാണികൾ നിരന്ധരം മുന്നേ ബലമായി തുടക്കുകയാണെങ്കിൽ നാം കീഴടങ്ങേണ്ടി വരും.

രണ്ടാമത്തെ മന്ത്രി:- മഹി. നാം കീഴടങ്ങുകയോ, അതോരിക്കലും സഭവിഷണുതല്ല. സൂര്യൻ പടിഞ്ഞാറുവിട്ടു തുടങ്ങിയാലും, വെള്ളക്കുക്ക മലന്നു

പറന്ന ലും, രാജപുത്രൻ യുദ്ധത്തിൽ കീഴടങ്ങുകയില്ല. ഒരു ഒറ്റ രാജപുത്രനെങ്കിലും ജീവനോടിക്കുന്നതുവരെ കോട്ട വിട്ടുകൊടുക്കുകയില്ല.

ഭീമസിംഹൻ:- അങ്ങനെയായാൽ നാം തോറാൽ നമുക്കെന്താണു ഗതി? നമ്മുടെ പ്രജകളുടെ അവസ്ഥ എന്താകും? നമ്മുടെ സ്ത്രീകൾക്കും കുഞ്ഞുങ്ങൾക്കും എന്തു ഗതി. അയ്യോ! ഇതെല്ലാം ഓർമ്മവേദം എന്റെ മനസ്സു വല്ലാതെ പരിഭ്രമിക്കുന്നു.

രണ്ടാമത്തെ മന്ത്രി:- മഹാരാജാവേ, എന്തിനു പർഭ്രമിക്കുന്നു? നാം ഭയപ്പെടുകയില്ല. ഭീരുത്വം ക്ഷത്രിയധർമ്മമാണോ? നാം നമ്മുടെ ക്ഷത്രിയധർമ്മത്തെ പരിപാലിക്കും. നമ്മുടെ സൈന്യങ്ങളും ആളുകളും യുദ്ധത്തിൽ മരിച്ചാൽ അവർക്കു വീരസ്വർഗ്ഗം. നമ്മുടെ സ്ത്രീകളും കുഞ്ഞുങ്ങളും അപ്പോൾ അഗ്നികണ്ഡത്തിനിരയാകും. അപ്പോൾ അവർക്കു മോക്ഷസ്വർഗ്ഗം. ജീവനെ നാം ഒരു കാര്യമായി ഗണിച്ചിട്ടില്ല. ഭഗവാൻ ശ്രീകൃഷ്ണൻ ഭാരതയുദ്ധത്തിൽ അജ്ഞനനു എന്തു പദേശമാണു നൽകിയത്?

ധർമ്മപരിപാലനാർത്ഥം യുദ്ധം ചെയ്യേണ്ടതു ക്ഷത്രിയധർമ്മമാണെന്നല്ല ഭഗവാൻ ഗീതയിൽ ഉപദേശിച്ചിട്ടുള്ളത്? കൗരവപക്ഷത്തിലും, പാണ്ഡവപക്ഷത്തിലും അനേകജീവനാശം ഉണ്ടാകുമെന്നു വിചാരിച്ച ഭരിച്ചല്ല അജ്ഞനൻ വില്ലും അമ്പും താഴെ വച്ചത്? ആ കാര്യം ഭഗവാൻ കൃഷ്ണൻ അറിയാൻ പാടില്ലാതെയാണോ അജ്ഞനനെ അദ്ദേഹം യുദ്ധത്തിനു പ്രേരിപ്പിച്ചത്? എന്തുകൊണ്ടും ശത്രുവിനോടു ചൊരുത്തേണ്ടതാണു് നമ്മുടെ ധർമ്മം.

(ഒരു ഭൃത്യൻ പ്രവേശിക്കുന്നു)

ഭൃത്യൻ:- മഹാരാജാവേ, അപാവദിൻസുൽത്താന്റെ ഒരു ഭൃതൻ വന്നിരിക്കുന്നു. ഒരു സന്ദേശം ഉണ്ടെന്നാണു പറയുന്നത്.

ഭീമസിംഹൻ:- ഹോ! ഹോ! രാജിക്കുവന്നുകഴിഞ്ഞു. ആവു, എങ്ങനെയെങ്കിലും യുദ്ധം അവസാനിക്കട്ടെ. ആ ഭൃതനെ ഇപ്പോൾ കയ്യടക്കുക.

(ഭൃതൻ പ്രവേശിച്ചു് സന്ദേശം കൊടുത്തു പോകുന്നു. മന്ത്രി സന്ദേശം വായിക്കുന്നു)

ധർമ്മവിചക്രാത്തിയായ നാം ചിററൂർ ദുർഗ്ഗത്തിലെ രാജാവായ

ഭീമസിംഹനെ അറിയിക്കുന്നതെന്തെന്നാൽ,

നാം ചിററൂർദുർഗ്ഗം പിടിച്ചടക്കണം എന്നു ഉദ്ദേശത്താടുകൂടി നിങ്ങളുടെ കോട്ട നിഷ്ഠാധനം ചെയ്തിട്ടുള്ളതാണെന്നു് നിങ്ങൾക്കറിയാവുന്നതാണല്ലോ. നാം നമ്മുടെ ധാരാളമായ മലാത്തിരം, നിങ്ങളുടെ കോട്ടയുടെ ബലത്തേയും രാജപുത്രസൈന്യത്തിന്റെ സംഖ്യബലത്തേയും അറിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. യുദ്ധം തുടരുന്നതിനാൽ നിങ്ങൾക്കു നഷ്ടം തീരുന്നല്ലോ ദുർഗ്ഗം

ക്ഷിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു സാധിക്കയില്ലെന്ന് നാം മനസ്സിലാക്കിയിരിക്കുന്നു. എങ്കിലും നാം തമ്മിൽ മിത്രങ്ങളായിരുന്നാൽ കൊള്ളാമെന്നു ഗ്രഹിക്കുന്നതിനാൽ താഴെ പറയുന്ന വ്യവസ്ഥക്കു ഉൾപ്പെടുന്ന പക്ഷം, യുദ്ധം നിറുത്തുന്നതിനു നാം സന്നദ്ധനാണ്. നാം നിങ്ങളുടെ പത്മിനിറാണിയുടെ രൂപലാവണ്യത്തേയും ഭക്തിവിശേഷത്തേയും പറ്റി കേട്ടിട്ടുള്ളതിനാൽ, മിത്രത്തിന്റെ നിലയിൽ എനിക്കു ആ ദേവിയെ കാണാൻ അനുവദിക്കുന്ന പക്ഷം, നാം നമ്മുടെ സൈന്യത്തെ പിൻവലിക്കുന്നതാണ്. ഈ വ്യവസ്ഥയ്ക്കു വിചലിതമായി നിങ്ങൾ പ്രവർത്തിക്കുന്നതായാൽ, റാണി, ഡൽഹി ചക്രവർത്തിയുടെ മിത്രമല്ലെന്നു നാം വിചാരിക്കുന്നതും, യുദ്ധം തുടരുന്നതുമാണ്. ഈ എഴുത്തിന് 24 മണിക്കൂറിനകം മറുപടി കിട്ടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു. കലാവധി തെറ്റിയാൽ അതിൽവെച്ച് നിങ്ങൾക്കും, നിങ്ങളുടെ പത്മിനിക്കും, നിങ്ങളുടെ രാജ്യവാസികൾക്കും അനുഭവിക്കേണ്ടി വരുന്ന ഫലം പറയേണ്ടതില്ലല്ലോ.

ഇപ്പടിക്കു ഡൽഹിചക്രവർത്തി അലാവുദിൻ (പ്പെട്ട്)

1102—ചിത്ര—5.

ഭീമ:- മഹീ ഭൃഷ്ടാ. എന്ത്? നല്ല ആലോചന. ഭേഷ് വ്യവസ്ഥ. 24 മണിക്കൂർ സമയം—അനുഭവിക്കേണ്ടിവരുന്ന ഫലം—മൈത്രിബന്ധം. പത്മിനിയെ കാണണമെന്നുള്ള അതിയായ മോഹം. മഹീ, മഹീ. എനിക്കിതൊന്നും മനസ്സിൽ വിചാരിക്കാൻ കൂടി നിവർത്തിയില്ല. സചിവന്മാരെ, ഈ എഴുത്തിലെ സാരം നമ്മെ അല്പം പീഡിപ്പിക്കുന്നതിനാലും, ആലോചിച്ചു മറുപടി കൊടുക്കേണ്ടിയിരിക്കുന്നതിനാലും, പത്മിനിയെ ഈ വിവരം അറിയിക്കാൻ ഞാൻ ഉടൻതന്നെ അന്തഃപുരത്തിലേക്കു പോകുന്നു. നിങ്ങൾ ഈ സംഗതിയെപ്പറ്റി വേണ്ട പര്യാലോചന ചെയ്യവിൻ. ഞാൻ ഇപ്പോൾ തിരിയെ വരാം. (പോകുന്നു)

ഒന്നാമത്തെ മന്ത്രി:- ഈ എഴുത്തിനു മറുപടി കൊടുക്കണോ?

രണ്ടാമത്തെ മന്ത്രി:- ഏതായാലും മഹാരാജാവു പത്മിനിറാണിയുടെ അഭിപ്രായം അറിഞ്ഞു വരട്ടെ. ചിന്നെ ആലോചിക്കാം.

ഒ. മന്ത്രി:- മഹാരാജാവിന്റെ ഉദ്ദേശം എന്താണാവോ? അവൻ കള്ളനാണെന്ന് എനിക്കറിയാം.

ര. മന്ത്രി:- ഉദ്ദേശം എന്തോന്നാ. പത്മിനി ത്രിലോകസുന്ദരി. അതു കൊണ്ട് ആ ദേവിയെ ഒരു കാണണമെന്നു സുൽത്താൻ തോന്നി. അതിലേന്തോന്നാണു തെറ്റാകുക? മിത്രത്തിന്റെ നിലയിൽ കാണാൻ ആഗ്രഹിക്കുന്നു എന്നല്ലേ എഴുതിയിരിക്കുന്നത്.

ഒ. മന്ത്രി:- ഓ മോ. ഈ സുൽത്താൻ പത്മിനിയെ കണ്ടിട്ടെന്താണോ

വശ്യം. കാള വാൽ പൊക്കുന്നതു എന്തിനെന്നു് ആരും പറയുന്നോ? പശു വാൽപൊക്കിയാൽ ഒരു സംശയിക്കാൻ വ്യായമുണ്ടു്. പത്മിനിയെ കണ്ടാൽ പിന്നെ ഒരു വ്യവസ്ഥകൂടി ഈ പട്ടാണി എഴുതിത്തരക്കുകയില്ലെന്നു നിങ്ങൾക്കെന്തു നിശ്ചയം?

ര. മന്ത്രി:- അങ്ങനെ ആലോചിക്കുകയാണെങ്കിൽ അതിനതിരില്ല. ആ കാര്യം ഇടിഞ്ഞു തലയിൽ വീണാലോ. അതുകൊണ്ടു വീടുകേട്ടേണ്ട ആ വശ്യം ഇല്ല. എന്നാണോ?

ഒ. മന്ത്രി:- എന്റെ സ്നേഹിതൻ അതിബുദ്ധിമാൻ. വെളുത്തീരിക്കുന്ന തെല്ലാം പാലെന്നു വിചാരിക്കുന്ന മറയന്മാർക്കു മന്ത്രിയുദ്യോഗം കിട്ടിയാൽ ആ രാജ്യത്തിലെ രാജാവിന്റെ സ്ഥിതി ഇങ്ങനെയാകാതെ എന്തുചെയ്യും?

ര. മന്ത്രി:- നാംതമ്മിൽ വഴക്കുപിടിക്കേണ്ട. നമ്മുടെ അഭിപ്രായങ്ങളെ തിരുമനസ്സറിയിക്കാം. കല്പനരേഖാലെ ചെയ്യാം.

(ഭീമസിംഹൻ വീണ്ടും പ്രവേശിക്കുന്നു)

ഭീമ:- മന്ത്രിമാരെ, സുൽത്താന്റെ എഴുത്തിനു മറുപടി കൊടുക്കണമെന്നു അതിനെ ഗൗരവിക്കണമെന്നൊ നാം വിചാരിക്കുന്നില്ല. സ്വകലതും നശിച്ചാലും ശരി പട്ടാണിയുടെ ഉദ്ദേശത്തിനു വഴിപ്പെടുന്നതു ചിതമല്ല. നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായം തുറന്നു പറയണം.

ര. മന്ത്രി:- ഒരു രാജപുത്രൻ തന്റെ സ്വന്തജീവനൊ സ്വത്തൊ വിലയുള്ളതല്ല. തന്റെ രാജ്യത്തിനും അഭിമാനത്തിനും വേണ്ടി എന്തിനേയും ബലികഴിക്കാൻ തയ്യാറാകണം. രാജ്യസ്നേഹത്തെ ഉദ്ദേശിച്ച് ഏതെല്ലാം രാജപുത്രവീരന്മാർ ഏതെല്ലാം വിധത്തിൽ ജീവന്യാഗം ചെയ്തിട്ടുണ്ടു്. അതുകൊണ്ടു രാജാവായാലും പ്രജയായാലും തന്റെ സ്വന്തമാനത്തെയൊ ക്ഷേമത്തെയൊ കരുതാതെ രാജ്യക്ഷമത്തിനു വേണ്ടി പ്രവർത്തിക്കണം എന്നു ഞാൻ പറയുന്നു.

ഭീമ:- അതുകൊണ്ടെന്തു വേണമെന്നാണു നിങ്ങൾ പറയുന്നതു്?

ര. മന്ത്രി:- സുൽത്താന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുകൊടുക്കുന്നതിനു് വലിയ ദോഷമൊന്നും ഇല്ലെന്നാണു് എന്റെ താഴ്മയായ അഭിപ്രായം.

ഒ. മന്ത്രി:- മേലേ എന്തഭിപ്രായം. മാനം വിററാലും ക്ഷേമത്തെ നേടണമെന്നാണോ നിങ്ങൾ പറയുന്നതു്. ഈ സുൽത്താന്റെ ആഗ്രഹസിദ്ധിക്കുപ്പോകേണ്ടതാമെന്നാണു നിങ്ങൾ കരുതുന്നതു്? നമ്മുടെ സ്വകല ഐശ്വര്യങ്ങൾക്കും കാരണഭൂതയായും, രാജപുത്രാംശപരമ്പരയുടെ പൂർവ്വപുണ്യഫലസമൂഹത്തിന്റെ അവതാരമുത്തിയായും, ഏതു രാജപുത്രന്റെ ആരാധനാപാത്രായും പ്രശോഭിക്കുന്ന ആ പൊന്നുതിരുമേനി, നമ്മുടെ പത്മിനിറാണിയാണു് എന്നുകൂടി കരുതീട്ടാണോ അങ്ങയുടെ വിലയേറിയ അഭി

പ്രായം?

ര. മന്ത്രി:- നമ്മുടെ ആത്മാഭിമാനത്തിനും രാജ്യസ്നേഹത്തിനും ഹാനികൃടായതേയും സുൽത്താന്റെ ആഗ്രഹം നിറുത്തും എന്നുള്ള പ്രതിജ്ഞ വാസ്തവമാണോ എന്നറിയുന്നതിനും, തക്കതായ ഒരുപാടം എനിക്കു തോന്നുന്നുണ്ട്.

ഭീമ:- അതെന്താ കേൾക്കട്ടെ. റാണി ഏതിനും തയാറാണെന്നു കല്പിക്കുകയുണ്ടായി.

ര. മന്ത്രി:- നമുക്കു പ്രധാനമായി ആലോചിക്കേണ്ടതു മൂന്നു സംഗതികളാണ്. ആത്മാഭിമാനം, സ്വരാജ്യരക്ഷ, പ്രജാക്ഷേമം മൂന്നിനും ഹാനി പരുത്താതെ നമുക്കു പ്രവർത്തിക്കണം. യുദ്ധം തുടരുന്നതുകൊണ്ട് ആത്മാഭിമാനം രക്ഷിക്കാം. നിശ്ചയം. എന്നാൽ മറ്റേതു രണ്ടും നിശ്ചയമായും ഇല്ല. സുൽത്താന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുകൊടുത്താൽ രാജ്യത്തിലുള്ള സകല സ്രീകളും കത്തുകളും രക്ഷപ്പെട്ടു എന്നു വന്നേക്കാം. ആത്മാഭിമാനത്തിനു അതിനാൽ കറവു വന്നു എന്നു വിചാരിച്ചേക്കാം. അഭിമാനം കരുതി നമ്മുടെ സ്വയനന്മയെ കരുതി അനേകം നിരപരാധിയായ ജീവന്റെ നാശത്തിനു കാരണഭൂതരാക്കി എന്നുള്ള ദൃഷ്ടിയിൽ നമ്മിൽ ആരോപിക്കപ്പെടും. സുൽത്താന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുകൊടുത്താൽ നമുക്കു മാനനാശം സംഭവിക്കുമില്ല. ദ്രൗപതിയെ ദുശ്ശാസനൻ കേൾഭാരത്തെ പിടിച്ചുവലിച്ചു സഭയിൽ വെച്ച് അപമാനിക്കാൻ ശ്രമിച്ചു. അതിനാൽ പാണ്ഡവർ ആത്മാഭിമാനം നഷ്ടാവസ്ഥയോ? സീതാദേവിയെ രാവണൻ അശോകവനത്തിൽ വെച്ചു സൂക്ഷിച്ചു, ദിവസേന മുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷനായി അഭിമുഖസംഭാഷണം നടത്തിയതിനാൽ ശ്രീരാമന്റെ ആത്മാഭിമാനം നഷ്ടപ്പെട്ടുവോ? ഈ കഥകളെല്ലാം നമ്മെ ഇങ്ങനെയുള്ള അവസ്ഥകളിൽ ഏതുവിധത്തിൽ പ്രവർത്തിക്കണമെന്ന് വഴി കാണിച്ചുതരുന്നു. അതുകൊണ്ടു രാജ്യത്തേയും പ്രജാക്ഷേമത്തേയും വിചാരിച്ച് എന്റെ അഭിപ്രായത്തെ സ്വീകരിക്കണം.

ര. മന്ത്രി:- നിങ്ങളുടെ ഉപമ ശരിയല്ല. എന്തെന്നാൽ പാണ്ഡവരുടെ സ്വാതന്ത്ര്യസ്വയത്തല്ല ദുശ്ശാസനൻ ദ്രൗപതിയെ ഹിംസിച്ചത്. അതുപോലെ ശ്രീരാമൻ അടുത്തില്ലാതിരുന്നപ്പോഴാണ് രാവണൻ സീതാദേവിയോടു തന്റെ വികൃതികളെ കാണിച്ചത്. അതുകൊണ്ടു നാമെല്ലാവരും ജീവനോടെ ഇരിക്കുമ്പോൾ നമ്മുടെ പൊന്നുമാഹാറണിയെ സുൽത്താന്റെ നീപായ കണ്ണുകൾക്കു മുമ്പിൽ നിർല്പജ്ജം നിൽക്കാൻ അനുവദിക്കണമെന്നാണോ? ഞാൻ ആ അഭിപ്രായത്തോടു യോജിക്കുന്നില്ല.

ഭീമ:- നമ്മുടെ അഭിമാനം നശിക്കാതെ സുൽത്താന്റെ ആഗ്രഹം സാധിച്ചുകൊടുക്കാൻ ഒരു വഴിയുണ്ടെന്നു പറഞ്ഞത് എന്താ?

ര. മന്ത്രി:- ഞാൻ രാജപുത്രനല്ലെന്നും ആത്മാഭിമാനം ഇല്ലാത്തവനെന്നും ശങ്കിക്കേണ്ട. സുൽത്താന്റെ എതിരെ നമ്മുടെ മഹാരാണി ചെന്നു നിൽക്കണമെന്ന ഞാനും ഒരിക്കലും അഭിപ്രായപ്പെടുകയില്ല. മഹാരാണിയുടെ സ്വരൂപത്തെ ഒരു കണ്ണാടിയിൽ പ്രതിബിംബിച്ചിട്ട്, ആ പ്രതിബിംബത്തെ സുൽത്താന കാണാൻ അനുവദിച്ചാൽ അതിൽവെച്ചു നമുക്ക് ഒരു വിധമായ കുറവും വരാനില്ലെന്നു തോന്നുന്നു. എന്നു മാത്രമല്ല, സുൽത്താൻ ഭാഷാവിചാരമില്ലാത്തവനാണെങ്കിൽ അതുകൊണ്ടു തൃപ്തിപ്പെടുകയും ചെയ്യും. അനാശാശ്വമായി യുദ്ധംമൂലമുള്ള ജീവനാശത്തേയും കഷ്ടനഷ്ടങ്ങളേയും നമുക്കു തടഞ്ഞുനിർത്താനും സാധിക്കും.

ഭീമ:- നിങ്ങളുടെ അഭിപ്രായത്തിൽ ഞാനും യോജിക്കുന്നു. എന്തെന്നാൽ ഇതിനു സുൽത്താൻ വഴിപ്പെടുകയാണെങ്കിൽ അവനു ഭാഷാവിചാരമില്ലെന്ന് നമുക്കു മനസ്സിലാക്കുകയും ചെയ്യും.

ര. മന്ത്രി:- ഇതുകൊണ്ടു മാത്രം അയാൾ ഭാഷാവിചാരമില്ലാത്തവൻ ആണെന്നു തെളിയുന്നില്ല. അവൻ മിത്രമാണെന്നും, ഭാഷാവിചാരമില്ലാത്തവനെന്നും നമുക്കു ബോദ്ധ്യപ്പെടുമെങ്കിൽ, അവൻ നിരായുധപാണിയായി ഏകനായി നമ്മുടെ കേട്ടയ്യകളെ പ്രവേശിക്കാൻ സന്നദ്ധനാണെങ്കിൽ, മഹാരാണിയുടെ പ്രതിബിംബത്തെ കണ്ടു മടങ്ങിക്കൊള്ളുന്നതിന് നാം അനുവദിക്കാം.

ഭീമ:- അതു ശരി. ഈ വ്യവസ്ഥകൾ കാണിച്ചു സുൽത്താൻ ഒരു സന്ദേശം അയക്കണം. മേൽ വരുന്നതുപോലെ നോക്കിക്കൊള്ളാം.

(തുടരും)

ഉദ്ധരണങ്ങൾ.

സർവ്വജനങ്ങളുടെ ആഭിമുഖ്യം പാർപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യം.

സർവ്വജനങ്ങളുടെ ആഭിമുഖ്യം പാർപ്പിക്കേണ്ട ആവശ്യത്തെപ്പറ്റി പ്രസിദ്ധമായ റഗ്വി സ്തുതിയിലെ ഹേയ്മാസ്തർ ഇങ്ങിനെ പറഞ്ഞിരിക്കുന്നു:—

യുദ്ധത്തെ സംബന്ധിച്ച ഭീകരകഥകളാൽ കുട്ടികളെ ഭയപ്പെടുത്തുന്നതുകൊണ്ടു പ്രയോജനമില്ല. “ഇതൊക്കെ ഭയങ്കരപ്രവൃത്തികളാണ്. പക്ഷെ എന്റെ രാജ്യത്തിനുവേണ്ടി അവ സഹിക്കേണ്ടിവന്നാൽ ഞാൻ സഹിക്കത്തന്നെ ചെയ്യും. എന്റെ പിതാവിന് അവ സഹിക്കേണ്ടിവന്നു. അതുകൊണ്ടു ഞാനും അങ്ങിനെ ചെയ്യും.” എന്ന വിചാരമാണ് കുട്ടികളെ യുദ്ധത്തിനനുക്രമമായി പ്രേരിപ്പിക്കുന്നത്. മഹായുദ്ധത്തിൽ പടവെട്ടിയ

വരെ ആരെങ്കിലും ആക്ഷേപിക്കയാണെങ്കിൽ അതിനെ പ്രതിഷേധിക്കുവാൻ പര്യാപ്തമുള്ള കട്ടിയേക്കാൾ വേഗത മററാക്കാം ഉണ്ടാകയില്ല. ചരിത്രത്തെ നിശ്ചയിക്കുന്നതിന് പണ്ട് യുദ്ധങ്ങൾക്കൊരു സ്ഥാനമുണ്ടായിരുന്നു എന്നുള്ളതിനെ നിഷേധിക്കുന്നതുകൊണ്ട് സർവ്വജ്ഞയെ സഹായിക്കയാണെന്നു വിചാരിക്കേണ്ട. സാമ്രാജ്യം സ്ഥാപിക്കുന്നതിന് മേതുഭൂതങ്ങളായ വിരക്തമകൾ, അവരുടെ നായകന്മാരായിരിക്കുന്നവരെപ്പറ്റിയാണ് ആധുനിക കട്ടികളോടു പറയുന്നത്.

ദേശാഭിമാനിയായ ഒരു കട്ടി പഠിക്കേണ്ടത് മനുഷ്യനിൽ ഏറ്റവും ഉത്തമമായിട്ടുള്ള വീരസ്വഭാവത്തെ ആവശ്യപ്പെട്ടിരുന്ന ആ പഴയ കാലങ്ങളിൽ നിന്നും യുദ്ധം വ്യത്യസ്തമായിരിക്കുന്നു എന്നുള്ളതാണ്. ഇപ്പോൾ യുദ്ധം എന്നുപറയുന്നത് ബാബുക്കളും, വലിയ കിടങ്ങുകളിൽ ഇരിപ്പും ദൂരെയുള്ളവരെ വെടിവെക്കലും ആകുന്നു. എന്നുമാത്രമല്ല, ആകാശവിമാനങ്ങൾ ശത്രുമിത്രദേശത്തേയും, യുദ്ധരംഗവും സമാധാനരംഗവും തമ്മിലുള്ള അതിരിനേയും ഇല്ലാതാക്കിയിരിക്കുന്നു. നാം കട്ടികളെ ധരിപ്പിക്കേണ്ടത് യുദ്ധത്തിന്റെ ഭയങ്കരതകളെപ്പറ്റിയല്ല, പ്രയോജനശൂന്യതയെപ്പറ്റിയാണ്. യുദ്ധത്തിന് യാതൊരു അവസാനതീർപ്പുകളും ചെയ്യുവാൻ കഴിയുന്നതല്ല. ആതാണ് തെറ്റു ചെയ്തതെന്നോ ശരിയായി പ്രവർത്തിച്ചതെന്നോ പറയുന്നതിന് യുദ്ധത്തിന് സാധിക്കുക. ശരിയായി പ്രവർത്തിച്ചവക്ക് ജയമുണ്ടാകുമെന്നും നിശ്ചയിച്ചുകൂടാ. ജയിച്ചവക്ക് തന്നെ അതു വലിയ ഗുണം നൽകുമെന്നും വിചാരിച്ചുകൂടാ.

പിന്നെ എന്തുകൊണ്ടാണ് സർവ്വജ്ഞ കട്ടികളെ ആകർഷിക്കേണ്ടത്? ലോകത്തിൽ നിന്നും വീരചൈതന്യം അപ്രത്യക്ഷമാകുമെന്നോ സർവ്വജ്ഞനായ സമാധാനമുള്ള ഒരു ലോകം ഉണ്ടാകുമെന്നോ അല്ല. യുദ്ധത്തേക്കാൾ മഹത്തായ വിരക്തമകൾ ഉണ്ട്. മനുഷ്യവർഗ്ഗത്തിന്റെ ശത്രുക്കളായ ദാരിദ്ര്യം, രോഗം, അജ്ഞത, അസ്ഥിരത, തൊഴിലില്ലായ്മ എന്നിവയോട് സമരം നടത്താം. വിദേശീയനോടുള്ള വിദ്വേഷത്തേക്കാൾ ശത്രുഷ്വരമായ ഒരു ദേശാഭിമാനമുണ്ട്. ഒരുവന്റെ രാജ്യത്തെ തന്നെ സുഖപ്രദമാക്കുവാനും, പരിഷ്കാരത്തിൽ നേതാവായിരിക്കുവാനുമുള്ള ആശയെ ഉളവാക്കുന്ന ദേശാഭിമാനമാണു അത്. യുവാവിന്റെ ഔദാര്യത്തേയും സർവ്വജ്ഞയെ ആകർഷിക്കുന്നുണ്ട്. യുദ്ധശൂന്യമായ ഒരു ലോകം ഇപ്പോഴും വിദൂരസ്ഥമാണ്. മനസ്സുണ്ടെങ്കിൽ ആയുധരഹിതനായ ഒരാൾ ആയുധരഹിതനായ വേറൊരാളെ ഇനിയും കൊല്ലും. യുവാവിന് സാധാരണ ഉദാരനും പൊറുക്കുന്ന ശീലമുള്ളവനുമാണ്. പ്രായമായവരാണ് കർക്കശന്മാരും ക്രൂരന്മാരായിക്കൊണ്ടുന്നത്. യുവാവിനെയാണ് സർവ്വജ്ഞ ആകർഷിക്കുന്നത്.

അദ്ധ്യാപകന്മാരും ഗ്രാമീണപുനസ്സംഘടനയും

മൈസൂരിലെ വിദ്യാഭ്യാസഡയറക്ടർ മി: എൻ. എസ്സ്. സുബ്ബരാവു എം. എ., ബാർ-അററാലാ, ഒരു അദ്ധ്യാപകസമ്മേളനത്തിൽ അദ്ധ്യക്ഷം വഹിച്ചുകൊണ്ട് ചെയ്ത പ്രസംഗത്തിലെ ഒരു ഭാഗമാണ് താഴെ ഉദ്ധരിക്കുന്നത്:—

ഇത്തരത്തിലുള്ള സമ്മേളനങ്ങൾ പരസ്പരം ആശയങ്ങളെ വിനിമയം ചെയ്യുന്നതിനു മാത്രമല്ല, വിദ്യാഭ്യാസഭരണത്തിൽ അന്യന്താപേക്ഷിതമായ ജനകീയബന്ധത്തെ സൃഷ്ടിക്കുന്നതിനും സഹായിക്കുന്നതാണ്. പ്രാഥമികപാഠശാലാദ്ധ്യാപകന്മാർക്കു സമ്മേളിക്കുന്നതിന് ഒരു താല്പര്യം വഹിയ്ക്കേണ്ടതാണ്. ഓരോ പള്ളിക്കൂടത്തിനും പ്രത്യേകമുള്ള വിശേഷങ്ങൾ നേടിയുന്നതിനുവേണ്ട വിസ്മയം ഒരു താല്പര്യമാണ്. സാമാന്യങ്ങളായ കാര്യങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കത്തക്കവണ്ണം അത്ര ചെറുതുമല്ല. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസത്തിന്റെ പ്രാധാന്യത്തെ മുന്നിർത്തിക്കണ്ടിരിക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം എന്ന പദത്താൽ അക്ഷരജ്ഞാനം മാത്രമല്ലെന്ന് ഒരു കുട്ടിയുടെ കായികവും മാനസികവുമായ ക്ഷേമവും അതിൽ ഉൾപ്പെടുന്നു എന്നും തല്ക്കാലം പറഞ്ഞാൽ മതി. ഉന്നതവിദ്യാഭ്യാസം നൽകുന്നവർക്ക് ആരോഗ്യവും ചൊടിയുമുള്ള മനസ്സോടും ശരീരത്തോടും കൂടിയ കുട്ടികളെ ലഭിക്കത്തക്കവണ്ണം പ്രവർത്തിക്കേണ്ടതു പ്രാഥമികപാഠശാലകളുടെ മുതലധ്യക്ഷനാണ്.

അക്ഷരജ്ഞാനവും അല്പം സാമാന്യവിദ്യാഭ്യാസവും ഒരു മനുഷ്യനെ താഴ്ന്ന ജീവിതവൃത്തികളിൽ വിമുഖനാക്കുന്നു—പ്രത്യേകിച്ചു ന്യായമുള്ള ഗ്രാമീണജീവിതത്തിൽ അനുകൂലമുള്ളതാകുന്നു—എന്ന ഒരു ബോധമുണ്ട്. അക്ഷരജ്ഞാനം ഒരു അപൂർവ്വിജയമാക്കത്തക്ക ആദ്യഘട്ടത്തിൽ കൃഷിയോടും മറ്റും അല്പം അവജ്ഞതോന്നമെന്നുള്ളതു ശരിതന്നെ. എന്നാൽ അക്ഷരജ്ഞാനം പ്രചരിക്കുന്നതോടുകൂടി അതിന്റെ പ്രഭു മങ്ങിപ്പോകും. അക്ഷരജ്ഞാനിയായ ഒരുവനെ കൃത്രിമമായ ശ്രേയസ്സപത്തിൽ അഭിമാനപ്പെടുന്ന ആ പ്രഭു മങ്ങിപ്പോകാതെ തരമില്ല. കർഷകന്മാരും, ചോലീസ്സുകാരും, തൊഴിലാളികളും മറ്റും അക്ഷരജ്ഞാനമുള്ളവരായിരിക്കണമെന്ന് ആശിക്കുവാൻ ഇൻഡ്യക്കും അവകാശമുണ്ട്. പുസ്തകങ്ങളും മാസികകളും വായിക്കുന്നതുകൊണ്ടുണ്ടാകുന്ന അനന്ദം അന്യരും അനുഭവിക്കണം. എന്നാൽ ഇന്ന് അക്ഷരജ്ഞാനികളുടെ സംഖ്യ നിരഭാഗ്യവശാൽ തുലോം ചെറുതാണ്. തിരഞ്ഞെടുപ്പുകാലത്താണ് അതിന്റെ ശോചനീയതപം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്. തിരഞ്ഞെടുക്കുന്നതിനുള്ള അവകാശം വളരെ കുറച്ചുപോയതല്ല. അവരിൽ ഭൂരിപക്ഷക്കാർക്കും സ്ഥാനാർത്ഥികളെ തിരിച്ചറിയുന്നതിനായി ചിത്രപക്ഷ്യങ്ങളെ ശരണീകരിക്കേണ്ടിവരുന്നു. ഇൻഡ്യയിലും ലോകമൊട്ടുക്കും അഭിവൃദ്ധിപരങ്ങളായ പരിവർത്തനങ്ങൾ നടക്കുന്ന ഇക്കാലത്ത് ഈ അജ്ഞത ഒരു വലിയ നൂനത തന്നെയാണ്. ന

മുൻപു ചുറ്റും നടക്കുന്ന സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ പരിവർത്തനങ്ങളെ ഇത്രയും കാലമായിട്ടും ഉപയോഗപ്പെടുത്തുവാൻ നമ്മുടെ ജനങ്ങൾ സന്നദ്ധരല്ലെന്നുള്ള ശോചനീയനില നിർഭാഗ്യകരം തന്നെ.

ഇൻഡ്യയിലെ ജനങ്ങൾ ഗ്രാമീണരാണ്. നഗരങ്ങളിൽ താമസിക്കുന്നവരെ അതു വിസ്മരിക്കാറുള്ളു. നഗരങ്ങൾ അഭിവൃദ്ധിപ്പെട്ടതെന്ന ഗ്രാമങ്ങളെക്കൊണ്ടാണ്. ഗ്രാമീണരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ അനവധിയായതുകൊണ്ട് ഗ്രാമീണപുനസ്സംഘടന ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. എന്നാൽ അതുകൊണ്ട് ആശാസ്യമായ ഫലം സിദ്ധിച്ചിട്ടില്ല. ഈ ഗ്രാമീണപുനസ്സംഘടനയിൽ ഗ്രാമീണാഭ്യാപകന നേതാക്കന്മാരിൽ ഒരാളോ പ്രധാന നേതാക്കന്മാരോ ആകാവുന്നതാണ്. പാശ്ചാത്യരാജ്യങ്ങളിലെപ്പോലെ ഗ്രാമീണപാഠശാലകൾ സമുദായകേന്ദ്രമായിത്തീരാവുന്നതുമാണ്. ഇങ്ങിനെ അഭ്യാപകന്മാർ പാഠശാലയ്ക്കു കീഴുള്ള വർക്കും പുറത്തുള്ള വർക്കും നേണ്ടി ജോലി ചെയ്യേണ്ടതായിട്ടുണ്ട്. സാമുദായികവും സാമ്പത്തികവും രാഷ്ട്രീയവുമായ കാര്യങ്ങളിൽ പ്രായമായവർക്ക് പരിശീലനം നൽകേണ്ടതു് ഇവരുടെ മുതലായവകുന്നു. എന്നാൽ അവർ ചെയ്യാൻപാടില്ലാത്ത പ്രവൃത്തികളും പലതുണ്ട്. അവയിൽ പ്രധാനമായതു് വഴക്കുകൾ ഉണ്ടാക്കുന്ന വിഷയത്തിൽ അവർ പങ്കെടുക്കരുതെന്നുള്ളതാണ്. ഈ സേവനത്തിന്റെ ഫലമായി സമുദായം അവരോടു കടപ്പെടുന്നു. അവർക്ക് മാന്യമായ നിലയുണ്ടാകുന്നു. സാമ്പത്തികാവസ്ഥയും അഭിവൃദ്ധിപ്പെടുന്നു. പാഠശാലകൾക്കുപേണ്ടി പദ്ധതികൾ കണ്ടു ഗ്രാമീണരുടെ കർതവ്യമാണ്. അങ്ങിനെ അഭ്യാപകന്മാർക്കു യോഗ്യമായ വാസസ്ഥലങ്ങൾ നൽകണം.

ശിശുവിദ്യാഭ്യാസം.

ഡാക്ടർ മറിയ മൊണ്ടിസ്സോറി പ്രസ്തുതവിഷയത്തെപ്പറ്റി “പ്രബുദ്ധഭാരത”ത്തിൽ ഇപ്രകാരം എഴുതിയിരിക്കുന്നു:—

മനുഷ്യ വർഗ്ഗത്തെയും വിദ്യാഭ്യാസത്തെയും സംബന്ധിച്ച ഒരു മഹാപ്രശ്നം നമ്മുടെ അഭിമുഖീകരിക്കുന്നു. അതു കട്ടിയുടെ പ്രവൃത്തിയും, പ്രായമായവരും കട്ടിയും തമ്മിലുള്ള ബന്ധങ്ങളുമാണ്. തന്റെ സ്വന്തം പ്രവൃത്തികളിൽ കൂടിയും തന്നിൽ ആന്തരികമായുള്ള വളർച്ചശക്തിയുടെ ഫലമായിട്ടും കട്ടി ഒരു പുരുഷനായി വളരുന്നു. അത്തരത്തിലുള്ള സഹായം ചെയ്യുവാൻ നമുക്കു താണിയില്ല. നാം ബാല്യലോകത്തിലെ ഉല്പാദകന്മാരാണ്. ഈ സാധനങ്ങൾ മാത്രമേ നമുക്ക് സഹായമായിനൽകാൻ കഴിയൂ. എന്നാൽ പുരുഷനായി വളരുവാനുള്ള ഈ കട്ടി, തന്റെ സ്വന്തം ലോകത്തിൽ നമ്മുടെ സഹായം കൂടാതെ സ്വതന്ത്രമായി സൃഷ്ടിക്കുകയാകുന്നു. നാം പ്രധാനമായി ശ്രദ്ധിക്കേണ്ടതു് പരിപൂർണ്ണമായ വളർച്ചക്കു

കുട്ടിക്കു സൗകര്യം നൽകുകയും, അയാൾ ശക്തനും യോഗ്യനുമായ ഒരു പുരുഷനായിത്തീരുന്നതിനു സഹായിക്കുകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടെന്നുള്ളതിലാണ്. നമുക്കു ചുമതല കുട്ടിയെ ജീവിക്കുന്നതിന് സഹായിക്കുകയാണ്.

ഒരു കുട്ടിയും ഒരു പുരുഷനും ചെയ്യുന്ന പ്രവൃത്തികളുടെ പ്രേരണാശക്തികൾ വിഭിന്നങ്ങളാണ്. കുട്ടി വളരുന്നതിനായി പ്രസരിപ്പിക്കണം. പ്രായമായവൻ ഉല്പാദിപ്പിക്കുവാൻ ചൊടി കാണിക്കുന്നു. കുട്ടിയെ പ്രായമായവന്റെ ലോകത്തിൽ ജീവിക്കുന്നതിനു നാം സന്നദ്ധമാക്കുമ്പോൾ—നമുക്കു വിഷമമൊന്നും കൂടാതിരിക്കുവാൻ ഇന്നു തരത്തിലുള്ള നടപടികൾ നോക്കിയിരിക്കണമെന്നുള്ള ആശയങ്ങളനുസരിച്ച് അവനെ നാം തെക്കിത്തെക്കുവോൾ—അവനുവേണ്ടി ഏറ്റവും ഉത്തമമായിട്ടുള്ളതാണ് പ്രവർത്തിക്കുന്നതെന്ന വിചാരം നമ്മെ വഴിയിക്കുകയാണ്. നാം അവന്റെ വളർച്ചയെ തടയുകയാണു ചെയ്യുന്നത്.

ബാഹ്യമായ ഒരുദൃശ്യം സാധിക്കുവാനായിട്ടല്ല കുട്ടി പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. അവന്റെ ഉദ്ദേശ്യവും ആദർശവും പ്രവൃത്തിയാണ്. അന്തഃകരണം വളർച്ചക്ക് എത്രമാത്രം പ്രവൃത്തി ആവശ്യപ്പെടുന്നുവോ അത്രമാത്രം പ്രവൃത്തി ചെയ്യുകയും ചെയ്തുകൊണ്ടിരിക്കുകയുമാണ് അവന്റെ ഉദ്ദേശ്യം. അതുകൊണ്ട് ബാഹ്യവസ്തു കുട്ടിക്ക് ഒരു മാർഗ്ഗമാകുന്നതുള്ളൂ; പ്രാപ്യസ്ഥാനമാകുന്നില്ല.

കുട്ടി അവന്റെ ജോലികളെല്ലാം തന്നത്താൻ ചെയ്യണം. ഇവിടെ ഒരു വലിയ തത്വം അന്തർഭവിച്ചിട്ടുണ്ട്. വളരുന്നതിന് ഒരുവനെ മറ്റൊരാൾക്കു സഹായിക്കാൻ കഴിയുമോ? വളർച്ച ക്ഷീണത്തെ ഉണ്ടാക്കുന്നു എന്നു വിചാരിക്കുക. സഹകരണംകൊണ്ടു ക്ഷീണത്തെ കുറയ്ക്കുവാനോ നശിപ്പിക്കുവാനോ ആക്കാണു കഴിയുന്നത്?

പ്രായമായവൻ പ്രതിബന്ധങ്ങളുണ്ടാക്കിയാലെ കുട്ടി മത്സരിച്ചു നേരിടുന്നുള്ളൂ. കുട്ടിയെ മനസ്സിലാക്കാത്ത പ്രായമായവനോടുള്ള മത്സരത്തിന്റെ ഫലമായിട്ടാണ് കുട്ടിക്കു മിയ്ക്കു ഭുജങ്ങളുമുണ്ടാകുന്നത്. കുട്ടി തന്റെ സ്വന്തം വളർച്ചക്കായി സ്വന്തം പ്രവർത്തിക്കുന്നു. അയാൾക്ക് കൂടു പ്രവൃത്തിയോ പ്രവൃത്തിവിഭജനമോ ആവശ്യമില്ല.

പ്രായമായവന്റെ ഉല്പാദനരംഗത്തിൽ ചെങ്കോൽ വഹിക്കുന്ന ബാഹ്യനിയമനത്തിന് കുട്ടിയുടെ പ്രവൃത്തിയിൽ സ്ഥാനമില്ല. അവിടെ വേറൊരുതരം നിയമനമാണു നടക്കുന്നത്. വളർച്ചക്കനുക്രമമായ പരിസ്ഥിതിയിൽ കുട്ടിയെ വിട്ടുവോൾ ചെയ്യുന്ന ഉൽകൃഷ്ടങ്ങളായ പ്രവൃത്തികളിൽ കൂടിയാണ് ആ നിയമനം പ്രത്യക്ഷമാകുന്നത്.

പുസ്തകാഭിപ്രായം.

അനർക്കളി.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:— പൂപ്പിള്ളി കേശവമേനോൻ—ചേദമംഗലം. വില നിശ്ചയമില്ല.
അനർക്കളി ഭൂഖപത്രിയവസായിയായ ഒരു ചെറു ഖണ്ഡകൃതിയാണ്. കഥാവസ്തുവും രചനാശീതിയും വളരെത്തോളം സുപ്രസിദ്ധമായ “ബന്ധനസ്ഥനായ അനിരൂപാണി” അനുസ്മരിപ്പിക്കുന്നു. “അനുരാഗരക്തമാലേയ വൃക്ഷമുരഗാവു തമെന്ന കായ്” മാലോചിയാതിരുന്നതുകൊണ്ടാണ് അനർക്കളിക്ക് ഈ ഭരതഭൂഷണം അനുഭവിക്കാൻ ഇടയായതെന്നു കാവ്യംകൊണ്ടു സാധിച്ചിട്ടുണ്ട്. കാവ്യകർത്താവു വാസനയുള്ള ഒരാളാണെന്നും കാണാം. എങ്കിലും കാവ്യഭോഷങ്ങൾ പലതും ഇതിൽ കടന്നുകൂടിയിട്ടുണ്ട്. ചിരാദ്രാസം കൊണ്ടും, പരിചയം കൊണ്ടും ഗ്രന്ഥകർത്താവ് ഒരു നല്ല കാവ്യകൃത്തായിത്തീർക്കുമെന്ന് ഞങ്ങൾ അനുഗ്രഹിക്കുന്നു.

നളൻ.

ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:— ആലങ്ങാട്ടു എം. കെ. ശങ്കരപ്പിള്ള.
പ്രസാധകൻ:— മാനേജർ, കേരളോദയം പ്രസ്സ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.
വില 12 ഞ.
കഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ നളചരിതം കിളിപ്പാട്ടിന്റെ ഒരു ഗദ്യവിവർത്തനമാണ് നളൻ. പദ്യരീതിയെ ഗദ്യരീതിയിലാക്കുവാൻ എത്ര ഭേദഗതി വരുത്തണമോ അത്രമാത്രമേ ഗ്രന്ഥകർത്താവു ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ. കഞ്ചൻനമ്പ്യാരുടെ പ്രതിപാദനാശീതി എത്ര തരത്തിലുള്ളതാണെന്ന് വായനക്കാരെ മനസ്സിലാക്കുകയാണ് ഗ്രന്ഥാഭ്യേന്ദ്രം. ഇടക്കിടെ പദ്യശകലങ്ങൾ ഉദ്ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇതു വായിക്കുന്നവർക്ക് നളചരിതം കഥ ധ്വനിക്കുന്ന മനസ്സിലാക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണ്. ഗ്രന്ഥകാരന്റെ ഭാഷാശീതി സംസ്കൃതബലമാണ്. വില കുറയ്ക്കേണ്ടതായിരുന്നു എന്നു തോന്നുന്നു.

ഏഴ്യാചരാരം അഥവാ പലവാരയോഗങ്ങൾ.

വില 6 ഞ.
ഗ്രന്ഥകർത്താവ്:— കുടമാളൂർ കെ. കെ. ഗോപാലപ്പിള്ള.
പ്രസാധകൻ:— എൻ. ആർ. കുട്ടൻ, കേരളോദയം പ്രസ്സ്, തൃശ്ശിവപേരൂർ.
മലയാളികളും പരദേശികളും ഉപയോഗിക്കുന്ന കുറെ പലവാരങ്ങളുടെ യോഗങ്ങളാണ് ഇതിൽ അടങ്ങിയിരിക്കുന്നത്. ഈ പുസ്തകത്തിന്റെ ഓരോ പ്രതി എല്ലാ ഗ്രന്ഥങ്ങളിലുമുണ്ടായിരുന്നാൽ നല്ലനല്ല പലവാരങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കി അനുഭവിക്കാൻ സാധിക്കുന്നതാണ്. ലളിതഭാഷയിൽ ആർക്കും മനസ്സിലാക്കത്തക്കവണ്ണം രചിച്ചിട്ടുള്ള ഈ പുസ്തകം ഓരോ കാപ്പിക്കടക്കാരും വാങ്ങി വായിക്കേണ്ടതാണ്.

കുറിപ്പുകൾ.

കൊച്ചിയിലെ പ്രാഥമികഅദ്ധ്യാപകസമ്മേളനം.

‘കൊച്ചി അദ്ധ്യാപകസമ്മേളനം’ എന്ന ഒരു സ്ഥാപനം കൊച്ചിയിൽ നടന്നുവരുന്നുണ്ട്. അത് പ്രാഥമികപാഠശാലകളിലെ അദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ അവശതകളെ അകറ്റുന്നതിനും അവരുടെ ആവശ്യങ്ങൾ സാധിക്കുന്നതിനും പയ്യോപമല്ലാത്തതിനാൽ അവർക്കു പ്രത്യേകം ഒരു സമ്മേളനം ഭിവാൻ മി: ഹെർബർട്ടിന്റെ അദ്ധ്യക്ഷതയിൽ തൃശ്ശിവപേരൂർ ട്രെയിനിംഗ് സ്കൂളിൽ വെച്ചു കൂടി. പ്രാഥമികവിദ്യാഭ്യാസം തൃപ്തികരമായ വിധത്തിൽ നടത്തിക്കൊണ്ടു പോകുന്നതിന് പ്രത്യേകസഹായങ്ങൾ നേടുക, പ്രാഥമികാദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ താല്പര്യങ്ങളെ സംരക്ഷിക്കുക എന്നിവയായിരുന്നു സമ്മേളനോദ്ദേശ്യങ്ങൾ എന്നു കാണുന്നു. മി: എം. എൻ. നായർ മലയാളത്തിലും, മി: മഞ്ചേരി രാമയ്യർ ഇംഗ്ലീഷിലും പ്രസംഗിക്കുകയുണ്ടായി. പ്രാഥമികപാഠശാലാദ്ധ്യാപകന്മാരുടെ കാര്യത്തിൽ പ്രത്യേകം ശ്രദ്ധിക്കുന്നതാണെന്നു ഭിവാൻ വാദനം ചെയ്യുകയും അവരോട് ചൊടിയുള്ളവരായിരിക്കണമെന്നു അപേക്ഷിക്കുകയും ചെയ്തു.

അഫ്ഗാനിസ്താനിലെ വിദ്യാഭ്യാസാഭിവൃദ്ധി.

അഫ്ഗാനിസ്താനിലെ രാജാവായ നാഡിർഷാ വിദ്യാഭ്യാസാഭിവൃദ്ധിയിൽ തല്പരനായി കാണുന്നു. ക്യാബൂളിൽ നിന്നും മൂന്നു മൈൽ അകലെയായി ഡാഹൽമാൻ എന്ന സ്ഥലത്തു് ഒരു ദേശീയഅഫ്ഗാൻസ്വകലാശാല സ്ഥാപിക്കുവാൻ അദ്ദേഹം നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. ഒരു വിദ്യാഭ്യാസസംഘത്തെ യൂറോപ്യൻരീതികൾ മനസ്സിലാക്കുന്നതിനായി ഇംഗ്ലണ്ട്, ഫ്രാൻസ് മുതലായ രാജ്യങ്ങളിലേക്കു് അയക്കുന്നതിനും അവിടെനിന്നും പ്രൊഫസർമാരെ വരുത്തി പഠാപദ്ധതികൾ നിശ്ചയിക്കുന്നതിനും രാജാവു ആലോചിച്ചുവരുന്നുണ്ട്. അഫ്ഗാനിസ്താൻ എത്രയും ചെറുതായ ഒരു സ്വതന്ത്രരാജ്യമാണ്. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് ദേശീയകാര്യക്ഷമതയെ വർദ്ധിപ്പിച്ചില്ലെങ്കിൽ സ്വാതന്ത്ര്യം നഷ്ടമായിത്തീരുമെന്ന് അവിടത്തെ ജനങ്ങൾ മനസ്സിലാക്കിയിട്ടുണ്ട്. നാഡിർഷായും ഇതു പൂർണ്ണമായി ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. ദേശീയസ്വകലാശാല ദേശീയശക്തി നർകാതിരിക്കയില്ല. അഫ്ഗാനിസ്താനിലെ ഈ വിദ്യാഭ്യാസാഭിവൃദ്ധിക്കുള്ള കാര്യപരിപാടി ഇൻഡ്യയിലെ ദേശാഭിമാനികൾക്കും വിദ്യാഭ്യാസപ്രവർത്തകന്മാർക്കും ഒരു മാതൃകയായിരിക്കേണ്ടതാണ്. ഇവിടെ ദേശീയവിദ്യാഭ്യാസത്തിനായി പരിശ്രമിക്കേണ്ട സമയം അതിക്രമിച്ചിരിക്കുന്നു. വിദ്യാഭ്യാസംകൊണ്ടു് ദേശീയകാര്യക്ഷമത വർദ്ധിപ്പിക്കുന്നതിനുള്ള പ്രവൃത്തിപദ്ധതികൾ ഉടൻകി ആരംഭിക്കേണ്ടതാണ്. നാഡിർഷായുടെ ബുദ്ധിപൂർവ്വകമായ ഈ പ്രവൃത്തി വിജയശ്രീലാളിതമായിത്തീരുന്നതിന്നു സംശയമില്ല.

ഹെൻറിഫോർഡിന്റെ സാമ്പത്തികവിഷമനിവാരണപദ്ധതി.

ഐക്യനാടുകളിലെ സാമ്പത്തികവിഷമതകളെ അകറ്റുന്നതിനായി ഹെൻറിഫോർഡ് ഓരോ വ്യവസായശാലയോടും ഓരോ കൃഷിസ്ഥലത്തെയും ഘടിപ്പിക്കുവാൻ നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. വ്യവസായശാലകളിലെ ഓരോ ഔഷ്ണിത്തക്കാരനും അയാൾക്കാവശ്യമുള്ള ഭക്ഷണസാധനങ്ങളുടെ ഒരു ഭാഗം തന്നത്താൻ കൃഷിചെയ്യുണ്ടാക്കുകയാണെങ്കിൽ ആ ഇനത്തിൽ നൂറു പവൻ ഒരു കൊല്ലത്തിൽ സമ്പാദിക്കുവാൻ കഴിയുന്നതാണെന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ അഭിപ്രായം. ഇക്കാര്യത്തിൽ അദ്ദേഹം പ്രസിഡൻറ് ഹൂവറുമായി വേണ്ട ആലോചന നടത്തിയിട്ടുണ്ടെന്നും അറിയുന്നു.

തൃക്കിയിലെ ഭാഷാപരിഷ്കരണം.

തൃക്കിയിൽ ഭാഷാപരിഷ്കരണം തപരിതഗതിയിൽ ആരംഭിച്ചിരിക്കുന്നു. അതിന്റെ ഉദ്ദേശ്യം വിദേശീയശബ്ദങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് തൃക്കിഭാഷാശബ്ദങ്ങൾ മാത്രം അടങ്ങിയ ഒരു ഭാഷ സൃഷ്ടിക്കുകയാകുന്നു. അതായതു് ഒരു പുതിയ ഭാഷ ഉടനെ അവിടെ നടപ്പിൽ വരുത്തുന്നതിന്നു തുല്യമായിട്ടുള്ള പ്രവൃത്തിയാണാരംഭിച്ചിട്ടുള്ളതു്. ഇതിനായി അനവധി ഭാഷാപണ്ഡിതന്മാരെ ഏല്പിച്ചിട്ടുണ്ടു്. ഇതുസംബന്ധിച്ച ഒരു മഹാസഭ ഉടനെ കൂടുന്നതാണ്.

അത്യാമത്രണം.

(ഒരു ഏകാങ്കനാടകം)

ഗ്രന്ഥകർത്താ:- ഡി. പത്മനാഭനാണി എം. എ.

ഭാരതചരിത്രകർത്താക്കൾ പാശ്ചാത്യരായപ്പോൾ പരസ്പരം പ്രഭാവപ്രതാപങ്ങൾ ധൂസരങ്ങളായിത്തീർന്നു. ഏകിലും ചില ശാഖകൾ പട്ടാളം ചരിത്രത്തിന്റെ ശോഭനവശങ്ങൾ കണ്ടുതുടങ്ങിയിട്ടുണ്ട്. എന്നാൽ ആയുർവ്വേദപുരാതനങ്ങൾ ദ്രാവിഡകനകസ്തംഭങ്ങളിൽ ചെളിത്തേച്ച നിർമ്മിച്ചിട്ടുള്ള ചരിത്രശകലങ്ങൾ മതപരങ്ങളായ തത്വങ്ങളിൽ പൊതിഞ്ഞിരിക്കുന്നതുകൊണ്ട് അതെന്തെന്നറിവാൻപോലും നാം ഇന്നു ശക്തരാകുന്നില്ല. ഇതാ സ്വപ്നാഭിമാനപ്രചോദിതമായി സംഗമധീരനും വംശാഭിമാനിയുമായ രാവണനെ അദ്ദേഹത്തിന്റെ പരമാർത്ഥനിരത്തിൽ ശോഭിപ്പിക്കുന്ന ഒരു രൂപകം പുറത്തായിരിക്കുന്നു.

ഉടനെ വരുത്തി വായിക്കുവിൻ

വില 6 അണ.

വീരാരാധന.

(ഒന്നാം പുസ്തകം)

അഥവാ

ബാബുസുരേന്ദ്രനാഥബാനർജി.

ഗ്രന്ഥകർത്താ:- സി. ജി. അനന്തൻപിള്ള ബി. എ.

വില 6 അ.

സുപ്രസിദ്ധസാഹിത്യകാരനായ രാജശ്രീ എം. രാജരാജവർമ്മതമ്പുരാൻ എം. എ., ബി. എൽ ഇങ്ങിനെ അഭിപ്രായപ്പെടുന്നു.

* * * * *

“ഭാരതത്തിന്റെ നവീനലോകയാത്രക്കുണ്ടായ മാർഗ്ഗദർശികളിൽ ഒട്ടും അപ്രധാനമല്ലായിരുന്നു ബാബുസുരേന്ദ്രനാഥബാനർജി. വയോധികനായി ഏഴു കൊല്ലം മുമ്പുവരെ ജീവിച്ചിരുന്ന ആ മഹാൻ ഇൻഡ്യയുടെ പല ഭാഗപരിവർത്തനങ്ങളെ കണ്ടുനഭിമുഖീകരിച്ച ആളാണ്. പാശ്ചാത്യമേധാവിത്വത്തിന്റെ അപ്രയുഷ്ടതയും പൗരസ്ത്യാദർശങ്ങളുടെ വൈവിധ്യവും ഒന്നുപോലെ തെളിഞ്ഞിരുന്ന അദ്ദേഹത്തിന്റെ ദൃഷ്ടിയിൽ അല്പാപകൃത്തി, ഭരണധൂരന്ധരയേക്കാൾ മാഹാത്മ്യമേറിയതായി തോന്നിയതിൽ ഒട്ടും അതുതപ്പെടാറില്ല.

സുരേന്ദ്രനാഥന്റെ വിവിധമുഖങ്ങളെ പ്രതിഫലിപ്പിക്കുന്ന നിങ്ങളുടെ ജീവചരിത്രം വായനക്കാരെ ഉൽബുദ്ധവേതസ്സുകളാക്കാതിരിക്കയില്ല. * * ശൈലി * ഭംഗിക്കാവു വരാതെ ആംഗലഭാഷാപ്രയോഗങ്ങളെ മലയാളത്തിൽ വരുത്താനുള്ള പാടവം നിങ്ങൾ പ്രദർശിപ്പിക്കുന്നുണ്ട്. * * * ഒരു ചെറുപുസ്തകത്തിൽ ഇത്രയും വമ്പിച്ച കഥയടക്കിയ കൗശലത്തിന് കൗശലം പറക തന്നെയാണു വേണ്ടത്.”

ഒന്നാംപതിപ്പ് തീരാനായിരിക്കുന്നു.

“ഈശ്വരവിലാസം” പുസ്തകശാല-പറവൂർ.

ഗുരുനാഥൻ.

വിദ്യാഭ്യാസസംബന്ധമായ മലയാളത്തിലെ ഏക മാസിക
 അദ്ധ്യാപകന്മാർക്കും കുട്ടികളുടെ സാക്ഷകന്മാർക്കും വിദ്യാത്മികർക്കും ഉപ-
 യോഗപ്രദം. വിദ്യാഭ്യാസം, അദ്ധ്യാപകവൃത്തി, സാഹിത്യം, വ്യ-
 വസായും മുതലായ വിവിധവിഷയങ്ങൾ പ്രതിപാദിക്കും.

വരിസംഖ്യ ഒരു കൊല്ലത്തേയ്ക്ക് 2 രൂ. 8 ണ.

6 മാസത്തേയ്ക്ക് 1 രൂ. 4 ണ.

തിരുവിതാംകൂർ കൊച്ചി, ഒഴിച്ചു മറ്റു രാജ്യങ്ങളിലേയ്ക്ക് 2 രൂ. 12 ണ

ഗുരുനാഥന്റെ പഴയ ലക്കങ്ങൾ.

ഗുരുനാഥന്റെ പഴയ ലക്കങ്ങൾക്ക് വില വളരെ കുറച്ചിരിക്കുന്നു.
 ആവശ്യക്കാർ പ്രത്യേകം എഴുതി ചോദിച്ചാൽ മതി. ലക്കങ്ങളുടെ വില
 യും അയക്കാനുള്ള ചിലവും മുൻകൂട്ടി മണിയാഡർ അയച്ചിരിക്കണം.

റജിസ്റ്റർനമ്പർ

പത്രബന്ധക്കൾ ഇങ്ങോട്ടെഴുതുമ്പോൾ അവരുടെ റജിസ്റ്റർനമ്പർ
 കൂടി കാണിക്കുവാനുപേക്ഷ. അപ്രകാരമല്ലാത്ത എഴുത്തുകളെപ്പറ്റി ഗൗരവി-
 ക്കുന്നതല്ല. മണിയാഡറയക്കുമ്പോഴും നമ്പർ കാണിച്ചിരിക്കണം.

പുതിയ വരിക്കാർ

മാസിക ആവശ്യപ്പെടുന്ന പുതിയ വരിക്കാർ, വരിസംഖ്യ മണിയാ-
 ഡർ അയക്കുകയാണു് ഉത്തമം. വി. പി. അയക്കുന്നതായാൽ അനാവശ്യ-
 താമസത്തിനും നഷ്ടത്തിനും ഇടയുണ്ടു്.

മാനേജർ,

ഗുരുനാഥൻ പറവൂർ.